

Patricia Potter

Hullámok hátán

Vakmerő vállalkozásba fog Samara, amikor

elhagyja dél-kaliforniai otthonát, és elbűjlik fivére, Bren hajóján, hogy átkeljen az óceánon. Útjuk során a hazájukkal háborúban álló angolok fogságába esnek. A lányt izzó harag tölti el, amint megpillantja a jóvágású kapitányt, aki már sok

hajót rabolt el az amerikaiaktól, ugyanakkor leküzdhetetlen vonzalmat is érez iránta. Mivel meg akarja védeni magát önnön szenvedélyétől és a férfi perzselő tekintetétől, azt hazudja, hogy Bren felesége. A vágy és becsület közt dönteni képtelen kapitány lehetőséget nyújt foglyának a szökéshez, s nem is reméli, hogy viszontlátja még Samarát...

Harlequin

1.

Dél-Karolina, 1812

Sivárság, sivárság, sivárság! Samara O'Neill semmi másra nem tudott gondolni, miközben hol az anyagba bökte, hol meg kihúzta belőle a hímzőtűt.

Sivárság, sivárság, sivárság.

Minden egyes öltés után ez a szó ötlött az eszébe.

Nincs rá jobb kifejezés, halálosan unalmas az élete, soha semmi izgalmas nem történik vele. Bárcsak férfi lennék! - gondolta bosszankodva.

Viszolyogva méregette a hímzését. Igazság szerint túl idős már az efféle tevékenységhez, és kizárólag azért szánta rá magát, mert az édesanyja, aki rábeszélte a kézimunkázásra, azon kevesek közé tartozik, akiknek ő valóban szeretné kivívni az elégedettségét. Így aztán, bár odakint csodaszép az idő, most is idebent ül a házban, és elszántan híméz...

Abbéli buzgalmában, hogy mihamarabb végezzen az álmosító öltögetéssel, túlságosan mélyre bökte a tűt, és a következő pillanatban piros vér fröccsent a patyolatfehér anyagra.

- A fenébe! - csúszott ki száján a káromkodás, és ijedten összerezte.

- Kismilliószor felhívták már a figyelmét arra, hogy a fiatalurak nem kedvelik a magafajta, szabad szájú hölgyeket. Nem mintha ő annyira törné magát azok után a fiatalurak után. Csupa piperkőc divatmajom, gondolta megvetően.

- Hogy az ördög vinné el! - szitkozódott tovább tönkrement hímzését méregetve, majd amikor büntudatosan felpillantott, megkönnyebbülve állapította meg, hogy újabb indulatos kitörésének egyetlen tanúja sem volt.

Bárcsak ne lennék ennyire állhatatos! - kívánta aztán gondolatban. Tudta, hogy mindenképpen ki fogja hímezni a mintát, mert mindig is legyőzhetetlen készítés munkált benne arra nézvést, hogy amibe egyszer belefogott, azt végbe is vigye.

Csöppet sem örült annak, hogy teremtmője ezzel a jellemvonással is felruházta. Ennek a rovására írta ugyanis, hogy különös, belső készítésétől hajtva, számtalan unalmas könyvet is az utolsó betűig végigolvasott, és a nemszeretem feladatokkal sem hagyott fel soha időnek előtte, hanem elkeseredett kitartással maradéktalanul elvégezte őket.

Hirtelen neszt hallott az ajtó felől, és felkapta a fejét. Legfiatalabb bátyja, Conn állt a küszöbön, és

vigyorogva figyelte húga ügyködését. Samara a legszívesebben hozzávágta volna a hímzést.

- Hogy te milyen házias vagy, hugicám! - ugratta fivére nevetve. - Eredetileg azért jöttem, hogy megkérdezzelek, volna-e kedved átlovagolni velem Brenhez, de ettől a páratlanul fontos ténykedéstől természetesen nem kívánlak elvonni.

A lány dacosan előreszegte az állát.

- Én igenis be szoktam fejezni, amit elkezdtem - válaszolta méltóságteljesen. - Ebben is különbözöm családunk egynémely tagjától.

Conn elvörösödött. Samara állhatatossága közismert, neki viszont bőven volna behoznivalója ezen a téren. Az O'Neill család fiúgyermekai közül ő az egyetlen, aki még nem találta meg a helyét az életben. Bren, a legidősebb fiú a családi hajózási vállalatot irányítja, Francis éppen most fejezte be orvosi tanulmányait Edinburghban, Jerry pedig rendkívül sikeresen vezeti a család második legnagyobb ültetvényét. Ő ellenben, akárcsak Samara, roppant kalandvágyó természet. S miután Amerika éppen hadat üzent Angliának, jelentkezett is a hadseregbe, és már csak idő kérdése, hogy megérkezzék a behívója.

Lopva szemügyre vette a húgát, aki egyedüli lányként nőtt fel négy fiútestvér mellett, s így nemcsak a pisztollyal meg a puskával bánik jól,

hanem remek lovas is. És mindemellett szörnyen nyakas teremtés!

- Én legalább tudom, mikor kell feladnom valamit
- válaszolta.

A lány gyöngyöző hangon felkacagott, s bátyja együtt nevetett vele, mert mindkettőjüknek az a nap jutott az eszébe, amelyet azóta is csak Samara lovásznapijaként emlegetett a család. Tizedik évében járt a kislány, amikor majd megveszett azért, hogy saját lova lehessen. Szent meggyőződése volt, hogy őregecske, szeretett pónija már kicsi neki, és célja elérése érdekében eget-földet megmozgatott. Ezúttal azonban eredménytelenül. Édesanyja világosan értésére adta, hogy lovat csak akkor kaphat, ha már egyedül is képes lesz ellátni.

Ő persze emelt fővel szembenézett a kihívással, és kijelentette, hogy nem egy lóról, de akár egy egész istállónyiról is tudna gondoskodni. Elvégre mi van abban? Imitt-amott néha almozni kell egy keveset, ez minden.

Édesapja azonban szerencsétlenségére a szaván fogta. Ráadták bátyjai legkopottabb ruháit, aztán a kezébe nyomtak egy nálánál jóval nagyobb lapátot, hogy szolgáljon bizonyítékkal az állítására. Aprócska keze hamarosan teljesen tele lett hólyagokkal, és úgy festett, hogy mindenki elriadt a látványától. Ő azonban nem kért kegyelmet, hanem szülei

legnagyobb ámulatára egész nap az istállóban maradt. Természetesen megkapta a vágyva vágyott lovat, de ez a tapasztalat arra is idejekorán megtanította, hogy ne vállaljon el meggondolatlanul olyan feladatot, amelyről nem rendelkezik elegendő ismerettel.

- Biztos, hogy nem akarsz átjönni velem? - ismételte meg Conn a kérdést. - Amúgy persze, a legőszintébb elismeréssel adózom töretlen szorgalmad előtt - tette hozzá, és színpadiasan meghajtotta magát. - Majd megmondom Brennek, hogy a hímzésed fontosabb neked, mint ő...

A fiatalember sietve behúzta maga mögött az ajtót, mert Samara egy párnát hajított feléje. Aztán, kelletlenül ugyan, de folytatta a munkát. Ha elkészül az asztalkendő kihímzésével, Washingtonban élő keresztanyjának fogja ajándékozni. Édesanyja szerint Annabelle McLaughlin biztosan örülni fog ennek a darabnak.

Sivárság, sivárság, sivárság... Samara keze szaporán járt, noha sokkal, de sokkal szívesebben átlovagolt volna Brendanhhoz. Tudta, hogy szeretett bátyja két nap múlva Franciaországba vitorlázik. De szép volna, ha ő is elmehetne vele! Csodálatos napokat tölthetne a tengeren, és mindennek a tetejébe még annak is tanúja lehetne, ahogy a fivére

rászedi az angolokat! Bárcsak ne lánynak született volna!

Sokszor megkérte már a szüleit, hogy elkísérhesse Brendant, de mindig ugyanazt a választ kapta. Nem lehet, mert túlságosan veszélyes. Az angol hajók a szó szoros értelmében vesztegzár alá helyezték az amerikai kikötőket, de még náluk is nagyobb veszélyt jelentettek azok a brit kalózok, akik időközben az amerikai hajókra is kiterjesztették áldatlan vadásztevékenységüket. Édesapjuk nem minden keserűség nélkül nevezte őket tengeri haramiáknak. Az O'Neill család hajózási vállalatától már több hajót is elraboltak ezek a saját zsebükre dolgozó kalandorok, akiket valójában kizárólag a zsákmányolható arany érdekelt, és a legkevésbé sem a hazájukat szolgálták.

Samara azonban egészen biztos volt abban, hogy Brendan bármelyik angolt rá tudja szedni, sőt képes legyőzni is, mert igazi hős. Tizennégy esztendővel idősebb bátyja mindig is sokat törődött vele, a pártját fogta, ha kellett, és a szülei megítélése szerint szégyentelenül elkényeztette őt. A lány mind a négy fivérét szerette, de Brendanhoz egészen különleges érzések fűzték.

Az O'Neill család elsőszülött fia parancsnokként szolgált a Samara nevű blokádtörőn. A hajót saját maga keresztelte el a húga után, mivel, mint

mondta, ő az egyetlen lány, aki elég szép ahhoz, hogy a tengerek legszebb hajója a nevét viselje. A Baltimore-ban épített szkúner bármelyik brit fregattot maga mögött tudta hagyni.

Samara tudta, hogy Európába biztosan nem engednék el a szülei, de reménykedett benne, hogy legalább Charlestonig elutazhat Brendan-nal, és meglátogathatja Melanie barátnőjét. Ott aztán elbúcsúzna a bátyjától, de azt azért még végignézné, hogyan bontja ki fenséges vitorláit a Samara, hogy új kalandokra induljon. Horgolótűjével buzgón bökdöste tovább az anyagot, de gondolatai azon jártak, miképpen győzhetné meg a családját.

A vacsorát derűs hangulatban költötték el, mint mindig, amikor valamennyi O'Neill fivér idehaza volt, ámbár ez manapság inkább kivételnek számított, semmint szabálynak. Bren késő délután érkezett meg, Francis is hazajött néhány hétre, mielőtt Charlestonban megnyitná az orvosi rendelőjét. Jerry a feleségével, Judithtal ugrott át a közeli Chatham Oaksból, s a fivérek négyes fogata az életvidám Conn-nal együtt lett teljes.

Samara gondolatban gyakran összehasonlította édesapjával és bátyjaival a hódolóit, s szinte kivétel nélkül az utóbbiak kapták tőle a rosszabb

osztályzatokat. Egyikük sem vehette fel a versenyt az O'Neill család férfitagjaival. Egészen biztos volt abban, hogy senkit sem fog találni, aki olyan okos, mint az ő édesapja, olyan erős és derűs, mint Bren, annyira kedves és aranyszívű, mint Francis, olyan agyafűrt, mint Jerry, vagy aki annyira szórakoztató, mint Conn. Senki nincs, aki kiállna velük az összehasonlítást.

Szüleiket ráadásul egészen különleges kapcsolat fűzi egymáshoz, amelynél kevesebbél ő sem érné be. Természetesen tisztában volt vele, hogy az ilyen házasság ritka tünemény. A többi pár, akit ismert, nem nézett olyan szeretettel egymásra, nem kerestek lépten-nyomon alkalmat rá, hogy megérinthessék egymást, hogy kedvesen ugrathassák a másikat, vagy éppen jókat nevethessenek együtt.

Samara nagyon szépnek találta az édesanyját, és sokszor gondolt arra, milyen jó lenne, ha az ő kék szemét és gyönyörű, vöröses fényben csillogó, hollófekete haját örökölte volna. A saját szeme nem tetszett neki, mert nem ismerte fel, hogy füstszerű színében valójában az összes létező árnyalat ott tükröződik. Az öt gyerek közül egyedül neki volt ilyen színű a szeme, s mindig is irigyelte a többiekét. Azt meg egyenesen égbekiáltó igazságtalanságnak

tartotta, hogy Brennek nem csak kék a szeme, de aranszőke haját is kapott hozzá a teremtőjétől.

- Samara!

A lány felriadt tépelődésből, és kérdő pillantást vetett a bátyjára.

- Hány reménytelenül szerelmes rajongód van éppen? Vagy talán sikerült valakinek végre meghódítania a szívedet?

Bren látszólag incselkedő kérdéséből nem lehetett nem kihallani a komolyságot. Samara elpirult, mint mindig, ha a hódolóira terelődött a szó, akik egyébként jobbadán csak a terhére voltak. Vagy túl fiatalnak, vagy túl öregnek találta őket, esetleg ijesztően soványnak, avagy éppen elborzasztóan kövérnek, és a legtöbbször borzalmasan unalmasnak.

Édesanyja készségesen a segítségére sietett.

- Ne sűrgesd a húgodat, Brendan! Hiszen még csak tizennyolc éves...

- De máris minden második férfiszívet összetörte a környéken. Talán alkalmat kellene adnunk neki, hogy Charlestonban is megtehesse ugyanezt.

A lány elkerekedett szemmel nézett a fivérére.

- Charlestonban?

- Anya mesélte, hogy szívesen meglátogatnád Melanie-t - válaszolta Brendan. - Én pedig

elképzelni sem tudnék jobb kabalát annál, mint hogy tőled búcsúzva induljak el Európába.

Samara szeme felragyogott.

- Elengedtek, mama? Komolyan elengedtek?

- Nem tudom, jó ötlet-e, hogy felügyelet nélkül maradj Charlestonban - mondta az édesapja, és rákacsintott, amiből a lány azonnal kitalálta, hogy a család feje csak ugratni akarja őt.

Felpattant a székéről, és örömeiben először a szüleit csókolta meg, aztán pedig a bátyját. Ettől fogva egyetlen falatot sem tudott lenyelni. Elutazhat Charlestonba...! Végre történik vele valami!

Már késő este volt, amikor megszületett agyában az újabb gondolat, és bármilyen elszántan igyekezett is elhessegetni, az makacsul újra meg újra felbukkant, mint parafa dugó a víz felszínén.

Nem, ezt nem szabad megtennem, korholta magát.

De végül is miért ne? Hiszen édesanyád is tett már hasonlót. Elszökött otthonról, együtt lovagolt és harcolt Francis Marion generálissal, sőt édesapádat is így ismerte meg, szólalt meg a lelke mélyén egy csábító hang.

Nagyon elszomorítanám őket, utasította rendre a felbujtót a lány.

Ugyan már, hiszen Bren mellett lennél! A szüléitek tudnák, hogy vigyáz rád, és biztosan megértenének,

elvégre nekik is megvoltak a maguk kalandjai, válaszolta a kísértő.

Tűnj el innen! - moccant újra a lány lelkiismerete.

De hát magad is ezt akarod, érvelt tovább a kisördög. És milyen egyszerű volna! Közvetlenül azelőtt, hogy kifut a hajó, fellopódzol a fedélzetre, és elrejtőzöl a raktérben...

Samara belátta lassan, hogy reménytelen ez a küzdelem. Már megint a könnyelmű énje kerekedett felül. Ha egyszer egy gondolat befészkelte magát a fejébe, akkor az attól fogva önálló életet él, és nincs szüksége többé táplálásra, szokta mondogatni az édesapja.

És most is pontosan ez történt. Igen, elmegy Franciaországba, határozta el.

Gondosan összecsomagolta a holmiját, és ő ment le elsőként reggelizni. A tálalószekevényen sonka, szalonna, tojás, meleg kenyér, lekvár sorakozott. A lány többet tett a tányérjára, mint szokott, mert ki tudja, mikor jut legközelebb ennivalóhoz. Mielőtt a többiek megérkeztek volna, ő már két cipókenyeret, némi sajtot meg egy flaska bort is kicsent az éléskamrából, és elrejtette őket a varrókosarában.

Édesanyja csókkal és öleléssel búcsúzott el tőle.

- Hiányozni fogsz, Samara. Akkor is, ha csupán egy hétig leszel távol.

A lánynak egyszeriben nagyon rossz lett a lelkiismerete. Édesanyja aggódni fog érte, talán szomorú is lesz, de egészen biztosan meg fogja érteni. Ami azonban az édesapját illeti... Nos, vele kapcsolatban már nem lehet ennyire biztos a dolgában. Hiszen kétségtelen, hogy testvérei közül ő áll a legközelebb a szívéhez, amit a papa újra és újra kimutat, még akkor is, amikor hé-be-korba kísérletet tesz rá, hogy nagyobb szigort tanúsítson iránta.

- Nagyon szeretlek - mondta csendesen, miután édesapját is megölelte, és megcsókolta. - És nagyon köszönöm, hogy elengedsz.

- Én is szeretlek téged, kicsim. Vigyázz magadra, és érezd jól magad! Egy hét múlva találkozunk.

Újabb lelkifurdalás-rohamra már nem maradt idő, mert Brendan útra készen állt. Samara csak a bőröndjét engedte át a bátyjának, a többi holmit ő maga kapta fel, mert nem akarta elárulni, hogy mit visz magával. Az egyik szépen bebugyolált kis csomag egy öltözet ruhát rejtett, varrókosarába az ennivaló mellé betette az Annabelle-nek hímzett asztalkendőt és azt az előre megírt üzenetet is, amelyet majd a szüleinek fog hazaküldeni.

Meleg őszi nap volt. A levegőt az évszak jellegzetesen fűszeres illata töltötte be, amellyel itt-ott enyhe füstszag is elkeveredett. Bren egyenesen a

hajóra vitette magát, mert már meglehetősen későre járt, és nekik alkonyattal ki kell futniuk Charlestonból. Szürke vitorláik olyankor ütnek el legkevesbé az égbolt és a tenger színétől. Samarát majd Caesar viszi el a barátnője családjához.

A férfit meglehetősen lekötötték az előtte álló feladatok, de így is feltűnt neki, hogy a húga szokatlanul hallgatag, és tűnődő pillantást vetett rá.

- Miféle fortélyon töröd már megint a fejed, hugicám? - kérdezte.

Samara lesütötte a szemét.

- Arra gondoltam, hogy nagyon szívesen veled tartanék...

- Alighanem hamar elunnád magad. A hajón nemigen nyílik lehetőség izgalmas időtöltésre, hacsak nem akarsz részt venni a vitorlák bevonásában vagy a fedélzet súrolásában. Abban viszont aligha lelnéd örömet.

Samara a fivérére emelte a tekintetét.

- Ki tudja, hátha mégis. Ki kellene próbálnunk.

- Talán egyszer később. Ha majd véget ér a háború.

Késő délután volt, mire Charlestonba értek. A kikötőben sok kisebb hajó horgonyzott, de egy másik blokádtörő is volt közöttük. Este együtt

készültek kifutni a Samarával, hogy az egyik elterelhesse az ellenség figyelmét, ha a másikat felfedeznék. Ez a feladat messze nem ígérkezett veszélytelennek, de a kapitányok értették a dolgukat. Tudták, hogy hajóik gyorsabbak az angol fregattoknál, s így nagyobb veszély csak akkor leselkedik rájuk, ha időnek előtte észreveszik őket.

Samara minden egyes lépését alaposan eltervezte. Varrókosarát magával vitte a fedélzetre, mondván, hogy még hímezni szeretne egy kicsit, amíg Bren kiadja az utolsó utasításokat. Valójában gondosan el akarta rejteni a kosarat és benne az ennivalóját. Mielőtt pedig a hajó kifutna, azzal az ürüggyel, hogy ott felejtette a bátyjának szánt ajándékot, visszamegy a fogathoz, és közli Cesarral, hogy rá nem lesz szüksége, mert az egyik tengerésztiszt kíséri el a barátaihoz. Utána pedig visszamegy a fedélzetre, és elrejtőzik a rakodótérben. Bren bizonyára túlságosan elfoglalt lesz ahhoz, hogy a hajó kifutása előtt felfedezze őt.

A lányt egyedül csak az aggasztotta, hogy mindaddig a raktérben kell majd maradnia, amíg jó messzire el nem távolodnak a parttól, és a fivére már nem dönthet a visszafordulás mellett. Ez pedig akár két napba is beletelhet. Félt a sötétségtől, ezért gyertyát is tett a varrókosarába. Természetesen tisztában volt azzal a veszéllyel, amelyet a nyílt láng

használata jelenthet, de erősen remélte, hogy elég bátor lesz, és nem kell majd világot gyújtania.

2.

A brit „Egyszarvú” kalózhajó fedélzetén

Raymond Hampton mezítláb állt az Egyszarvú kormánykerekénél. Karcsú teste átvette a hullámokon fel-le ringatózó hajó szelíd ütemét, bő, libbenős inge a mellkasát verdeste, napszitta, vörösseszőke haja leburnult arcába hullott.

Fél kézzel elengedte a kormányt, beletúrt összekuszálódott tincseibe, és kisimította őket a homlokából. Általában rövidebbre vágatta a haját, mint a többi tengerész, hogy ne akadályozza a küzdelemben. Az éppen időszerű divat, a társadalmi szokások és az illemszabályok nemigen érdekelték.

Ezeket a hókuszpókuszokat készségesen átengedte Averynek, az ikertestvérének, aki hét perccel előtte jött a világra, ezért aztán ő örökölte a Hampton-birtokot és az angol nemesi címet is. Raymond mindig is úgy gondolta, hogy a sors jól osztotta ki kettejük között a szerepeket. Avery ugyanis a csendes, vidéki életet kedvelte, ő viszont, amióta az eszébe jutott, a tengerre vágyott.

Csodaszép idejük volt. A nap habos bárányszerű felhők között küldte le aranyló sugarait az óceán minduntalan színt váltó, hol smaragdzöld, hol égszínkék vizére. A mellettük suhanó delfinek játékos ugrálásukkal mintha még gyorsabb haladásra akarták volna ösztökélni az Egyszarvút. Raymond a kormányra tette a kezét, és érezte, hogy hajója szempillantás alatt követi minden egyes mozdulatát. Gyakorta eszébe jutott, hogy az Egyszarvú olyan szinte, mint egy szép, karcsú nő, aki érzékenyen válaszol a becéző érintésekre.

Csak hogy a hajók hűségesebbek a nőknél, gondolta, fájdalmasan elhúzva a száját. Az Egyszarvúnál mindig tudhatja, mire számíthat. A blokádtörőt pontosan az ő utasításai szerint építették Angliában, de nem a brit, hanem az általa őszintén csodált amerikai hajóépítés elvei szerint, a karcsú törzsű, hosszú árbócú szkúnert két messze hordó ágyúval és húsz gyorstüzelő kartácsvetővel szerelték fel, amelyek ezer darabra képesek tépni egy ellenséges hajó vitorlázatát és rudázatát.

Raymond a maga gunyoros módján Egyszarvúnak keresztelte a hajóját, mert felettébb tetszett neki, hogy egy halálosztó haramiának ilyen kedves neve van. Ahhoz pedig kétség sem férhet, hogy az Egyszarvú igazi haramia.

Raymond Hampton kapitány öt éve adta tengeri rablásra a fejét. Azóta már egész vagyont szerzett a franciák kifosztásából. Miután Amerika 1812 júniusában hadat üzent Angliának, ő is kiterjesztette a vadászterületét, és mára már két amerikai hajót is zsákmányul ejtett, s a rakományukkal együtt mindkettőt pénzzé tette a Bermudákon.

Élvezte, hogy jártasságát és ügyességét bármikor összemérheti az amerikaiakkal. Ők nagyszerű hajósok, nem úgy, mint a franciák, akik többnyire olyan kábán támolynak a vízen, mint a hízott birkák a mészáros előtt. És persze az sem mellékes, hogy az amerikai hajókon nagyon jó áron lehet túladni. Ezért vitorláztak most is Amerika partjai előtt, mindig a bermudai és a karibi piacok közelében maradva.

Raymond éberén kémlelte a látóhatárt. Szeme ugyanúgy csillogott, mint a tenger, és a színét is ugyanúgy a kék meg a zöld bámulatos elegye alkotta. Némelykor lánggal lobogott, máskor jámboran nézett a világra, de mindenkor ott tükröződött benne a körös-körül mindent elfoglaló víz nyughatatlansága, titokzatossága és feneketlen mélysége.

Ahogy a napsütés és a gyenge szellő lágyan körülsimogatta a testét, szétterpesztette a lábát,

hátravetette a fejét, és merő életszeretetből nagyot kurjantott. Kiáltásából hamarosan harsány nevetés lett, s hahó táj a végigsöpört a fedélzeten.

Néhány matróz ijedten nézett fel a kapitányára, s valaki még keresztet is vetett közülük. Ahogy a férfi ott állt, arcát az égnek fordítva, a haján megmegcsillanó napsugarak fényében, olyan volt, mintha egyenesen a természeti istenségekhez intézett volna kihívást.

A raktérben még annál is szörnyűbb volt a bujkálás, mint amilyennek Samara korábban elképzelte. Éppen csak elhelyezkedett, amikor közvetlen közelében titokzatos zizegés, zörgés vette kezdetét. Kizárólag vasakarata tartotta vissza a lányt attól, hogy ne rohanjon ki azonmód rejtekhelyéről.

Iszonyú sötétség vette körül, és teljességgel felkészületlenül érte az a tökéletes üresség, amelyben megállni látszott az idő, és megszűnt létezni a valóság. Az első perceket óráknak érezte, s csak a hajótest könnyed imbolygásából következtetett arra, hogy a Samara még mindig a kikötőben áll.

Vajon mennyi időt kell ebben a fekete lyukban töltenie? Eredetileg úgy képzelte, hogy két napig

marad majd elrejtőzve, de talán elég lesz, ha addig vár, amíg áttörik az angolok ostromzárát. Ahhoz egy nap kell, jó esetben pedig még annyi sem. Csak éppen honnan fogja tudni idelent, hogy már előmerészkedhet?

Eddig nagyszerűen bevált a terve. Caesar minden további nélkül hitt neki, és teljességgel rendben levőnek találta, hogy a lovaknak ki kell pihenniük magukat, ezért Brendan kapitány majd az egyik tisztjével kísérteti el hűgát a barátnője családjához. Az inas készségesen leemelte a kocsiról Samara csomagját, és nem vette észre, hogy a lány egy szüleinek megcímezett levelet hagy hátra az ülésen, így azt majd csak akkor találják meg, amikor őt már hiába keresik.

Miután Caesar elhajtott, Samara visszalopódzott a hajóra, és bebújt a rakodótérbe, amelyet szerencsére nem zártak le. A fedélzeten mindenkit lefoglaltak a kifutás előkészületei, ezért aztán senki sem figyelt fel rá.

A raktérben nem volt valami sok szabad hely, de a lánynak így is sikerült találnia egy kellemes kis zugot, mielőtt behúzta volna maga mögött a csapóajtót. Csomagjait óvatosan letette maga mellé a földre, s a következő órákban bőven jutott ideje arra, hogy elgondolkodjék tette következményein.

Édesapja biztosan nagyon dühös lesz, illetve inkább szomorú és sértett. Bren viszont remélhetően meg fogja érteni. Elképzelni sem tudta, hogy bátyja a lelke mélyén ne helyeselné az eljárását.

Nem is hitte volna, hogy ennyire ijesztő lesz a sötétség. Megint zörgést hallott, és majd halálra rémült, amikor eszébe villant, hogy a kaparászás patkányoktól is származhat. Biztos, ami biztos, szorosan a lábára tekerte a szoknyáját, és összehúzta magát, amilyen kicsire csak bírta.

Végre láncsörgés jelezte, hogy a Samara elindul. A morajlás egyre erősebb lett, amint a szél belekapott a vitorlákba, hogy a nyílt tenger felé repítse a hajót.

Mennyi idő telhetett el? - tépelődött magában a lány. Egyetlen másodpercre sem tudott elaludni, annyira félt azoktól a kis szőrös állatoktól, amelyek állandóan hozzá-hozzáérték a lábához. Az első alkalommal majdnem felsikoltott, de szerencsére időben a szája elé kapta a kezét. Túl korán volt még ahhoz, hogy előmerészkedjen. Az volna csak a méreg, ha mindezt végigcsinálná, aztán meg visszaküldenek! Ezért aztán erőt vett magán, és vigyázott, hogy lehetőleg semmi zajt se üssön.

Meleg, iszonyúan meleg volt a rakodótérben. Samara érezte, hogy a hátán patakokban folyik az

izzadság, és hónaljban is átnedvesedett a ruhája. Gondolj valami másra! - utasította magát. Gondolj az édesapádra!

Connor O'Neill az előző háborúban hónapokat töltött láncra verve egy ilyen raktárhelyiségben. A lány most már értette, miért vonta mindig össze a szemét az édesapja, s miért jelent meg egy mély vonás a szája körül, amikor valaki azokra a borzalmas hónapokra emlékeztette. Soha nem akart beszélni róluk, még akkor sem, miután Samara felfedezte a bokáján húzódó sebhelyeket. Amikor aztán édesanyja később mindent elmesélt neki, azt is megemléltette, hogy ez az emlék nem csak testi sebeket hagyott hátra az édesapjában. Ezért veti meg annyira az angolokat, és ezért támogatja ereje szerint a most zajló háborút.

Samara most már tökéletesen megértette az édesapját. Ő legalább elhagyhatja ezt a borzalmas raktárt. Az viszont százszorosán elviselhetetlenebb lehet, ha valakit úgy zárnak be egy ilyen helyre, mintha elevenen eltemették volna.

Mennyi ideig kell még kibírnia? Hat órája van itt, vagy tizenkettő, esetleg húsz is eltelt már? Kinyitotta a varrókosarát. Darabka kenyeke volt még, de a borosüveget már nagyon könnyűnek érezte. Mohón az ajkához emelte, és megitta az utolsó cseppeket.

Már megint ez a neszezés! Az ételszag felbátorította aprócska útitársait. Most már elég ebből! Lesz, ami lesz, ki kell mennie innen.

Felkelt, de mindjárt vissza is ült a földre. Valóban készen áll arra, hogy odalépjen Bren elé? Valami a lábába harapott, és ez eldöntötte a kérdést. Újra feltápászkodott, és érezte, hogy a görcsös kuporgástól egészen elgémberedtek a tagjai. Hol lehet az ajtó? Egyik ládának ment neki a másik után, és a végén már teljesen elvesztette a tájékozódóképességét. A gyertya! Hol lehet? Nyomtalanul eltűnt a varrókosárból...

Halálos rémület tört rá, és teli torokból ordítani kezdett.

Amióta útnak indultak, Brendan most először engedélyezett pihenőt magának. Az első két napban pillanatra sem mert elmozdulni a hajó kormányától. A felhős égbolt és a szitáló köd elrejtette a szürkére festett blokádtörőt az angolok elől, és sikerült észrevétlenül elvitorlázniuk a fregattjaik mellett. Csak a tengeri madarak követték őket.

A veszély azonban nem múlt el teljesen, hiszen angol kereskedelmi hajóval vagy kalózokkal is összetalálkozhatnak még. A legfőbb akadályt

mindenesetre könnyedén vették, és Brendan ezt kedvező előjelnek tartotta.

Nagy nehezen lerángatta a csizmáját, és párnájára hajtotta a fejét. Mindenképpen aludnia kell néhány órát. A hajó imbolygása majd elringatja. Az égbolt időközben kitisztult, a tenger nyugodt, az élénk szélben a Samara sebesen siklik, és ez nagyon jó érzés. Brendan őszintén szerette ezt a hajót, amellyel sok éves munkálkodására tette fel a koronát.

Az O'Neill család hajózási vállalatát, amely mára már túljutott a kezdeti nehézségeken, egy ideje ő irányította az édesapa helyett. Elsősorban az ültetvényekről származó indigó szállítására építette ki, és mára egész szép flottává bővítette. Egyre ritkábban jutott rá ideje, hogy átvállalja a kormányzást, tapasztalatlan legénységét azonban nem akarta kitenni a brit ostromzár veszedelmeinek. Titokban, persze, azt is bevallotta, hogy nagyon vágyott már a tengerre, és arra is, hogy rászedje az angolokat.

Alig szenderedett el, amikor máris kopogtatásra riadt. Szeméből azonnal kiszökött az álom, s homlokát ráncolva a kabinja ajtajához lépett. Bosszúsága csak fokozódott, amikor megpillantotta Scottyt, a másodtisztjét és a mögötte álló, fura kis alakot.

- Elnézését kérem, uram - mondta Scotty -, de potyautas van a hajón.

A másodtisztt félrelépett az ajtóból, és Brendan teljes életnagyságban megszemlélhette hihetetlenül koszos hűgát, aki rá egyáltalán nem jellemző módon, leverten és csüggedten álldogált a küszöbön. Bren lehunyta a szemét, hogy elhessentse maga elől a látomást, de amikor kinyitotta, Samara még mindig ott volt, sőt valamivel dacosabbnak is tűnt, mint az előbb.

A kapitány szeme összeszűkült a haragtól.

- Hol találtak rá? - kérdezte végül.

- A rakodótérben, uram. Legalább másfél napot töltött ott, és nyilván megrémült a patkányoktól. Éppen arra jártam, amikor sikoltozni kezdett odabent. Így bukkantam rá.

- Köszönöm, Scotty - mondta Brendan nyugodtan, noha már alig-alig tudta türtőztetni magát. - Visszamehetsz a munkádhoz! Te pedig gyere be, Samara!

A lány aggódva fürkészte a bátyja arcát. Még soha életében nem látta ennyire dühösnek. Nem ismert nála kiegyensúlyozottabb embert. Bren mindig jókedvű, kedvesen incselkedő és megértő volt. Pontosabban: az volt egészen mostanáig.

- Mi az ördögöt művelsz te itt?

- Franciaországba utazom - felelte Samara egykedvűen, de a szája enyhe remegése elárulta, hogy egyre jobban fél.

- És apa meg anya? Arra nem gondoltál, hogy mit követsz el ellenük?

A lány felemelte a fejét.

- Hagytam nekik üzenetet. Tudják, hogy gondod lesz rám.

- Hát az angolok? Azt hiszed, ők is így gondolkodnak? A mindenségit, Samara, ne tégy úgy, mintha nem tudnád, hogy mennyire veszélyes ez az út!

- Te mindenki másnál jobb vagy... Nem fognak elkapni.

- A valóság az, drága testvérkém - csóválta meg Bren a fejét -, hogy nagy bajba kerülünk, ha felfedeznek bennünket. A Samara kereskedelmi hajó. Nincsenek ágyúink, hogy megvédjük magunkat egy hadihajóval szemben. Kizárólag a gyorsaságunkban bízhatunk... és a szerencsében.

- Engem ez nem érdekel - jelentette ki a lány csökönyösen. - Neked senki sem árthat.

- A próféta szóljon belőled! - felelte Brendan gúnyosan. Karmyújtásnyira eltartotta magától a hűgát, hogy jobban szemügyre vehesse fáradt, piszkos arcát és csupa mocsok ruháját. - Mikor született meg a fejedben ez az örült ötlet?

- Csak az utolsó este, amelyet még Glen Woodsban töltöttünk - felelte Samara az igazságnak megfelelően.

- És én még meg is könnyítettem a dolgodat, amikor felajánlottam, hogy gyere el velem Charlestonig!

A lány nem válaszolt, de a szeme elárulta, hogy helyes a bátyja sejtése.

- Jaj, Samara, bárcsak ne kényeztettelek volna el ennyire! Más körülmények között boldoggá tenne a társaságod, de ez az út túlságosan veszélyes. Visszavitorlázunk.

- Azt nem lehet! - felelte a lány rémülten. - Nem törheted át még egyszer az ostromzárát.

- Nem futunk be a kikötőbe. Csak a part közelébe megyünk, és onnan néhány emberem majd visszavisz téged. Más lehetőség nincs - mondta Bren elgondolkodva. - Ez is elég veszélyes megoldás, de messze nem annyira, mint az, ha velünk jönnél Franciaországba.

Samara elkeseredett. Nem elég, hogy meghíúsult az álma, de még a bátyját is veszélybe sodorta!

- Bármit megteszek, amit csak akarsz - mondta halk, remegő hangon. - Fedélzetet súrolok, főzök...

- Nincs szükségem kíséretre - jelentette ki Bren.
- Azt akarom, hogy a húgomnak semmi baja ne essék. És ezzel a kérdéssel kapcsolatban ez volt az

utolsó szavam. - Újra végignézett a húgán. - Van másik ruhád, amit felvehetsz?

- Igen, még egyet hoztam magammal - felelte Samara panaszosan.

- Intézkedem, hogy megfürödhess, és alhass valamennyit. Úgy látom, rád fér. - A férfi szája mosolyra húzódott. - Valóban végig a rakodótérben voltál?

A lány szürke szeme hatalmasra kerekedett, amikor felidéződött benne, mit élt át odalent. Némán bólintott.

- Samara, Samara, mit kezdjünk veled?

A kapitány már éppen menni készült, amikor kiáltás harsant a fedélzeten.

- Hajó a láthatáron!

- A legjobbkor! Maradj itt, Samara, és zárd magadra az ajtót, amíg nem szólok, hogy kinyithatod - rendelkezett, majd felsietett a fedélzetre, az árbockosár alá.

- Milyen zászló alatt fut? - kiáltott fel az őrszemnek.

- Semmiféle zászlaja nincs.

A kapitány belenézett a távcsövébe, és elkáromkodta magát. A másik hajó is szkúner volt, hasonló az övéhez, csak éppen nagyobb, és komoly fegyverzettel is felszerelték. Bren aggodalmas

pillantást vetett Briggsre, az első tisztjére. - Álljunk odébb!

A hajó széliránynak fordult, és Bren parancsot adott a csúcsvitorla felhúzására. A Samara felgyorsult, a másik szkúner azonban rögtön a nyomába szegődött, és akárhogy is igyekeztek, egyre csökkent közöttük a távolság. Egy óra sem telt el, s a hadihajó már olyan közel került hozzájuk, hogy akár tüzet is nyithatott volna. Bren látta, hogy odaát felvonják a brit lobogót, és még egy zászlót, amely arra utasította őket, hogy forduljanak széllal szembe.

Brendan tudta, most azonnal el kell döntenie, hogy eleget tesz-e a felszólításnak. Húga jelenléte csak megnehezítette a helyzetét, amely egyébként sem volt könnyű. Az emberei közül sokan Angliában születtek, így rájuk a brit törvények vonatkoznak. Letartóztathatják, de akár fel is akaszthatják őket, amennyiben az angol haditengerészettől szöktek meg, és ilyenek is akadtak közöttük. Azt pedig senki nem tudhatja, hogy Samarával mi történne. Ellenfelük minden jel szerint a brit tengeri zsákmányszerzők közé tartozik, azok pedig semmivel sem jobbak, mint a közönséges kalózkod.

Brendannak valójában nem maradt választási lehetősége. Ők ugyan nincsenek olyan jól felfegyverkezve, mint az angolok, de jól célzott

lövésekkel talán mégis sikerül akkora kárt tenniük az ellenséges hajó vitorlázatában, hogy esélyük lehet az elmenekülésre.

- Vonjátok fel a lobogónkat! - szólt oda a kormányosnak. - És készítsétek elő az ágyúkat is!

A következő órában Samara élethű elképzelést alkothatott magának a pokolról. Ágyúgolyók becsapódását hallotta, érezte, hogy hajójuk beleremeg az ellentűzbe, puskapor szaga csavarta az orrát. A legszörnyűbb azonban a sebesültek jajveszékelése volt, amelyet csak időnként nyomott el a palánkok recsegése-ropogása. Samara soha életében nem félt még ennyire, és engedelmesen a kabinban maradt.

Egyszer csak nagyot rándult a hajó, és a lány a földre zuhant. A két vitorlás egymásnak ütközött, a kalózok megcsáklyázták Bren szkúnerét. Samara ennek ellenére még mindig hitt abban, hogy végül a fivére kerül majd ki győztesen a küzdelemből. Biztosan nem fogja megengedni, hogy a húgának baja essék. Nem, nem, soha!

Brendan nem vette észre azt az ágyúgolyót, amely végül leterítette. A tatfedélzetről vezényelte a tüzet, és a kormányzást is átvette, miután a kormányosa elesett. A fedélzet iszamos lett a kiömlött vértől, a

levegőben maró füst terjengett. Bren tudta, hogy legyőzték, de nem akarta elfogadni a vereséget. Éppen irányt készült váltani, hogy hajóját olyan távolságra vigye a másiktól, ahol a kalózok már nem érhetik el, amikor egy méternyire tőle becsapódott egy ágyúgolyó, és száz meg száz éles szilánkra zúzta szét a fát. Az egyik darab a fején sebesítette meg, egy másik pedig a karjába fúródott. Bren a földre zuhant, és elveszítette az eszméletét.

Miután a kapitány kiesett a küzdelemből, a hajósok azonnal megadták magukat. Az időközben erősen megtizedelt legénység legtöbb tagja békés tengerész volt, aki nem értett a közelharchoz, amelyet most meg kellett volna vívniuk. Az amerikaiak sorban letették a fegyvert, és aggodalmasan méregették azt az aranyzőke, összevérzett óriást, aki könnyedén átugrott a hajójukra, és átvette felette a parancsnokságot.

Raymond Hampton tekintete végigfutott a fedélzeten, és a kapitányt kereste. Még ekkora ellenállásra sem számított, a további kellemetlen meglepetéseknek pedig mindenképpen elejét akarta venni. Egyetlen olyan embert látott, akiről úgy gondolta, hogy szava lehet itt.

- Kapitány? - kérdezte tőle nyersen.

- Nem - morogta Briggs. - Az első tiszt vagyok. A kapitány sebesülten fekszik a kormánynál. Sürgősen be kell kötözni.

Raymond odasétált a földön fekvőhöz.

- A neve?

- O'Neill kapitány.

Hampton lehajolt, és kihúzott egy faszilánkot Bren karjából. Letépett egy darabot a sebesült ingéből, szorosan átkötötte vele a sebet, majd intett az embereinek.

- Vigyétek át az Egyszarvúra, Yancy vegye a gondjaiba! - utasította őket, azután újra Briggshez fordult. - Különítsék el a sebesülteket a többiektől! Van seborvosunk.

Három emberének megparancsolta, hogy kutassák át a hajót további sebesültek után, a fedélzetmestert pedig a kapitány kajütjébe küldte a Samara papíraiért. Mihamarabb tudni akarta, hogy a rakomány megérte-e a küzdelmet.

Lelkiismeretesen megvizsgálta a károkat, és közben feltűnt neki a vitorlás furcsa, különleges neve. Ha sok munka árán is, de még megmenthetőnek ítélte a hajót. Valódi kis szépség lehetett, amíg sértetlen volt, igazán kár, hogy ez a konok amerikai nem adta fel hamarabb.

A fedélzetmester visszajött, és jelentette, hogy a kapitány kajütjének zárva van az ajtaja.

- Azt hiszem, uram, belülről zárták be. Valaki lehet odabent...

Raymond a homlokát ráncolta. Mi értelme annak, hogy bárki is bezárkózzon oda? Rég észre kellett vennie, hogy a Samarát elfoglalták. Lehet, hogy a rejtőzködő a hajópapírokat akarja megsemmisíteni?

- Menjünk, Evans! - mondta, és lesietett a lépcsőn.

Kis ideig kíváncsian méregette a csukott ajtót. Már éppen fel akarta szólítani a kabinban tartózkodót, hogy engedje be őket, de aztán meggondolta magát. Azzal csak felhívnák magukra a férfi figyelmét, és lehetőséget adnának neki arra, hogy tüzelni kezdjen rájuk. Odasúgta Evansnek, hogy tartsa lővésre készen a pisztolyát, ő pedig nekifeszült az ajtónak, és addig nyomta, amíg a fa szilánkokra nem törött. Második nekiveselkedésére kivágódott az ajtó.

Raymond elképedten állt meg a küszöbön. A kabin végében, kezében borosüveget lengetve, félelemtől és dacos haragtól villogó szemmel a legszebb nő állt, akit valaha látott.

3.

Samara sejtette, hogy valami szörnyűség történt. A küzdelem zajai elültek, de Brendan nem jött le hozzá. Félelme hirtelen páni rémületbe csapott, mert lépteket hallott a folyosóról, és valaki megpróbálta kinyitni a kabinajtót. Kis idő múlva aztán eltávolodtak a lépések, és újra teljes lett a csend.

Jóságos ég, vajon hol lehet Bren? Nem létezik, hogy magára hagyja őt, hacsak nem sebesült meg... vagy ha talán elesett. A lány kétségbeesetten kutatott valamilyen fegyver után, de csak egy üveg bort talált, amelyet a bátyja bizonyára a vacsorához akart elfogyasztani. Megragadta a palackot, és a kajüt hátsó falához menekült vele.

Mindenre fel volt készülve, csak arra nem, ami végül bekövetkezett. Egy pillanatig azt hitte, maga az ördög rontott be az ajtón. Valóságos óriás állt előtte, aki az édesapjánál, sőt valamennyi fivérénél is magasabb volt. Zilált, vörösese haja még a kabin sötétjében is aranylóan csillogott. Egyetlen szál inget és térdnadrágot viselt, széles vállától egészen meztelen lábáig vér borította. Tekintetével valósággal odaszegezte Samarát a falhoz.

A lány soha életében nem látott még ilyen szemet. Zöldeskék, de mintha az összes létező árnyalatban csillogna. Először haragosan nézett rá, aztán mosolyogva, végül pedig úgy, hogy Samara beleborzongott a pillantásába. Mivel messzebbre már nem hátrálhatott előle, védekezésül felemelte a palackot.

- Tudtam, hogy gazdag zsákmányra számíthatok, de azt nem is álmodtam volna, hogy ennyire - szólalt meg az óriás mély, rekedtes hangon.

Samara egyre jobban reszketett, miközben az idegen hanyagul az ajtófélfának támaszkodott, és gondolatban szemlátomást őt vetköztette. Életében először vágyott arra, hogy bárcsak azonnal el tudna ájulni. Soha senki nem vette még magának a bátorságot ahhoz, hogy így nézzon rá. Olyan érzése volt, hogy nemcsak a teste, de már a lelke is mezítelen. A hatalmasra nőtt férfi pedig látja, hogy fél tőle, és kineveti őt, ami még a szeméből egyértelműen kiolvasható sóvár vágynál is megszégyenítőbb...

- Komolyan harcolni akar azzal a flaskával? - kérdezte az óriás.

Samara mélységes megvetéssel nézett vissza rá.

A férfi hangja egyszerre megváltozott.

- Ha nem tudná... azt a bort sokkal jobb célra is fel lehet használni.

Volt valami rabul ejtő a hangjában. Samara kétségbeesetten küzdött, hogy kiszabaduljon varázsos hatása alól.

- A kapitány... O'Neill kapitány...? - hebegte végül.

Az óriást szemmel láthatóan zavarba ejtette a helyzet. Ez a nő piszkos, az arca maszatos, a ruhája merő mocsok, az alakja viszont kifejezetten ígéző. Szeme mintha ruhája ibolyakék színét tükrözné vissza, s ebben a szemben hol félelem, hol már-már megindító dac szikrázik...

Ki lehet ez a nő? Az biztos, hogy nem a kapitány felesége. Ilyen veszélyes útra egyetlen kapitány sem hozná magával a feleségét. Akkor viszont kije lehet? A szeretője? Valószínűleg igen.

Ez a gondolat izgalomba hozta Raymondot. Ha a kicsike eddig is egy kapitány szeretője volt, akkor aligha lenne ellenére, hogy ezentúl az övé legyen. Őt nemigen szokták visszautasítani a nők.

Samara figyelmét nem kerülte el a férfi megváltozott pillantása, mint ahogy az sem, hogy a teste egyszerre megfeszül. Végso kétségbeesésében még magasabbra emelte a borosüveget.

- A kapitány... Hol van a kapitány? - kérdezte.

- A hajómon - válaszolta Raymond lassan, és magában azt találgatta, vajon őszintén érdekli-e ezt

a nőt a kapitánya sorsa. - Megsérült, de nem súlyosan. A seborvosom ellátja.

- Azonnal látni akarom - közölte Samara merészebben, mint amilyen valójában volt, és ajkába harapott, hogy megállítsa a remegését.

A férfi tekintete ellágyult. Most már egészen biztos, hogy ez a kis boszorkány őszintén aggódik O'Neillért. De miért?

- Milyen viszonyban vannak? - kérdezte csendesen.

Ahogy bátyja iránti aggodalma csitult valamelyest, Samara is jobban megnézte magának a vele szemben állót. Soha életében nem találkozott nála csodálatosabb férfival. Arcán, amelyet mintha csak kőből faragtak volna ki, tiszták és erőteljesek voltak a vonások. Napcserzette, sötétbarna bőre izgalmas ellentétet alkotott aranszőke hajával és égszínkék szemével. Kevélység és erő áradt belőle, s a lánynak már a látványától is szaporábban kellett szednie a levegőt. Férfi így még nem hatott rá.

Csakhogy ez a férfi angol, kalóz és tolvaj, aki éppen most rabolta el Bren hajóját...

Raymond kiolvasta a zavarodottságot a lány szeméből, Samara pedig mélyen elpirult. A kapitány elmosolyodott. Hihetetlenül ártatlannak tűnik ez a fiatal teremtés, ártatlannak és sebezhetőnek, gondolta. Egy kurta pillanat erejéig még szánta is,

de sietve elfojtotta magában ezt az érzést. Egyedüli nőként egy férfiakkal teli hajón aligha lehet annyira ártatlan a kicsike, mint amilyennek a látszat mutatja.

Mivel még mindig nem kapott választ a kérdésére, újabb kísérletet tett.

- Raymond Hampton kapitány vagyok - hajtotta meg magát könnyedén. - Önben kit tisztelhetek?

Samara kissé lejjebb engedte a borosüveget, mert egyre idétlenebbnek érezte magát. Mintha megállíthatná ezt a férfit a palackjával! A szőke óriás közelebb lépett.

- Kérem azt az üveget.

A férfi halkán beszélt, mégis olyan magabiztosan, hogy a lányon bosszúsággal vegyes izgatottság lett úrrá. Hogy megmaradjon közöttük a távolság, a falhoz simulva megpróbált elhúzódni az angol elől, de hiába. Már is a hosszú karok fogságában találta magát. A kapitány óvatosan kivette a kezéből a palackot, és lassan letette az asztalra.

Amikor Samara megpróbált átbújni a férfi karja alatt, az megfogta az állát, felemelte a fejét, úgy kényszerítette, hogy a szemébe nézzen, másik kezének mutatóujját pedig leheletfinoman végighúzta a járomcsontján.

- Kérem... - szólalt meg a lány csendesen és bizonytalanul.

- Mit kér, édeske? - kérdezett vissza a férfi. - Azt, hogy folytassam, vagy azt, hogy abbahagyjam?

A kapitány mintha előre tudta volna a választ a kérdésére. Érintésétől Samara egész testében reszketni kezdett, és önkéntelenül is a férfi tenyeréhez nyomta az arcát.

- Hagyja... abba!

Ahogy az óriás válaszként a szájára tapasztotta a száját, a lány úgy érezte, mintha forgószelel ragadta volna magával. Soha nem csókolták, soha senki nem érintette még meg így. A szőke angol érintései a szelíd simogatástól a lázas birtokbavételig terjedtek, és olyan heves vágyat ébresztettek benne, hogy már alig-alig bírt uralkodni felette.

Aztán hirtelen tudatára ébredt, mi történik vele. Rémülten hátrább húzódott, és kétségbeesetten a férfi arcába csapott. Hevessége őt magát ugyanúgy meglepte, mint az angol kapitányt. A pofon csattanását visszaverték a szűk helyiség falai.

Raymond soha nem tett még egyetlen nőt sem úgy a magáévá, hogy az ne akarta volna. Most is nyugalmat kényszerített magára, ám a teste nemigen akart engedelmeskedni az eszének.

- Miért nem mondott inkább egyszerűen nemet? - kérdezte végül.

- Én... meg... megpróbáltam...

- Csak éppen nem valami meggyőzően - mondta a férfi vigyorogva, és Samara összerezsent, mert be kellett látnia, hogy ellenfelének igaza van. Az angol lassan végigsimított az arcán. - A kapitányának be kellett volna vetnie magát a fedélzeten. Akkor még talán győzött is volna.

- Okvetlenül látnom kell!

- Kérem - mondta a férfi. - Tegye hozzá, hogy kérem!

A lány ebben a pillanatban őszintén örült annak, hogy megütötte ezt a gőgös alakot. Nagyobb pofont is megérdemelt volna!

- Kérem...

- Kérem, Hampton kapitány - kínoztta tovább a férfi.

- Kérem, Hampton kapitány - ismételte meg Samara kényszeredetten.

Bármit megtett volna, csak megszabadulhasson végre ettől a fickótól és azoktól a megmagyarázhatatlan, szemérmetlen érzésektől, amelyeket ébresztett benne.

- És ki az, aki ezt kéri tőlem? - kérdezte Raymond, akinek látványos fölényessége tökéletesen leplezte őszinte érdeklődését.

A lány esdeklően nézett rá.

- Samara - mondta már-már gyámoltalanul. - Samara O'Neill.

A férfit úgy érte a válasz, mint egy újabb arcul csapás. Szóval mégiscsak O'Neill felesége, s a kapitány róla nevezte el a hajóját! Csalódottsága saját magát is meglepte.

Nem volt túl sok elv, amelyhez tartotta volna magát, de a kevesek egyike éppen az, hogy férjezett nőkkel soha nem kezdett. Ez az elhatározás akkor fogalmazódott meg benne, amikor az egyik barátja életét vesztette egy feldühödött férjjel folytatott párbajban. Azt pedig egyetlen nő sem érdemli meg, hogy ő meghaljon vagy másvalakit meggyilkoljon miatta.

- Ezek szerint O'Neill kapitány a férje? - Nem állta meg, hogy ne tegye fel ezt a kérdést.

Samara döbbenten nézett az angolra. Fel sem merült benne, hogy a fickó ezt hiheti, habár váratlan visszavonulása nem kerülte el a figyelmét. Abban ugyan aligha reménykedhet, hogy ez a... ez a kalóz tiszteletben fogja tartani a házasság szentségét, de soha nem tudni, mi megy végbe másokban. Ilyen módon talán megmenekülhet tőle... és önmagától. Érzékei, amelyeket a szőke óriás felkorbácsolt, még mindig nem nyugodtak meg teljesen. Ez az ember kalóz, mondogatta magában újra meg újra, ráadásul angol kalóz. És az egyik rosszabb, mint a másik.

Egy pillanatra lehunyta a szemét, aztán kinyitotta, és egyenesen a kapitányéba nézett.

- Igen, a férjem - válaszolta. - És látni szeretném, amennyiben ezzel nem kérek túl sokat... egy kalóztól.

Raymond szeme résnyire szűkült.

- Őfelsége szolgálatában állok, Mrs. O'Neill, és országaink háborút vívnak egymással.

- Ez csak a gyilkosság és a rablás megszépítő megfogalmazása - ismételte meg Samara azokat a szavakat, amelyeket épp elégszer hallott odahaza az édesapjától.

Vakrémülete eloszlott, és már nem félt attól, hogy az angol bántalmazhatja. Hogy megvédje magát tőle, szántszándékkal felszította a haragját. A brit kapitány megtámadta az ő nevét viselő hajót, és miatta fekszik most sebesülten a fivére. Meg kell vetnie ezt az embert, mint ahogy önmagát is, amiért az előbb, bár csupán percekre, de tagadhatatlanul vonzódott hozzá.

Szikrázó pillantást lövellt a férfira, ám legnagyobb bosszúságára az csak mulatott rajta.

- Ezt a halálos fegyvert inkább magammal viszem - jelentette ki, és felvette az asztalról a borosüveget.
- Lehet, hogy még szükségem lesz majd rá.

Samara ökölbe szorította a kezét. A legszívesebben újra az angol arcába csapott volna, de nem merte megtenni. Most már biztosan számít a támadására.

Raymond szélesen elmosolyodott. Épp elég nővel volt már dolga ahhoz, hogy pontosan tudja, mi megy végbe Samarában. Meglehet, bizonyos elvek éppen arra valók, hogy megszegiük őket, hasított belé váratlanul a gondolat. Samara O'Neill házassága talán nem is annyira erős. Az viszont biztos, hogy izgalmas útnak nézek elébe, állapította meg magában.

Könnyedén meghajolt a lány előtt, aztán megfogta a karját, és nem törődve azzal, hogy foglya kétségbeesetten küzd a szabadulásáért, kivezette az ajtón. Samara kétségtelenül meg tudta volna ölni őt ebben a pillanatban.

Amikor felértek a fedélzetre, a lány elé tárult az utóbbi órák szörnyű pusztítása. Felfordult a gyomra, amint meglátta azt a roncsot, amivé a tengeri rabló Brendan gyönyörű hajóját változtatta. A vérfürdő maradványai fölött vitorlafoszlányok lebegtek, mintha csak kötélén feleresztett sárkányok volnának. A korábban makulátlan fedélzetet farepeszek és elgörbült vasdorongok borították. Az elborzasztóan csillogó vérfoltok olyanok voltak, mintha egy megtévelyodött festő vitte volna vászonra hagymázás látomásait.

Samara nem tudta levenni szemét a mészárlás nyomairól. Felismerte Brendan legénységének több tagját, akik lőportól megfeketedett ruhájukban egy fegyveres őr felügyelete mellett dolgoztak. Az egyik sarokban sebesültek gubbasztottak, sorsukra várva. Az arcukról leolvasható félelem világosan elárulta, hogy fogalmuk sincs, halált vagy menekülést hoz-e számukra a jövő.

Egy másik sarokban mozdulatlanul heverő testeket fedezett fel és egy csíkos inget, amelyet az angolok megszaggattak ugyan, de ő így is megismerte. Odaszaladt, és letérdelt a férfi mellé.

- Scotty - suttogta, és megfogta a másodtiszt véres kezét. Hosszú évek óta ismerte bátyja hűséges emberét, és nagyon-nagyon megörült neki, amikor néhány órája kiszabadította a rakodótérből. - Scotty - suttogta újra, és nem is vette észre, hogy könnycseppek gördülnek végig az arcán.

Soha nem kellett még ilyen váratlanul és ennyire kíméletlenül szembenéznie a halállal. Eddig csak elaggott állatokat látott kimúlni, de azokat is napokig siratta.

- Mrs. O'Neill! - szorította meg az angol a karját. - Ez itt nem magának való hely.

Samarához csak mintegy ködfátyolon át jutott el a hang. Ám amikor felállt, újra fellobbant benne a

harag. Dühösen megfordult, hogy a szemébe nézhessen fogvatartójának.

- Ez itt a maga műve - jelentette ki, s a hangja hideg volt, akár a jég. - Megvetem magát. Megvetem!

A férfi arcába akart csapni, de az elkapta a kezét, és a másikkal együtt hátracsavarta.

- Egy pofonnál többet nem engedélyezhetek - mondta fojtott hangon.

Samara könnyei átáztatták a férfi ingét, amikor az angol óriás közelebb húzta magához. A lány orrát pézsmailat, vér és izzadság szagának keveréke csapta meg, s válaszul valami vad, elemi érzés született meg a lelke mélyén. A szíve olyan hangosan kalapált, hogy azt a férfinak is hallania kellett. Mi történik vele? Képtelen volt megmozdulni, és alig kapott levegőt.

Gondolj Scottyra! - parancsolt magára, és elszántan kiszabadította a karját. Legnagyobb ámulatára a férfi elengedte, és kedves, megnyerő tekintete kis híján le is fegyverezte őt.

- Ez nem magának való hely - ismételte meg. - Elviszem a férjéhez.

Nem várta meg, hogy Samara válaszoljon, hanem elvezette oda, ahol a két hajót egymáshoz erősítették. Átfogta a derekát, felemelte, könnyedén feltette az átjutást segítő pallóra, majd ő is a deszkákra lépett. A lányt megint forróság öntötte el,

és lerázta magáról az angol kezét. De balszerencséjére elvesztette az egyensúlyát, mire a férfi ölbe kapta, és izmos mellkasához szorította. Úgy tartotta, mintha súlya se lenne, és Samara akaratlanul is elismeréssel adózott az ereje előtt.

A kapitány még akkor sem tette le, amikor átérték a pallón.

- Úgy látom, a fejébe vette, hogy még több bajt okoz - nézett rá különös tekintettel.

- Azonnal tegyen le! - követelte a lány.

- Csak ha megígéri, hogy rendesen viselkedik.

Samara fejét elfutotta a vér. Ez az alak itt úgy beszél vele, mintha egy engedetlen kisgyerekkel lenne dolga! Szemérmetlen fickó! Megpróbált kiszabadulni az öleléséből, de semmire sem jutott, mert az óriás csak annál erősebben szorította magához. A lány érezte, hogy magában mulat rajta, és moccanni sem mert. Kétségbeesetten kerülte a férfi tekintetét, nehogy az kiolvassa a szeméből, mi megy végbe benne. Az angol ujjai égették a bőrét, bár nem értette, miért. Elvégre gyűlölnie kell ezt az embert! Miért nem mondta neki soha senki, hogy efféle érzések is léteznek...?

Raymond óvatosan letette a lányt egy nyitott kabinajtó előtt, és a karjánál fogva bevezette a helyiségbe. Bren mozdulatlanul feküdt egy asztalon. Napbarnított arca szokatlanul sápadt és merev volt.

Egy férfi hajolt föléje, és éppen sebet varrt össze a testén, mit sem törődve azzal, hogy betege minden egyes öltésnél fájdalmasan felszisszen.

Samara szótlánul figyelte az orvos ténykedését. Nem akarta megzavarni, nehogy még ő is fokozza Bren szenvedéseit. Egyszer csak megérezte, hogy az angol kapitány a vállára teszi a kezét. Ahogy egy futó pillantást vetett rá, együttérzést vélt felfedezni a tekintetében. Á biztosan tévedek, igyekezett meggyőzni magát, és sietve visszafordult Bren felé.

Amikor látta, hogy az orvos elköti a sebvarró cérnát, azonnal a bátyjához lépett. Fivére szeme elkerekedett. Minden olyan gyorsan történt, hogy szinte meg is feledkezett a húgáról. Csupán néhány perce tért eszméletére, és borzalmasan fájt a feje meg a karja.

- Férjem... Ó, drága, csodálatos férjem! - kiáltotta Samara, majd lehajolt Brendanhoz, és megcsókolta.

Bren fájdalmaihoz most már értetlenség is társult. Hitetlenkedő pillantást vetett a húgára.

- Annyira aggódtam érted! - folytatta a lány, mit sem törődve bátyja zavarodott tekintetével. - Ez a... ez a kalóz - intett fejével Raymond felé - megengedte, hogy átjöjjek hozzád, édesem.

Bren egyszeriben megértette a helyzetet. Samara valamilyen okból a feleségének adta ki magát. Ránézett, megfogta a kezét, és erőtlenül

megszorította. Aztán fel akart ülni, de azonnal visszahanyatlott. Az orvoson kívül két őrszem is volt a kabinban. Mintha el tudna menekülni, ha nem őriznék...

A három férfi mögött egy negyedik támasztotta látszólag közönyösen a falat, Bren azonban így is megérezte, hogy ez a hatalmas ember nagyon veszélyes. Leginkább összevont szeme és a belőle áradó feszültség erősítette meg abban, hogy helyes a megérzése.

A szőke óriás odalépett hozzá.

- O'Neill kapitány! - szólította meg különös módon halk és kellemes hangon. - Raymond Hampton vagyok, az Egyszarvú kapitánya, ön és a legénysége a foglyaim.

- Mi történt a hajómmal?

- Ha nehezen is, de tartja magát a vízen. Azon vagyunk, hogy megmentsük.

- És Samara... a feleségem?

- Ő biztonságban van. Hogy úgy mondjam, biztosítékkal szolgál az ön viselkedésére. Noha eddig nem volt éppen valami meggyőző...

Bren kihallotta Hampton kapitány hangjából a gúnyt, és ettől csak még jobban aggódott a húgáért.

- Ha csak egy ujjal is hozzá mer érni... Az angol vonásai megkeményedtek.

- Nincsen abban a helyzetben, kapitány, hogy fenyegethessen. Ennek ellenére biztosíthatom afelől, hogy nem szoktam nőkkel harcolni.

- És az embereim?

- Heten meghaltak, a sebesülteket elláttuk. A többieknek meg kell dolgozniuk az ellátásukért.

- És aztán? Hogyan lesz tovább?

A brit kapitány arcán csupán egy árnyalatnyit enyhült a feszültség.

- Ha nem okoz gondot nekem, kapitány, akkor semleges helyen az embereivel együtt partra teszem.

- Az összes emberemmel együtt?

Raymond azonnal megértette, mire vonatkozott a kérdés. A háború egyik kiváltó oka éppen Nagy-Britannia makacs ragaszkodása volt ahhoz, hogy mindenki, aki Angliában, Skóciában vagy Írországbán született, élete végéig az angol király alattvalója maradjon. Éppen ezért börtön vagy még súlyosabb büntetés várt arra, aki megszökött a brit hadseregből.

- Az összes emberével együtt - válaszolta csöndesen. - Nem áll érdekemben, hogy újra feltöltsen a királyi haditengerészet állományát. Mindkét hajót a Bermudákra viszem.

- Angol kikötőbe... - morogta Brendan. - Ezt nevezi maga semleges helynek?

Raymond arcán megrándult egy izom.

- Nem szoktam hozzá, hogy kétségbe vonják a szavamat... vagy a tisztességemet - jelentette ki.

- A tisztességét? - Bren kérdéséből csak úgy süttött a megvetés. - Maga egy átkozott tengeri zsákmányvadász. Miért kellene hinnem a szavának?

Raymond hangja olyan simává vált, mint a selyem.

- Mert nincs más választása, kapitány - válaszolta, aztán a matrózaihoz fordult. - Vigyétek le a többi tiszthez a rakodótérbe!

- Ne! - kiáltotta Samara rémülten. Raymond gúnyosan felvonta a szemöldökét.

- Ne? - kérdezett vissza halkán.

- Én... Én...

Samara tudta, hogy jobb volna, ha nem folytatná, de még túlságosan elevenen élt benne azoknak a szörnyű óráknak az emléke, amelyeket odalent töltött a fedélzet alatt. Elviselhetetlennek érezte a gondolatot, hogy sebesült fivérét ott akarják fogva tartani.

Esdeklő tekintete azonban hidegen hagyta Hampton kapitányt, aki újból Brendanhoz fordult.

- Mi a csudáért hozta magával a feleségét?

Bren bosszúsan lehunyta a szemét. Az angol kérdéséből nem lehetett nem kihallani a szemrehányást.

- Nem hozott magával - szolt közbe Samara sietve, mert nem akarta, hogy a bátyját tegyék felelőssé az ő hibájáért. - Elbújtam a hajón, és csak közvetlenül azelőtt találtak rám, hogy maguk megtámadtak bennünket.

Raymond elképedve nézett rá. Most már értette, miért koszolódott össze ennyire. Akármelyik kikötőből indultak is, legalább két napja úton kell lenniük. Felfoghatatlan, hogy egy nő ennyi veszélyeséget és kényelmetlenséget vállal, csak mert együtt akar lenni a férjével. Sokkal szorosabb lehet közöttük a kapcsolat, mint amilyennek eddig feltételezte.

Szeme hol az egyik, hol a másik fogolyra tapadt. Egyértelmű, hogy nagyon erősen vonzódnak egymáshoz, valami azonban még sincs itt rendben. Samara olyan félreérthetetlen hévvel fogadta az imént a közeledését, hogy szinte szikrázott körülöttük a levegő. Közte és O'Neill kapitány között azonban még csak jele sincs ilyesminek. A hajóját viszont róla nevezte el...

Eh, éppen elég időm lesz még rá, hogy megoldjam ezt a rejtélyt, gondolta, s ahogy magát ismerte, tudta, hogy meg is fogja oldani. Samara karjára

tette hát a kezét, és megismételte az előbb kiadott parancsot.

Bren figyelmeztető pillantást vetett a hűgára, és megpróbált felállni.

- A feleségemmel mi lesz? - Megkapja az első tiszttem kabinját. Semmi olyasmi nem fog történni vele, amit ő maga nem akar.

Válasza közben éberem figyelte Brendant. Jobban meg akarta ismerni, és nem is csalódott benne.

- Hogy a fene essen magába! - háborodott fel O'Neill, és rá akart rontani az angolra, de a lába nem tartotta meg. Csak azért nem esett el, mert a két tengerész még időben elkapta. - Megölöm, ha bármit tesz Samarával!

4.

Az első tiszt szűk kabinjában csak egy keskeny, beépített hálófülke, a padlóhoz csavarozott asztal, egy szék és az egyik sarokban elhelyezett szekrénybőrönd számára volt hely. Hampton kapitány, miután személyesen odakísérte, kis ideig leplezetlen érdeklődéssel méregette Samarát, aztán meghajtotta magát előtte.

- Elnézését kell kérem a szerény szállásért, de nem számítottunk arra, hogy ilyen csinos vendégünk lesz.

- Szívesebben lennék a... férjem mellett - válaszolta a lány még mindig dacosan.

- Az sajnos lehetetlen - jelentette ki Raymond mosolyogva. Nem ő az egyetlen fogoly, akit a rakodótérben őrzünk, és feltételezem, nem szívesen osztozna másokkal a fekhelyén, Mrs. O'Neill...

Samara némán a férjira szegezte a tekintetét.

- Vannak még ruhái a *hajójukon*?

A lány egyszeriben ráébredt, hogy milyen borzalmasan festhet. Mindazonáltal büszkén előreszegte az állát, nem jutván eszébe, hogy gyerekesen maszatos arcával teljességgel

feleslegesen fárad, mert úgysem sikerül méltóságteljesnek tünnie.

- A kapitány kabinjában van még egy ruhám.

- Áthozatom - ígérte Raymond. - Továbbá intézkedem, hogy megfürödhessen.

A férfi egyértelműen kéjsóvár tekintetétől Samara testén megint bizsergés futott végig.

- Arra nem lesz szükség - válaszolta. - Így nagyon jól érzem magam.

Az angol kinyújtotta a kezét, és megérintett egy fekete csíkot az arcán.

- Téved. Nagyon is szükség van arra, hogy megfürödjön - jelentette ki. - Ma este velem kell vacsoráznia, én pedig tudni szeretném, hogy fest, amikor nem borítja ez a vastag koszréteg.

- Inkább éhen halok, semmint egy kalózzal étkezzem!

- Zsákmányvadásszal - javította ki a férfi. Vajon a férje és a tisztjei is így gondolkodnak? - kérdezte aztán, ám szemének különös csillogás egyáltalán nem illett szelíd hangjához.

Samara rémülten nézett rá.

- Csak nem fogja...

A szőke óriás szája sarka megrándult.

- Nem fogom?

- Megvetem magát! - vágta a szemébe a lány és azon gondolkodott, mivel sérthetné meg a legjobban.

- Maga... maga nem úriember.

Raymond hátravetette a fejét, és felkacagott.

- Ezt a véleményét bizonyára igen sokan osztják. Egyébként pedig, mit várt egy kalóztól?

Ez az alak már megint gúnyt űz belőle, ráadásul a saját szavait fordítja ellene! Samara körülnézett, hogy akad-e valami a keze ügyében, amit fegyvernek használhatna, de semmit nem talált.

- A palackját, sajnos, a másik hajón hagytam. - mondta Raymond, akit igencsak bosszantott a lány szemlátomást megtörhetetlen akarata. - Most pedig legyen jó kislány, és fürödjön meg!

Ezzel elhagyta a kabint, és becsukta maga mögött az ajtót. Távozása után nem, sokkal megérkezett a hajópincér és egy matróz. Egyikük egy nagy dézsát cipelt, amely alig fért be az apró kabinba, a másik pedig két vödör forró vizet. Törülközők is voltak náluk, és a Samara ruháját rejtő csomagot szintén áthozták a másik hajóról.

A fiatalabbik nagy érdeklődéssel méregette az Egyszarvú új utasát.

- Kellemes fürdést, Mistress! - mondta aztán.

Samara a nyomasztó körülmények dacára is csábítónak találta a fürdés lehetőségét. Odahaza mindennap megfürdött, és gyakran váltott fehérneműt. Már attól is rosszul érezte magát, ha most a testét borító koszrétegre és a rátapadt

izzadtságra gondolt...

Szemügyre vette az ajtót, és látta, hogy belülről nincs rajta zár. Kis ideig még habozott, de végül levetkőzött, és bemászott a dézsába. A meleg víz selymesen simogatta ragacsos bőrét. Egészen mélyen lecsúszott benne, ám egyszeriben lelkifurdalása támadt, ahogy lelki szemei előtt megjelentek a sebesült tengerészek. Mi lehet velük, és főleg: mi lehet Brennel?

Féktelen haragra gerjedt, egyszersmind mélységesen szégyellte is magát azért, mert vonzónak találta azt a férfit, aki mindezt a sok szenvedést okozta. Hampton kapitány ugyan megígérte, hogy nem fog hozzáérni, de ugyan ki szavatol ezért?

Ki kell szabadítania a fivérét és az emberei Igen ám, de hogyan? Megvan...! Borral fogja tenni! Ma este leitatja a kalózt, aztán a borosüveggel vagy valami mással fejbe veri, és magához veszi a kulcsait.

Raymond levette összevérzett ingét és nadrágját, s mindkettőt hanyagul a földre dobta. Aztán megmosdott, gondosan megborotválkozott, és kézfejével sokáig dörzsölte immár sima arcát.

Mi van ebben a kis vadmacskában, hogy ennyire felkeltette az érdeklődését? Ráadásul annak ellenére, hogy férjezettnek mondja magát. Ámbár - és ez nem lehetett tévedés - igencsak hevesen viszonzta a közeledését, nyilvánvalóan nagy

küzdelmet folytatva magával, hogy elfojtsa azt a tüzet, amelyet ő lobbantott lánggra benne. Elbűvölő és izgató ártatlansága sem illett sehogyan egy férjes asszonyhoz. Raymondot nem eresztette a gondolat, hogy itt valami felettébb gyanús.

A férfi töprengve hajolt tengerészládája fölé, és egy szarvasbőr nadrágot meg egy fehér batisztinget keresett elő. Miután felöltözött, visszavette a csizmáját, és kis ideig megvetően méregette. Végül úgy döntött, hogy tisztára cseréli, arra a párra, amelyik egészen a térdéig ér.

Megmosolyogta magát, hogy ennyire ad a megjelenésére, hiszen ez csak a legritkább esetben fordult vele elő. Aztán hirtelen ráncba szaladt a homloka. Nem, nem, szó nincs arról, hogy tetszeni akarna annak a kis vadmacskának. A titkát viszont mindenképpen ki fogja szedni belőle. És ebben egészen biztosan segítségére lesz a bor...

Samara éppen végzett a fészülködéssel, amikor kopogtak a kabin ajtaján. Gyorsan lesimította a ruháját, és már bánta, hogy csak ezt az egyszerű darabot hozta magával az útra. Egyedül az a jó benne, hogy mélykék színe jól megy a szeméhez.

Csalódottan kellett látnia, hogy nem személyesen Hampton kapitány jött érte, hanem egy jóvágású, fekete hajú fiatalembert küldött maga helyett, aki Michael Simmons néven, az *Egyszarvú* első

tisztjeként mutatkozott be.

- Hampton kapitány arra kért, hogy kísérjem el hozzá - mondta, miután kíváncsian szemügyre vette Samarát. - Ezenkívül néhány holmira is szükségem lenne a kabinomból.

A lány már majdnem elnézést kért azért, hogy kényelmetlenséget okozott, de még időben eszébe jutott, hogy nem önszántából tartózkodik a kabinban. Így aztán csak mérgesen a tisztre villantotta a szemét, és visszautasította felkínált karját.

Haragja azonban rögvest zavarodottsággá változott, amint az első tiszt kinyitotta előtte a kapitány ajtaját, s ő meglátta a frissen megfürdött és átöltözött Raymond Hamptont, aki egyszerűen lélegzetelállítóan festett. Samarának egészen elgyengült a lába, és a szíve vad kalapálásba kezdett.

Most, hogy megszabadult vérfoltos ruháitól, a kapitány szinte társasági ember benyomását keltette, noha még így is veszélyesnek tűnt. Talán azért, mert a tekintete vad és nyughatatlan volt, s mintha csak olvasni tudna a lány gondolataiban, gúnyosan mosolyogva nézett rá.

- Na ugye, hogy igazam volt, amikor úgy sejtettem, gyönyörű nő kerül majd elő a koszréteg alól? - kérdezte, s váratlanul heves fájdalom járta át a

bensőjét. Amikor aztán felpillantott, s észrevette, hogy első tisztje csodálkozva méregeti őt meg a vendégét, egyszeriben megváltozott a hangulata. - Köszönöm, Michael - mondta határozottan. - Legyen szíves, szóljon Daveynek, hogy hozhatja a vacsorát!

Samara kíváncsian nézett körül a kabinban. A környezete sok mindent elárul az emberről, és ő minél többet meg akart tudni Hampton kapitányról.

A tágas helyiség egyszerűsége ellenére is kellemes volt, és a lányénál jóval nagyobb ágy uralta. A berendezéshez két asztal is *tartozott*, a kisebbik szemlátomást munkára szolgált, a nagyobbiknál pedig legalább hat ember étkezhethetett egyszerre. Az egyik sarkot faragott láda foglalta el, mellette tengeri térképek álltak a falhoz támasztva. Egy másik sarokban különleges cserepes növény fonnyadozott, az asztaltól nem messze pedig egy pár csizma hevert a földön.

Az már egyszer biztos, hogy Hampton kapitány nem valami rendszerető ember, vonta le magában a következtetést Samara. A kabinja tiszta, de rendetlen.

Amikor azonban a könyvekre esett a pillantása, teljesen elámult. A katonai és tengerészeti művek nemigen lepték meg, az viszont igen, hogy több történelmi munka mellett Shakespeare és Milton drámáit is felfedezte. Leginkább mégis Homérosz

Iliászának és Odüsszeiájának görög nyelvű kiadása képesztette el.

Raymond Hampton megint kitalálta a gondolatát.

- Manapság azért már a kalózok is tudnak olvasni, vetette oda mosolyogva, és lágy, mély hangjától Samarát *újra* elfogta az idegesség.

- Görögül is? - kérdezte kételkedve.

A férfi csodálkozva vont a szemöldökét.

- *Maga* tanult görögöt?

- Természetesen - vágta rá a lány.

Azt persze nem fogja ennek az alaknak az orrára kötni, hogy az összes tantárgy közül görögből volt a leggyengébb, és jó, ha a könyvek címét ki tudta betűzni...

- Egy pohár bort, Mrs. O'Neill?

Samara észrevette, hogy a férfi inge megfeszül széles vállain, erős combjára simuló nadrágja alatt pedig kirajzolódnak az izmok. Gondolj Brenre - figyelmeztette magát, és nagyot nyelt.

- Igen, kapitány, köszönöm - válaszolta végül kissé remegő kézzel véve át az ezüstserleget.

- Raymond... Kérem, szólítson Raymondnak.

A lány belekóstolt az italba. Eddig csak rendkívüli alkalmakkor fogyasztott bort, s már nem is emlékezett arra, hogy az ennyire finom. Gyorsan még egyet kortyolt belőle, és elmosolyodott.

Mosolya láttán a férfit olyan érzés fogta el, amely

leginkább talán a gyengédségre hasonlított. Samara O'Neill annyira sebezhetőnek tűnt, hogy egyszerre ébredt fel benne a védelmező ösztön és a testi vágy, de végül az utóbbi bizonyult az erősebbnek.

Letette serlegét az asztalra, és közelebb lépett a lányhoz. Tőle is elvette a bort, gyengéden megfogta az állát, felemelte a fejét, és mélyen a szemébe nézett. Amikor meglátta, milyen tűz lobog benne, lehajolt hozzá, hogy megcsókolja, Samara pedig készségesen odakínálta neki az ajkát.

Ebben a pillanatban kopogtattak. A lány úgy ugrott hátra, mint egy megriasztott vad. Csak most döbönt rá, mi volt az, amit hajszál híján megtett. Raymond szitkozódva tépte fel az ajtót.

Ínycsiklandozó illatokat árasztó tálakat egyensúlyozva, a hajópincér lépett be a kabinba. Elvörösödött, amikor meglátta kapitánya haragos arcát.

- Mr. Simmons azt mondta, tálaljak - hebegte idegesen.

Raymond vonásai kisimultak.

- Nincs semmi baj, Davey - mondta, és Samarához fordult. - Ó Davey. Ha bármire szüksége lenne, csak szóljon neki bátran!

A hajópincér buzgón bólogatott, miközben a lány alig észrevehető mosolyra húzta a száját. Nem sok választotta el attól, hogy végzetes hibát kövessen el.

A bor miatt lehetett, gondolta, és megfeledkezett arról, hogy már korábban is érezte ugyanezt a vágyat. Egyetlen korttyal sem iszik többet, határozta el. A kapitány és a hajópincér éppen másfelé nézett, úgyhogy a lábával gyorsan odahúzta magához a földön heverő csizmák egyikét, és a maradék borát belelöttyintette.

Raymond visszafordult hozzá, és asztalhoz vezette. Keze tűzként égette a lány karját. Udvariasan aláségítette a széket, majd maga is helyet foglalt.

Samara három napja szinte semmit sem evett, de a félelem és a zavarodottság annyira elnyomta az éhségérzetét, hogy nem is nagyon vette észre. Most azonban, ahogy végignézett a csábítóan illatozó ételeken, önkéntelenül megnyalta az ajkát, ami nem kerülte el Raymond figyelmét. Amint azonban Davey csirkehússal, burgonyapürével és forró kenyérrel rakta meg a tányérját, a lánynak hirtelen a bátyja jutott eszébe, aki sebesülten és éhesen fekszik tömlőcében.

- Semmit sem kérek - jelentette ki.

Raymond leolvasta Samara arcáról, mi megy végbe benne, és meglepődve tapasztalta, hogy őszinte szánalmat érez iránta.

- Jobban érezné magát, ha elmondanám, hogy az orvosunk még egyszer megvizsgálta O'Neill

kapitányt, és beszámolt róla, hogy jól van? - kérdezte szinte már barátságosan. - Ezenkívül rendes ennivalót is kapott.

Samara arca felragyogott. Készséggel elhitte Raymond minden szavát, és most érdekes módon az sem zavarta, hogy a férfi kalóz. Buzgón nekilátott a vacsorájának, és csak félig-meddig vette észre, hogy a kapitány mindkettőjük serlegét újra teletöltötte borral.

Raymond elbűvölve nézegette a lányt, aki miután megszabadult nyomasztó aggodalmaitól, kiéhezett farkasként vetette rá magát az ételre. Soha nem látott még nőt ekkora átszellemültséggel enni, és ez csak még vonzóbbá tette a szemében. Látnivalóan majd éhen veszett, mégis kész lett volna rá, hogy lemondjon az evésről. Vajon miért? Mert szereti a férjét? Vagy inkább kötelességérzetből?

Rövid kopogtatás után ismét Davey lépett be, és egy friss gyümölcsökkel teli tálat helyezett el az asztalon. A két férfi egy pillanatig most sem figyelt rá, így a lány megint a csizmába önthette a borát.

Raymond megköszönte a hajópincér szolgálatait majd amikor Davey mögött becsukódott a kabinajtó, kényelmesen hátradőlt a székén, és újra a lányt kezdte nézegetni, aki bátran állta a pillantását. Bárcsak tudná, mi jár abban a szép fejében!

Teletöltötte a serlegeket. A bornak lassanként

hatnia kellene, ám Samara még mindig tökéletesen józannak látszik.

- Mióta is házasok, Mrs. O'Neill? - kérdezte, éberén figyelve a lány vonásait.

Samara nyelt egyet. Erre eddig még nem gondolt.

- Két... két hónapja.

- Nagyon szeretheti a férjét, ha... Mennyi is volt? Ha két teljes napot töltött miatta a rakodótérben.

- Én... igen...

- Pedig odalent koromsötét van.

A lány szeme tágra nyílt, miközben a hajó mélyén töltött szörnyű órákra gondolt. Raymond látta rajta, mit érez, és történetének ezt a részét most már tökéletesen elhitte.

- Még egy kis bort, Mrs. O'Neill? Vagy szólíthatom Samarának?

- Nem... nem.

- Mit nem? Bort nem kér, vagy Samarának ne szólítsam?

A férfi gúnyolódása egy csapásra visszatérítette a lányt a valóságba. Tartsd észben a tervedet! - parancsolt magára gondolatban. A borosüveg időközben kiürült. A kapitánynak fel kell állnia, és hátat kell fordítania neki, ha másikat akar hozni.

- A legkevesbé sem volna helyénvaló, ha a keresztnévemen szólítana - jelentette ki határozottan. - Egy kis bort azonban szívesen

meginnék még.

Raymond felállt, és a sarokba állított borospalackokhoz lépett, Samara pedig harmadszor is kiürítette a serlegét. A csizma már majdnem megtelt. A lány tisztán hallotta, hogy csobog benne a bor.

A kapitány tele üveggel jött vissza, újra megtöltötte a kupákat, és meglepetten nyugtázta magában, hogy ez a fiatal nő nagyon jól bírja az italt. Ő bezzeg már kezdi érezni a hatását. Lehet persze, hogy Samara is, csak éppen ügyesen leplezi. Akárhogy is, folytatnia kell a kísérletezést.

- Meséljen az otthonukról! Hol élnek?

- Dél-Karolinában - válaszolta a lány óvatosan..

- S a családja? Vajon a hozzátartozói mit gondolnak arról, hogy maga most itt van?

A hozzátartozói! Samara órák óta nem gondolt már a szüleire és a testvéreire. Most azonban beléhasított a gondolat, hogy mennyire aggódhatnak érte. Büntudatosan nézett Hampton kapitányra, és gyorsan lehajtott egy korty bort. Az ital melegséggel és derűlátással töltötte el. Meg fogja menteni Brent és saját, magát! Elszántan kortyolt bele újra a serlegébe.

Raymond éberén figyelte a lány sűrűn változó arckifejezését, s közben azon töprengett, vajon sejti-e ez a fiatal teremtes, milyen könnyen

keresztül lehet látni rajta. Lesír róla, hogy valami ravaszságon törí a fejét. A férfi a serlegére pillantott. Lehet, hogy Samara O'Neill nem is annyira ártatlan, mint amilyennek tettei magát, és le akarja itatni őt. Az roppant érdekes volna!

Megint töltött, aztán a sarokban álló láda felé fordult.

- Indiában bukkantam rá - mesélte, és a félig elfonnyadt növényre öntötte a borát. - Megnézheti, ha érdekli.

Samara szemügyre vette a ládát, s közben bal kezével ismét a csizmába lötytyintette az italt. Aztán ajkához emelte az üres serleget, és úgy tett, mintha kiinná. Miután lerakta a kupát az asztalra, Raymond azonnal újratöltötte. A mindenségit ennek a nőnek! Mivel lehet kibélelve? Spongyával?

- Még nem mesélt a családjáról - emlékezette barátságosan.

- Árva vagyok... - mondta Samara, és gondolatban bocsánatot kért az övéitől.

Raymond kérdő tekintettel nézett rá. Sok árvával találkozott már, de egyikük sem volt annyira kiegyensúlyozott, mint ez a fiatal nő. Mindenképp hiányzott belőle az árván maradottakra általában jellemző, már-már ijesztő szeretetéttség és a valakihez tartozni akarás olthatatlan vágya. Samara O'Neill zavarodottságával együtt is

bizakodó.

A lányt bántotta ugyan, hogy ez az angol óriás lépten-nyomon kineveti, mégis el volt bűvölve tőle.

- Meséljen róla!

- Annak köszönhetően, hogy hét perccel előbb jött a világra, mint én, ma ő Beddingfield earlje - kezdte Raymond, akit a bor beszédesebbé tett, mint amilyen általában lenni szokott.

- Maga egy earl fia? - kérdezte Samara elképedten.

- Ugye milyen valószínűtlen?

A lány megpróbálta emlékezetébe idézni a brit nemességről szerzett ismereteit.

- Akkor magát a Mylord megszólítás illeti meg?

- Nem, én sajnos csak tiszteletre méltó uraság vagyok - felelte Raymond mosolyogva.

Samara nem bírt tovább uralkodni magán, és hangosan felkacagott. A férfi egyszeriben kisfiússá vált arcáról azt olvasta le, hogy ugyanúgy mókásnak találja ezt a dolgot, mint ő, s most először nem rajta, hanem vele együtt nevet. És ez valóban nagyon kellemes érzés volt. Egészen b különleges dolog ment végbe közöttük, s amikor rádöbbenetek erre a tényre, egymásba kapcsolódott a tekintetük. Samara vonásai csodálkozásról és tanácstalanságról árulkodtak, Raymondéi inkább ijedelemről és elképedésről.

A lánynak végül sikerült levenie szemét a kapitányról, és elszántan elhessegette magától azt a gondolatot, hogy ez a férfi talán még tetszhetne is neki. Raymond Hampton angol, egy angolnál pedig, ahogy az édesapja szokta mondani, csak a sátán rosszabb. Ráadásul ez az ördögfajzat meg akarja hódítani őt, és neki legnagyobb rémületére el kell ismernie, hogy ebbéli próbálkozása nem maradt teljességgel eredménytelen.

Inkább Bren kiszabadítására gondolj! - igyekezett fegyelmezni magát. Összpontosíts a tervedre! Összpontosíts a borra, vagy bármi másra, csak ne erre az erőtől duzzadó, rettenetesen vonzó férfira!

- Kaphatnék még egy kis bort? - kérdezte végül.

Rémülten jutott az eszébe, hogy a hangja esetleg elárulja Raymondnak, mi megy végbe benne. Az angol nyilván pontosan tudja, milyen hatással van a nőkre, különösen itt és most órá, és ez nagyon-nagyon nincs jól így!

Miért nem álmosodik már el ez az alak, ahogy a férfiak szoktak, amikor többet isznak a kelleténél? Ő bezzeg fáradt és szédeleg, ám ugyanakkor izgatott és dühös is. Ezért hát újra magára öltötte legragyogóbb mosolyát.

- Meséljen még a bátyjáról! Bosszantja, hogy lett az earl, és nem maga?

- Ó, dehogy! - felelte a kapitány, és a lány most

sem kételkedett a válasz őszinteségében. Az én esetemben jó munkát végzett a sors. Minden este hálát adok az égnek azért, hogy másodszülött lettem, és így nem én tartozom felelősséggel a hatalmas családi birtokért meg a rengeteg alkalmazottért.

- És a fivére? Ő nem örülne, ha szabad emberként élhetne?

- Nem annyira, mint én. Kettőnk közül mindig is ő volt az állhatatosabb és a kötelességtudóbb. Ennek ellenére egyáltalán nem valami sötét alak - folytatta a férfi megelégnélve. - Nem, Avery soha nem volt unalmas. Minden elképzelhető dolog érdekli, például a könyvek, a politika vagy éppen a talajjavítás új módszerei...

- Egy hajó irányítása is nagy felelősséggel jár.

Ez a megjegyzés meglepte a kapitányt. Rendkívül szép, de még nagyon fiatal nőnek tartotta Samarát, aki rengeteg fejfájást okozhat a férjének. Nem akart mást tőle, csupán annyit, hogy vacsorázzon együtt vele. Prostituáltak, tapasztalt kurtizánok és magabiztos hölgyek társaságához volt szokva, olyan nőkéhez, akik nagyon is tisztában voltak a szépségükkel vagy a rangjukkal. Samara O'Neill azonban egészen más. Dacosságában és zavarodottságában van valami elképesztően vonzó. Ez a nő olyasmit ébresztett fel a lelkében, amiről

most még nem is tudta, minek kellene neveznie.

- Igenis, felelősséggel jár - ismételte meg a lány, de valójában nem várt választ.

- Magának még soha nem mondták, hogy a kalózok egytől egyig felelőtlen gazemberek? - tért vissza a férfi az ingerkedő hangnemhez. Semmivel nem tartozik ennek a nőnek, magyarázattal nem, sem a döntéseiről, sem arról, ahogyan él. Akkor már inkább tartsa az összes kalózok legrettenetesebbikének!

- Én is feltehetek magának néhány kérdést, Mrs. O'Neill? - kérdezte gúnyosan.

A lány bizonytalanul nézett rá. Döbbenetes, milyen sűrűn változik ennek a férfinak a hangulata!

- Attól tartok, nem lennék valami érdekes beszédtema - válaszolta durcásan, miközben a kapitány újra teletöltötte a serlegét.

- Szerintem pedig az! Engem például nagyon is érdekelne, miért nem dőlt még ki attól a sok bortól, amit megivott.

- Maga sem dőlt ki.

- Nem, de én valószínűleg jobban hozzászoktam az italhoz, mint maga.

- Akkor nyilván isteni adomány - jelentette ki Samara büszkén.

- Nem gondolja, hogy inkább az ördög ruházta fel

ezzel a képességgel?

A lányon borzongás futott végig.

- Maga már csak tudja...

- Jól van, ha ezt a titkát nem akarja elárulni folytatta Raymond -, akkor legalább azt mesélje el, vannak-e testvérei.

- Nincsenek - válaszolta Samara dacosan.

A férfi látta a szemén, hogy hazudik. Már csak azt kell kiderítenie, mi oka van rá. Ebben a pillanatban vékony, vörös csíkot fedezett fel a padlón, amely a hajó imbolygásával együtt hol erre, hol arra csordogált elő ledobott csizmájából.

- Még egy kis bort? - kérdezte halkán, és magában azt találgatta, vajon mennyit locsolhatott már ki Samara a drága italból. Ugyan mit forgathat a fejében? Ezt csak egyetlen módon derítheti ki.

A következő fél órában egyre jobban elhagyta magát, és mindinkább akadozva kezdett beszélni. Minél részegebbnek mutatta magát, Samara arca annál inkább felderült. Végül úgy határozott, kiugratja a nyulat a bokorból, és az asztalra ejtette a fejét.

Csukott szemmel hallotta, ahogy a lány feláll, körbejár a kabinban, kinyitja a ládát, és benéz a sarkokba. Kis idő múlva aztán megérezte, hogy óvatosan belenyúl a zsebébe, és kihúzza a kulcsait. Raymond nem mozdult, meg akarta tudni, milyen

messzire merészkedik el a lány. Amikor azonban rövid csend után valami suhogva hasítani kezdte feje fölött a levegőt, egyetlen mozdulattal megragadta Samara csuklóját. A borosüveg a földre hullott, és csörömpölve összetört.

A következő pillanatban ő is felpattant a székről, és maga felé fordította a lányt.

- Hogyhogy...? - hebegte Samara.

A kapitány szeme villámokat szórt.

- Árulja el - mondta mézesházosan -, meg akart ölni, vagy azzal is beérte volna, hogy csak súlyosan megsebesít?

Samara hátra akart lépni, és megpróbálta levenni a szemét a férfiről, de mozdulni sem bírt, mintha csak megigézték volna.

- Sem ez, sem az nem állt a szándékomban - válaszolta, és szörnyen bosszantotta, hogy nem sikerült eltitkolnia a riadalmát. - Én... én csak... el akartam kábítani...

- Elkábítani? Egy borral teli üveggel? Tényleg nem tudja, milyen könnyű betörni egy ember koponyáját? - Ujjai egyre erősebben fonódtak a lány karjára. - Ha nem, akkor maga valóban nagyon veszélyes gyerek.

Samara elkerekedett szemmel nézett rá.

- Bárcsak megtettem volna! - sziszegte. Egyébként pedig nem vagyok gyerek...

- Nem-e? No, majd mindjárt kiderítem!

S mielőtt a lány bármit mondhatott volna, a szájára tapasztotta a száját. Ezúttal azonban nem gyengéd volt a csókja, hanem vad és kíméletlen. Kényszerítette a lányt, hogy nyissa szét az ajkát, és nyelvével a szájába hatolt.

Samara elképedve tapasztalta, hogy a teste most is azonnal lángra gyúl, noha az eszével tudta, hogy az angol csupán meg akarja büntetni. Igen ám, de ezúttal egész bensője fellázadt az értelme ellen, és nem vágyott másra, csak arra, hogy a férfi folytassa, amit elkezdett, és összes érzékét korbácsolja fel.

Amint észrevette, hogy a lány enged neki, Raymond csókja is gyengédebbé vált, noha egész teste lüktetett már a vágytól. Elengedte Samara csuklóját, átfogta a derekát, és közelebb húzta magához, ő pedig készségesen odasimult hozzá. A férfi érezte a reszketését, és ágyékában egyre erősebb lett a fájdalmas sóvárgás. Aztán eszébe jutott, mire készült a lány egy perccel korábban.

- Csalódást okoz nekem, asszonyom - mondta jeges megvetéssel. Az előbb még meg akart gyilkolni a férje érdekében, most meg kész örömmel hajlandó volna megcsalni őt. Lehet, hogy az a kis előadás, amelyet holnap készülök megrendezni, mégsem éri majd el a remélt hatást...?

A ridegen elutasító hang és Raymond arckifejezése

szempillantás alatt visszatérítette Samarát a valóságba. Tudta, hogy a kapitánynak a maga szempontjából tökéletesen igaza van, amiért megveti. Azt hiszi róla, hogy férjnél van, és ő most mégis úgy fogadta a közeledését, mintha kurtizán lenne. Mi ütött belé? - futott ki minden csepp vér az arcából.

- Miféle előadásról beszél? - suttogta alig hallhatóan.

A férfi hangja megint bársonyosan bűgött, de szűrös tekintete és feszült testtartása tökéletesen elárulta dühét.

Kap rá egy éjszakát, hogy kitalálja - válaszolta. - Maguknál milyen büntetés jár gyilkossági kísérletért? Vagy nevezzük inkább zendülésnek?

Samarát rosszullét környékezte, amikor megértette a kapitány szavainak valódi jelentését. Az utóbbi tizenkét órában számos oldaláról megismerhette Raymond Hamptont. Néha melegszívű, szinte már kisfiús volt, most viszont valósággal megfagyott ennek a hideg, kíméletlen idegennek a lesújtó pillantása alatt.

- Most pedig visszakísérem a szállására, asszonyom - jelentette ki, és dühösen megragadta Samara karját, a legkevésbé sem törődve vele, hogy fájdalmat okoz-e neki, vagy sem. Életében először érzett késztetést arra, hogy megüssön egy nőt.

Bevonszolta az első tisztt kabinjába, majd alaposan felkutatta a helyiséget, hogy akad-e ott valami, amit fegyvernek lehetne használni.

- Rakjon rendet! - mondta a szétdobált holmikra mutatva, miután elengedte a lányt. - Mostantól azt és csak azt teszi, amit mondanak magának... asszonyom. Megértett?

Samara némán bólintott, és elszántan küzdött azért, hogy feltörő könnyei ki ne buggyanjanak a szeméből. Sok mindent képes volt elviselni, csak ezt a rémisztően hideg gúnyt nem. De miért ilyen fontos neki, mit gondol róla ez az... átkozott kalóz? Árulja el, hogy Brendan nem a férje, ő pedig nem az a hűtlen feleség, akinek Raymond Hampton hiszi?

Az ajtó azonban már becsukódott a férfi mögött, és odakintről kulcs fordult a zárban.

Raymond nyughatatlanul járkált fel-alá a fedélzeten. Voltaképpen nem is értette, mi zaklatta fel ilyen nagyon. Mi van ebben a cicuskában, ami miatt ennyire érdekli őt? Heves vérmérséklete kedvére való, sebezhetőségét megindítónak találja, szokatlan, délies szépsége felkavarja, vonakodó, ám elvitathatatlan szenvedélyessége pedig annyira felizgatja, hogy kis híján eszt veszti tőle.

Soha nőt nem kívánt ilyen nagyon. És kívánja még most is, noha tudja, hogy az ármánykodástól sem riad vissza, és a szíve messze nem olyan ártatlan,

mint amilyennek ő eleinte hitte.

De holnap majd többet is kiderít róla. Büszke éppen nem lehet arra, amit tervez, ám Samara O'Neill mindenképpen rászolgált a megleckéztetésre. És ő, bizony, meg fogja leckéztetni.

5.

Brendan életének alighanem ez volt a legrosszabb éjszakája. Úgy égett a karja, mintha ezernyi forró tűvel szurkálták volna, fájt a feje, és a körülmények egyáltalán nem segítették abban, javuljon az állapota. Öt másik tiszttel kellett osztoznia a raktáron, és éppen csak annyi helyük volt, hogy el tudtak nyúlni a földön. Sem szalmazsákjuk, sem széjük nem volt, és a vödör, amelyet arra kaptak, hogy elvégezhessék a szükségüket, iszonyú bűzt árasztott. Fény csak egy apró, rácsos ablakon át jutott be, amely előtt két tengerész őrködött.

Testi kínjai azonban messze elmaradtak a lelki gyötrelmek mögött. Eleddig soha nem szenvedett vereséget, olyannyira nem, hogy ez a szó nem is szerepelt az O’Neillek szótárában. Most viszont elveszítette a hajóját, ráadásul Samarát és az embereit sem tudta megvédeni. Legénységét teljességgel felkészületlenül érte az, ami történt. Elbizakodottságában azt hitte, nincs olyan angol, aki elől ő ne tudna elszökni.

Samara... Hampton szavainak jelentése nem kerülte el a figyelmét, és attól tartott, hogy

elkényeztetett kishúga, aki eddig teljes biztonságban élt, nem képes felbecsülni, mennyire veszélyes az az angol. Minden bizonnyal azt hiszi, vele is ugyanúgy elbánhat, ahogy odahaza intézte el nemkívánatos hódolói seregét...

Az órák múlását csak az őrsváltásokból észlelte, és abból, hogy időről-időre becsukták az ablakukat. Amikor aztán kinyílt a csapóajtó, minden óvatosságot sutba dobott, s nem törődve sajgó karjával, vaktában rávetette magát az egyik őrré, és ütötte, rúgta, ahogy csak bírta. Végül megragadták, összekötözték a kezét, és végiglökdösték a folyosón a tatfedélzetre.

Eltartott egy darabig, amíg a szeme megszokta a világosságot. Amikor aztán valamelyest tisztult a látása, hunyorogva fedezte fel az előtte álló Hamptont, aki fél kézzel tartotta a mellette reszkető Samarát.

- Egyszer már elmondtam - szólalt meg az angol hűvös, személytelen hangon -, hogy a felesége szavatol a maga viselkedéséért. Ő sajnos nem értette meg, hogy ez, természetesen, fordítva is érvényes. Tegnap este megpróbált megölni. Igaz, ami igaz, nem sok eredménnyel. S mivel, egyelőre legalábbis, nem áll szándékomban őt megbüntetni, magának kell a helyébe lépnie.

- Nem! - kiáltotta Samara, és ki akarta rántani

magát Raymond szorításából. A kalóz azonban vasmarokkal tartotta, ügyet sem vetve a tiltakozására.

- Kötözzétek az árbochoz! - utasította a Brendant fogva tartó matrózokat. - Hús korbácsütés biztosan elég lesz.

Bren lehunyta a szemét, de nem ellenkezett. A matrózok kioldották a kezén levő köteléket, lerángatták róla a vérfoltos inget, aztán átöleltették vele az árbocot, és úgy kötözték újra össze a kezét.

Sem neki, sem a végsőig kétségbeesett Samarának nem tűnt fel, hogy Raymond emberei mennyire meg vannak döbbenve. Sok éve szolgáltak már ezen a hajón, de a kapitányuk eddig még sohasem engedélyezte a testi fenyegetést, nemhogy ő maga rendelte volna el. A legénység tagjai szinte kizárólag azért tartózkodtak a büntetendő cselekményektől, mert tudták, hogy akkor azonnal elküldenék őket *az Egyszarvúró*l.

Raymond már éppen arra készült, hogy véget vessen ennek az oktató célú jelenetnek, amikor a lány kirántotta magát a kezéből, odarohant a bátyjához, és átölelte.

- Nem! - kiáltotta újra erős, határozott hangon. - Én tettem, nem pedig Brendan. Ha büntetni kell valakit, akkor az én vagyok. Csak azt sajnálom - tette hozzá dacosan -, hogy nem sikerült

meggyilkolnom magát.

A tengerészek, akik eddig Samarát figyelték, most mindnyájan a kapitányukra néztek. Nem értették a viselkedését, ám a fiatal nő bátorsága és tartása előtt csodálattal adóztak.

- Menj innen! - törte meg végül Bren a hosszú, feszült csendet. Samara a feleségem, és én felelősséggel tartozom a tetteiért. Csak azt az egyet kérem, hogy vigyék el innen!

- Engedje el! - nézett a lány esdeklő tekintettel Raymondra. - Engedje el, és én bármit megteszek, amit csak akar.

- Nem! - ordította dühödten a fogoly. - A pokolba is, Hampton, vitesse már el innen, aztán szóljon az embereinek, hogy tegyék a dolgukat!

Raymond soha életében nem érezte még ennyire nyomorultul magát. Meg akarta leckéztetni ezt a nőt, ám végül ő kapott leckét tisztességből, önfeláldozásból és szeretetből. Samara O'Neill mégiscsak szereti a férjét... Az angol óriást olyan váratlan és erős fájdalom járta át, hogy félre kellett fordulnia.

- Engedjétek el! - adta ki a parancsot. - Lássá el az orvos, aztán vigyétek a kajütömbel! Maga pedig - fordult elámult első tisztjéhez - kísérje vissza Mrs. O'Neill-t a kabinjába!

Raymond leült egy kényelmes karosszékre, kinyújtotta a lábát, és konyakot iszogatót. Hanyag tartásával azonban csak belső izgatottságát leplezte. A konyak, ha a tegnapi esti borozás után nem is kívánta igazán, talán segít elfelejtenie az előbbi szálnalmas jelenetet.

Soha egyetlen foglyát sem bántalmazta még, sebesültet pedig végképp nem. Mélységesen szégyellte magát. És mindezt miért? Egy másik férfi felesége miatt! Az este megsértették ugyan a büszkeségét, ám az semmi sem volt ahhoz képest, amit ma reggel ő követett el. Hogy az ördög vinné el ezt a kis makrancos teremtet!

Rövid kopogtatás után két zömök matróz kísért be hozzá a foglyot, akire közben tiszta inget adtak, de a vaskos kötés még így is jól látszott a karján. Szeméből sütött a gyűlölet, amit Raymond igazán nem is vehetett rossz néven tőle.

Elküldte az öröket, majd még egy pohár konyakot töltött, és letette a nagy, kerek asztalra. Csizmájával kijebbetolt egy széket, és rámutatott.

- Üljön le, O'Neill!

Brendan úgy tett, mintha meg sem hallotta volna a felszólítást. Kissé imbolyogva állt, mert meglehetősen sok vért vesztett, s mivel egyetlen falatot sem bírt lenyelni, az adagját átengedte a tisztjeinek. Most azért imádkozott magában, hogy

ne rogyjon össze. Semmiképpen sem akart gyengének mutatkozni a gyűlölt ellenség előtt.

Raymond lassan felállt, de egy pillanatra sem vette le a szemét a másik férfiről. Jó darabig nézték egymást szótlanul, aztán az angol kapitány végre megtörte a csendet:

- Soha életemben nem kértem még férfitől elnézést, és nem hittem volna, hogy valaha, is meg kell majd tennem - kezdte lassan. Meg akartam leckéztetni a feleségét, és ebbéli szándékomban túlságosan is messzire mentem. Sajnálom.

Brendan elképedt. Tudtával semmi olyasmi nem történt az elmúlt órákban, ami megmagyarázta volna az angol viselkedésének hirtelen megváltozását. Görcsösen összeszorította a kezét.

- A feleségem... Ugye nem esett bántódása?

Hampton türelmetlen fintort vágott.

- Mondtam már magának, hogy nem szoktam nőkkel harcolni. Egy ujjal sem értem hozzá, noha ő valóban meg akart ölni engem.

- Megígérte nekem, hogy semmi olyasmi nem fog történni vele, amit ő maga ne akarna - emlékeztette Brendan. - A kijelentésében volt némi... célzatos feltételezés...

Raymond kihúzta magát.

- Ennyire nem bízik a feleségében?

- Samara még nagyon fiatal - felelte Brendan,

éberen fürkészve Hampton kapitány arcát. - nagyon sebezhető.

- De nem annyira, ahogy szeretné elhitetni magáról.

A férfiak újra szótlanul méregették egymást, ám ezúttal már több megértés volt a tekintetükben.

- Samara rendkívül önfejű - jegyezte meg végül Brendan.

- És igazán hűséges - felelte Raymond. - Mindemellett kissé felelőtlen - tette hozzá, és most némi figyelmeztetés is kicsendült a hangjából.

Brendan úgy érezte, nem tartja meg a lába, és meg kellett kapaszkodnia az asztalban.

- Nem szoktam hozzá, hogy kétszer kelljen kiadnom egy utasítást - nézett rá szigorúan Raymond. - Üljön le!

Bren most már eleget tett a felszólításnak. Bár egyáltalán nem állt szándékában, valamiért mégis kezdte csodálni ezt az angolt.

- A konyak talán majd segít magán - mondta a kalóz, látván, hogy foglya a fájdalomtól és a gyengeségtől összeszorítja a száját.

Brendan azonban nem vett tudomást erről a megjegyzésről.

- Mit akar tőlem?

- Ajánlatot akarok tenni magának - felelte Hampton, majd az amerikai kérdő tekintete láttán

hozzátette: - A tisztjeivel együtt szabadon mozoghat a hajómon; ha ígéretet tesz arra, hogy nem okoznak gondot.

- És a matrózaim?

- Nekik napközben továbbra is dolgozniuk kell, éjszaka viszont ott alhatnak, ahol kedvük tartja.

Brendan nem habozott. Arra nincs lehetősége, hogy visszaszerezze a *hajóját*. A hűgára viszont jobban vigyázhat, ha szabad. Rábólintott az ajánlatra.

- Tisztában van azzal, hogy maga viseli a felelősséget a legénységéért... és természetesen a feleségéért is?

Brendan újra bólintott, és összeszorította a száját. Megvetette magát azért, mert szó nélkül elfogadja a feltételeket, de tudta, hogy nincs más választása, amíg Samara is itt van a fedélzeten.

Raymond egy kulcsot vett elő.

- A felesége a szomszédos kabinban tartózkodik. Maga is ott alhat - mondta közömbös hangon.

Brendan megértette, hogy elbocsátották.

Komoly fájdalmak közepette felállt, és az ajtóhoz ment. Ott aztán még egyszer visszafordult, és megpróbálta kiolvasni Hampton vonásaiból az utóbbi órákban történetek magyarázatát. A kapitány arca azonban teljességgel kifejezéstelen maradt.

Amikor Brendan benyitott a kabinba, húga a keskeny ágy sarkában gubbasztott, és félénken pillantott feléje. Arcán éppen csak néhány vonásnyit enyhült a feszültség, amikor meglátta, hogy a bátyja jött be hozzá.

- Mivel állítólag házaspár vagyunk, egy kabinon kell osztozkodnunk - kezdte a férfi lassan, és hangjából nem lehetett nem kihallani a szemrehányást.

Samarának fogalma sem volt, mit mondhatna erre. Amióta eljött Glen Woodsból, bármibe fogott bele, minden félresikerült. Már akkor komoly hibát követett el, amikor elszökött otthonról, és elrejtőzött Brendan hajóján. Az sem volt valami jó ötlet, hogy a bátyja feleségének adta ki magát Hampton kapitány előtt, az viszont egyenesen az ostobaság határát súrolta, hogy azt hitte, sikerülhet rászédnie azt a férfit.

Az utóbbi órákban még egyszer felidézte a történeteket, és meg kellett állapítania magáról, hogy sem nem elég érett, sem nem elég értelmes. Valóban gyerekesen viselkedett, és csak rajta múlt, hogy most úgy is bánnak vele, ahogyan egy gyerekkel kell.

Mindennél bosszantóbb azonban, hogy hiába akarta, nem volt képes kiverni a fejéből Raymond Hampton képét. A kapitány pontosan tudja, mit

miért tesz, és ő tökéletesen védtelennek bizonyult vele szemben. Most meg órák óta itt ül, és a létező legellentmondásosabb érzések kavarnak a lelkében...

Bizonytalan pillantást vetett a bátyjára.

- Mi történt?

- Azt én is szeretném tudni - felelte Brendan. - Úgy tűnik, Hampton kapitányba mégiscsak szorult némi tisztesség.

- Tisztesség? Abba a közönséges alakba? Egy kalózba? Egy...

A lány elhallgatott, amikor észrevette, hogy fivére felvonja a szemöldökét.

- Történt valami közted és Hampton között - kérdezte Brendan gyanakodva.

- Nem - válaszolta Samara indulatosan, igyekezvén nem gondolni az angol kapitány tüzes csókjára. - Gyűlölöm azt az embert.

Brendan jó darabig fürkészte a húga arcát, és megpróbálta kitalálni az igazságot. Testvére szeme szenvedélyesen csillog, de ez akár a reggeli események miatti gyűlölettől is lehet. A fedélzeten lezajlott jelenet minden volt, csak kellemes nem... Hampton viszont aligha engedte volna szabadon őt, ha el akarná csábítani a hűgát. A jelek szerint tiszteletben tartja a házasság szentségét, és sejtelve sincs arról, hogy Samara még érintetlen.

- Szép kis kalamajkát okoztál, hugicám - szólalt meg végül. - Most aztán megnézhetjük magunkat. Hogy fogunk itt együtt aludni?

A lány gyászos pillantást vetett rá.

- Majd én alszom a padlón - ajánlotta fel.

- Tőled még az is kitelne, igaz? - kacsintott rá a bátyja. - De nem lesz rá szükség. Most viszont szívesen ledőlnék, ha nincs ellenedre. Négy napja alig aludtam... és rettenetesen fáj a karom.

Samara azonnal felugrott az ágyról, és átült a székre.

- Mondott neked... valamit rólam?

- Csupán annyit, hogy mostantól én felelek a viselkedésedért. Azt hiszem, haragszik rád. Mit követtél el?

- Előbb megpróbáltam leitatni - vallotta be a lány.

- Aztán fejbe akartam verni egy teli borosüveggel.

Bren a szája elé kapta a kezét, hogy elrejtse mosolyát.

- És honnan tudod, hogyan kell leitatni egy férfit, húgocskám?

- Nyitva tartottam otthon a fületem - válaszolta Samara kertelés nélkül. - Emlékszel rá, hogy...

- Nem, és nem is akarok emlékezni - vágott a szavába a bátyja. - Arra nem gondoltál, hogy közben te is lerészegedhetsz?

- Én nem ittam sokat - jelentette ki a lány

elégedetten. - A kapitány csizmájába öntöttem a bort.

Bren prüszköltni kezdett, majd menthetetlenül elnevette magát. A hallottak után még érthetetlenebbnek találta, hogy Hampton reggel nem váltotta be a fenyegetését. Az angol egyre nagyobbra nőtt a szemében.

- Mondd csak, te még egy tigrist sem félnél megcsiklandozni?

- Ma reggel azért féltem - ismerte el a húga, é egy pillanatra minden huncutság eltűnt a hangjából.

- Nagyon helyes - felelte Brendan nyugodtan. - Hampton kapitány ugyanis nem az az ember, aki hagyná magát az orránál fogva vezetni. Add rá a szavadat, hogy rendesen fogsz viselkedni, és nem lesz több szabadítási kísérlet!

Samara bólintott. Ma reggel rideg, kegyetlen oldaláról is megismerhette az angolt. Nem fogja még egyszer a rosszabbik énjét előhívni belőle. Csak sikerülne már végre kivernie a fejéből!

A lány eltökéltsége három teljes órán át kitartott. A hajópincér közben ennivalót hozott nekik, kenyeret, sajtot és pácolt húst. Majdnem az egészset Bren ette meg. Miután nem kellett már annyira aggódnia a húgáért, a gyomra is követelni kezdte a

jogait. Amikor aztán jóllakott, lehúzta a csizmáját, és pár perc múlva az igazak álmát aludta.

Samara a karosszékben üldögélve nézte a bátyját. Soha életében nem látott még alvó férfit. Az O'Neill-házban mindig is tiszteletben tartották egymás magánéletét, és a lánynak nem volt szabad belépnie a fivérei szobáiba.

Bren vonásai kisimultak, arcáról eltűntek az aggodás rajzolta ráncok, és így egyszeriben sokkal fiatalabbnak látszott. Hampton kapitányénál jóval világosabb árnyalatú szőke haja gyűrűző tincsekben ölelte körül a fejét.

Mennyire szeretem, és ő milyen jó volt mindig hozzám! Mennyire szíven viseli a sorsomat, még most is, amikor pedig csak megnehezítem a helyzetét, gondolta a lány. De többé nem fogok csalódást okozni neki, határozta el, hanem engedelmes testvére leszek, és eljátszom a valódi mintafeleség szerepét.

Feleség... Samarának megint Hampton kapitányra kellett gondolnia. Vajon ő is ilyen kisfiús, amikor alszik?

Megvetem azt az embert, győzködtte magát. Megvetem, mert kegyetlen és alávaló. Nincs benne tisztesség. Hogyan is állíthatta Bren az ellenkezőjét azután, ami ma reggel a fedélzeten történt?

Hogy más irányba terelje a gondolatait, felállt, és

odasétált az első tiszt tengerészládájához. Talán talál a mélyén olvasnivalót, bár nem emlékezett arra, hogy tegnap, amikor neki kellett visszarámolnia mindazt, amit Hampton kapitány kidobált belőle, könyvet is látott volna. És nem tévedett, a ládában valóban nem volt könyv.

Hampton kajütjében viszont rengeteg van. A kapitány valószínűleg felment a fedélzetre, az előbb hallotta a lépteit. Biztosan nem venné észre, ha a sok közül eltűnne egy kötet.

Óvatosan az ajtóhoz osont, kinyitotta, és kikémlelt a folyosóra. Senki nem járt arra. Samara csupán egy pillanatig habozott, aztán nagy levegőt vett, átsietett a szomszédos kabinba, és behúzta maga mögött az ajtót. A könyvespolc elé lépett, tekintetét végigfuttatta a köteteken, és végül Shakespeare *Macbethje* mellett döntött. Figyelmét egészen lekötötte a válogatás, így aztán nem is hallotta meg, amikor a kapitány nesztelenül belépett az ajtón.

- Szóval születetten vérszomjas a természete, Mrs. O'Neill, és én tévedtem, amikor azt hittem, hogy csak miattam akart erőszakhoz folyamodni. Szereti azt a vértől csöpögő drámát? Vagy esetleg...

- A férfi rövid szünetet tartott. - Vagy esetleg az én félreállításomhoz akar újabb ötleteket meríteni? Mindenesetre lekötelezne, ha nem venne igénybe

több borospalackot, mert már így is erősen megcsappant a készletem.

Samara riadtan megpördült a tengelye körül, és ijedtében elejtette a könyvet. Azonnal belátta, hogy menekülésre esélye sincs, mert Raymond Hampton az ajtónak vetette a hátát. Hihetetlenül férfias volt. Haját összeborzolta a szél, nadrágja megfeszült izmos combján, és megint mezítláb volt. A lány nem hitte volna, hogy egy láb ennyire szép lehet, az angolé azonban vitathatatlanul az volt.

Raymond elkapta a pillantását.

- Kérem, nézze el hiányos öltözékemet! A csizmám az éjszaka ugyanis megtelt borral, és mert a csodákban nem hiszek, azt kell feltételeznem, hogy emberi kéz műve volt, ami történt. Nem is tudom, mit sajnálok jobban, a boromat vagy a csizmám elvesztését...

Bársonyos hangja felingerelte, egyszersmind izgalomba is hozta Samarát. A férfi tekintete azonban jéghideg maradt.

- Sajnálom - mondta, bár semmiféle büntudatot nem érzett.

- Mit sajnál? - kérdezte a kapitány az előzőnél is gúnyosabb hangon. - Azt, hogy kiöntötte a boromat, és tönkretette a csizmámat, vagy azt, hogy nem sikerült meggyilkolnia?

Samara elveszetten nézett rá.

- Csak időt akartam nyerni, hogy...

- Hogy megmenthesse a szerelmét? - támadt rá a férfi, maga is meglepődve azon, hogy ennyire dühös. - És most miért jött ide? Hol van O'Neill? Mindenük megvan, amit csak akarhatnak!

- Kivéve a hajónkat - vágta rá a lány meggondolatlanul.

Maga nemcsak vérszomjas, hanem telhetetlen is - állapította meg Raymond. - A férje küldte ide, hogy álnok mesterkedéssel érjen célt nálam? Ha igen, feleslegesen fáradt. Bár nagyon szép, de ekkora árat nem fizetek magáért.

Samara végig sértetten rontott a kapitányra. Az angol villámgyorsan elkapta a kezét, arra azonban nem számított, hogy a lány teljes erőből sípcsonton fogja rúgni. Összerándult a fájdalomtól, és elengedte Samarát, aki a következő pillanatban az arcába vágott.

Raymond cirkalmas káromkodást eresztett meg, és újra megragadta a lányt. Nagy kezével átfogta a derekát, felemelte, és izmos combjára fektette.

- Meg kell tanulnia végre, hogy nem üthetünk meg másokat büntetlenül - morogta a foga között, és Samara még a ruháján keresztül is érezte a tenyerest. Kétségbeesetten igyekezett szabadulni, ám a kapitány keze megint lecsapott rá. Összesen háromszor.

Hampton végül lesimította a lány ruháját, majd hogyanem gyengéden talpra állította, és letörölte arcáról a megaláztatás okozta könnyeket.

- Soha nem emeltem még kezet nőre - jelentette ki. - Maga azonban még egy szentet is kísértésbe tudna ejteni.

A lány hitetlenkedve meredt rá, mire a férfi elmosolyodott.

- Na, nem mintha szentnek hinném magam...

Raymond tekintete egyre melegebb lett, ahogy ezt az elbűvölő kis boszorkányt nézte, aki kétségbeesetten igyekezett visszafojtani a könnyeit. Szerette volna megcsókolni és megnyugtatni, hogy ne féljen, mert előbb-utóbb minden jóra fordul majd. Samara O'Neill azonban már egy másik férfihoz tartozik...

A kapitány arca újra elkomolyodott

- Rendben van, vigye magával azt a könyvet, ha már kiválasztotta. De a legközelebb legyen olyan jó, és kérje el előre, amit szeretne! Davey majd beviszi magának.

6.

Az idő végtelenül lassan telt a tengeren. A *Samarát* időközben helyrehozták annyira, hogy saját erejéből is el tudjon vitorlázni a Bermudákra, és a legénység mindkét hajón a továbbindulást készítette elő.

Miután aludt néhány órát, Brendan tájékoztatta tisztjeit a Raymond Hamptonnal kötött megállapodásáról. Egy órával később maga is *az Egyszarvú* korlátjánál állt, és onnan nézte, hogyan vonják fel szkúnere megfoltozott vitorláit.

Az angol kapitány szótlanul melléje lépett. Brendan O'Neill az utóbbi két napban nagyot nőtt a szemében. Megértette, hogy ma reggel is azt tette, amit tennie kellett s közben egyetlen pillanatra sem vesztette el a tartását, nem tett szemrehányásokat, és nem élt üres fenyegetőzéssel. Egyszóval bátran viselkedett, és Raymond Hampton mindig is a bátorságot tartotta a legbecsülendőbb tulajdonságnak.

- Szép hajó ez a Samara - szólalt meg végül.

- Magam terveztem. Hiányozni fog... - felelte Brendan csöndesen. - Legközelebb majd több

vitorlát alkalmazok.

- Attól megnő a merülési mélysége, és nemigen lesz vele képes folyótorkolatokban vagy sekélyebb vizeken elrejtőzni.

Brendan megvető pillantást vetett Hamptonra.

- És akkor maga azonnal kileshet bennünket.

- Valószínűleg igen - felelte az angol rezzenéstelen nyugalommal. - Csodálom a hajóikat.

- Vettem észre - bólintott Brendan, akinek már régen feltűnt az ő hajója és az *Egyszarvú* közötti hasonlóság. - Feltételezem, hogy a sajátját is maga tervezte.

A két férfi összenézett, és egyszeriben rádöbbentek, hogy más körülmények között valószínűleg nagyon jól megértenék egymást.

- Mint mondtam, tetszenek a hajóik - vont vállat Hampton. - Ezért aztán elég sok ötletet elloptam a honfitársaitól. Maguknak igazán különleges érzékük van a hajóépítéshez.

Samara időközben feljött a fedélzetre, így ő is meghallotta a beszélgetés végét. Raymondnak hirtelen különös gondolata támadt.

- Megtisztelne azzal, hogy a feleségével együtt, velem vacsoráznak? - kérdezte Brendantól. - Mr. Simmons és Yancy, a hajóorvosom is jelen lesz.

Samara lopva megbökte a bátyját, ő azonban nem értette, vagy csak nem akarta elérteni a jelzést, és

előírásosan meghajtotta magát.

- Örömmel elfogadjuk a meghívást - válaszolta, nem törődve azzal, hogy Samara a karjába csípett. Semmi kedve nem volt ahhoz, hogy rosszkedvű hűgával töltse kettesben az estét.

Raymond gunyoros pillantást vetett a lányra, akiről lerítt, hogy nemigen van ínyére a közös vacsora.

- Mrs. O'Neill...?

- Nem szívesen mondom, de nagyon fáradt vagyok - felelte Samara. - Ami persze aligha meglepő a ma reggel történetek után.

- Igazán sajnálom, Mrs. O'Neill. Akkor majd a kabinjába vitetem a vacsoráját - mondta Hampton, majd újra Brendanhhoz fordult. Remélem, ön azért így is csatlakozik hozzánk.

Bren hol dühös hűgára, hol az angol kapitányra nézett; akinek viszont felhőtlenül derűs volt az arca. Most már biztos, hogy történt itt valami! Nem lehet nem észrevenni, hogy Samara és Hampton között valósággal szikrázik a levegő.

Brendan megint féltetni kezdte a testvérét. A vacsora jó alkalom lesz arra, hogy kisedje az angoltól, van-e valamilyen szándéka Samarával. Ezért aztán udvariasan, de hűvösen ismét igent mondott a meghívására.

- Rendben van. A hajópincérem majd átmegy

magáért - válaszolta Raymond, és könnyedén meghajtotta magát Samara előtt. - Remélem, hamarosan kipihen magát, Mrs. O'Neill - tette hozzá, s mire a lánynak eszébe jutott volna valami csattanós válasz, már ott sem volt.

Samara a bátyjára támadt.

- Hogy vacsorázhatsz együtt ezzel a semmirekellővel?

- Már megbocsáss, de tegnap este te nem ugyanezt tetted? - kérdezte Brendan barátságosan.

Húga bíborvörös lett. Miért kellett ezt Brennek az eszébe juttatnia?

- Én csak rajtad akartam segíteni!

- Lehet, hogy én sem akarok mást...

Samara testvére kék szemébe nézett, és komoly aggodalmat olvasott ki belőle.

- Nagyon sajnálom, hogy ennyi bánatot okozok neked, és hogy mindig mindjárt indulatoskodom - suttogta megbánóan.

Brendan összehúzott szemmel vizsgálta a húgát. Az előbb is észrevette, hogy milyen szomorú lett a tekintete, amikor Hamptonra nézett, és pír öntötte el az arcát, miközben az angol kapitány hozzá beszélt.

- Vigyázz magadra, húgocskám! - mondta. - Azt hiszem, az az ember éppen ilyen magadfajta kislányokat szokott reggelizni.

Samarának egy árva hangot sem sikerült kinyögnie, és Bren hirtelen rádöbbsent, hogy testvére lelkében jóval nagyobb a zűrzavar, semmint ő eddig gyanította. Még szerencse, hogy ők ketten „házasok”. Ma este még egyszer nyomatékosan fel fogja hívni erre a kapitány figyelmét.

Samara szerencsére elmesélte bátyjának, miket lódított Hampton kapitánynak a családjával kapcsolatban, így aztán Brendan többé-kevésbé magabiztosan válaszolhatta meg az angol kérdéseit. Mindeközben világosan érezte, hogy beszélgetőtársa egyáltalán nem ostoba, és a hangja minden apró megingására felfigyel. Ezt felettébb nyugtalanítónak találta, már csak azért is, mert nem szeretett hazudni, főleg nem olyan embernek, aki előtt akarva-akaratlanul tisztelettel kell adóznia.

- Hová vitte volna a rakományát? - kérdezte egyszer csak Raymond. - Tudomásom szerint Franciaországban sem kedvelik jobban magukat, mint az én hazámban.

Ez valóban így volt. Mindkét ország ellenezte a szabad kereskedelmet.

- Akadnak azért olyan franciák is, akik nem tartják magukat a hivatalos gazdaságpolitikához.

Raymond halványan elmosolyodott. - Vagyis csempészetre készült? Brendan megvonta a vállát.

- Egyesek tényleg annak nevezik. Nekünk azonban piacokra van szükségünk a gyapotunk és az indigónk számára. Amióta Anglia és Franciaország hadba léptek, erősen visszaesett a kereskedelem.

- És visszafele mit akart szállítani?

- Természetesen fegyvert - felelte Bren, kihívó pillantást vetve Hamptonra. - Fegyvert, löszert és ágyúkat.

A két kapitány megértően összerosolygott, miközben az asztalnál ülő többi férfi csak a fejét ingatta. A kitűnő vacsora után, amely frissen fogott halból, burgonyapüréből és alma-szószból állt, még egy üveg konyakot is kinyitottak.

- Köszönettel tartozom önnek, hogy olyan elnéző volt a feleségemmel - jegyezte meg Bren óvatosan.

Yancy és Simmons egymásra néztek. Ők is tanúi voltak a fedélzeten lezajlott jelenetnek, és nem igazán találták belátónak kapitányuk viselkedését.

- Éppen maga hívta fel a figyelmemet arra, hogy Mrs. O'Neill még nagyon fiatal - válaszolta Raymond rezzenéstelen nyugalommal. És nagyon szép is, tette hozzá gondolatban. - Régóta házasok már?

- Néhány hónapja. Attól tartok, engedelmeskedni még nem tanult meg.

És soha nem is fog, gondolta egyszerre a két kapitány.

Bár Hampton titkolni igyekezett, Bren figyelmét nem kerülte el a húga iránt tanúsított érdeklődése. Mi tagadás, szép pár lenne belőlük. Az ő forrófejű testvérkéjéből és ebből a férfiből, aki Samara elmondása szerint igazi angol lord, és feltehetően ugyanolyan otthonosan érzi magát a királyi udvarban, mint a hajója kormányja mögött.

Önkéntelenül elmosolyodott, ám mindjárt el is hessentette magától hirtelen támadt gondolatát. Samara túlságosan fiatal, túlságosan ártatlan, és túl keveset tud az életről ahhoz, hogy Hampton többet akarhatna tőle néhány órányi kellemes időtöltésnél. Ők ketten két teljesen különböző világban élnek. A húgának minden oka megvan arra, hogy tartson ettől az embertől, és ő mindent meg is fog tenni, amit csak Samara védelmében megtehet. Mindemellett igazán érdekes volna ez a lehetőség...

Samara teljes erőből falhoz vágta a tál kukoricakását. A vacsorával együtt Hampton kapitány üzenetet is küldött neki, s miközben a sorait olvasta, a lány tisztán maga előtt látta az angol vigyorgó képét.

Végtelenül sajnálom, hogy nem érzi jól magát, és

nem vacsorázhat velünk, noha minden bizonnyal rendkívül szép estét tölthettünk volna együtt. Gondolom, az étvágya sem valami jó, és ez az étel éppen megfelelő lesz. Mihamarabbi jobbulást!

Hampton

A lány mindjárt azután megbánta elhamarkodott választát, hogy visszautasította az angol kapitány meghívását. Büszkesége azonban nem engedte, hogy megváltoztassa a döntését. Úgyhogy azóta itt kuksol a kabinjában, és az előző napi remek vacsorára meg Raymond Hampton lenyűgöző személyiségére gondol. Hihetetlen, mennyire vonzó és kisfiúsan *bájos* is tud lenni ez a fickó, ha akar! Amíg együtt voltak tegnap, ő hol pokoli kínokat állt ki, hol meg a mennyországban érezte magát. Egészen addig, amíg a férfi azzal a dühödt csókkal véget nem vetett az estének... Samara még az emlékébe is beleborzongott.

Most, miután Davey behozta az ennivalóját, már ha ezt a ragacsort egyáltalán annak lehet nevezni, és mellé a kapitány gúnyos levélkéjét is, a harag egy időre nyomtalanul száműzte a lány lelkéből a vágyat. Életében nem ismert Raymond Hamptonnál bosszantóbb, megvetésre méltóbb, beképzeltebb és önzőbb alakot. Hogy képes Bren *egy* ilyennel együtt

vacsorázni? Hogy tud vele udvariasan társalogni? A fene essen az összes férfiba! Úgy látszik, egészen más rugóra jár az agyuk, mint a nőknek.

Egyszeriben úgy érezte, nem bír tovább megmaradni ebben a szűk kabinban. Kinyitotta az ajtót, és felment a fedélzetre. Keresett magának egy eldugott zugot, leült, és hagyta, hogy elkalandozzanak a gondolatai.

Amint a távolban megpillantotta a *Samara* fényeit, azon nyomban mély szomorúság fogta el. Bren mindennél jobban szeretette a hajóját, Raymond Hampton pedig csak úgy ukmukfukk elvette tőle. És őellene is elkövetett valamit. Olyan érzéseket ébresztett fel benne, amelyeket eddig nem ismert. Soha nem tartotta magát gyöngé nőnek, Hampton kapitány mellett mégis annak kellett magát éreznie. Napnál világosabb, hogy távol kellene tartania magát ettől a férfitől, csak éppen ereje aligha lesz hozzá.

Vigasztalanul nézte a csillagokat, és egyszeriben nagyon elveszettnek érezte magát a kívánságaival és a vágyaival. Amit megkapni szeretne, az elérhetetlen. Raymond Hampton az ellenséget. angol nemes és szívtelen rablóvezér, aki nyilván valóan szereti, és féltve őrzi is a szabadságát.

Samara végre megtalálta a maga csillagát: Engedd, hogy elfelejtsem azt a férfit, imádkozott

hozzá hangtalanul. Öld ki belőlem ezt az érzést!

A csillaghoz azonban valószínűleg nem jutott el a kérése, mert már azelőtt megérezte Raymond jelenlétét, hogy a lépéseit meghallotta volna. Olyan volt ez, mint a közmondásos vihar előtti csend, amikor elül a szél, és szinte kézzelfoghatóan érezni lehet az elemek hamarosan bekövetkező tombolását. Samara mindig is védtelen volt ezekkel az elszabadult elemekkel szemben, és most, hogy Hampton kapitányt látta maga felé közeledni, megint védtelennek érezte magát. Ökölbé szorította a kezét, s lélekben felkészült az újabb küzdelemre.

A férfi azonban némán odaállt mellé, és egy egész örökkévalóság telt el addig, amíg végre megszólalt.

- Gyönyörű éjszakánk van - mondta egyszerűen: - Az istenek elégedettek lehetnek a művükkel, ha most lenéznek rá.

Samara eddig szándékosan nem pillantott a kapitányra, de most ámulva feléje fordult. Raymond Hampton szokatlanul választékosan és tiszteletteljesen beszélt, és ez egyszeriben gyanakvóvá tette a lányt. Őt akarná kibillenteni a lelki egyensúlyából? Ez a megváltozott hang sem lehet más, csupán új módszer az ő lefegyverzésére.

Nem válaszolhatott, mert a férfi már leolvasta arcáról a hitetlenkedést.

- Nagyon elgondolkodott - jegyezte meg.

- Éppen kértem valamit a csillagomtól - felelte a lány dacosan, bár nemigen tudta, hogyan viselkedjék.

Szívesen tört volna valami kis borsot az angol orra alá, mert az legalább némi védelmet jelentene a számára. És ő nagyon szeretné megvédeni magát ettől a férfitől, csak sajnos, percről percre kevésbé képes rá. A legszívesebben felágaskodott volna, hogy a szájára tapassza a száját...

Raymond ismét úgy érezte, hogy soha nem találkozott még Samara O'Neillnél elbűvölőbb teremtéssel. A hold fénye táncot járt hosszú, fekete fürtjein, ezüsttel pettyezett, az előbb még dacos szürke szeme azóta ámuló lett, s kifürkészhetetlen mélysége az éjszaka végtelenségét tükrözte vissza.

A lány nyelve hegyével önkéntelenül megnedvesítette kissé szétnyitott ajkát, miközben szomorúan nézett a kapitányra. A férfira szokatlanul heves szívdobogás tört rá, és ökölbe szorította a kezét, hátha úgy majd jobban bír a vágyaival és a haragjával. Aztán ösztönösen kinyújtotta a karját, és megsimogatta a fekete fürtöket. Boldogan érezte lány selymességüket, és valósággal megrészegeedett az illatuktól. Most már biztos volt benne, hogy megigézte ez a szinte még gyermek asszony, az éjszaka vízi tündére, aki másvalakihez tartozik... De hát kicsoda ő valójában. Az ártatlanság vagy a

bűnre csábító kísértés ölt benne testet?

Raymond nem keresett választ a kérdésre, é nem is érdekelte, így vagy úgy van-e a dolog. Ajka szinte akarata ellenére mozdult a lány ajka felé, és nem tudta kivonni magát a varázs alól, amely ellenállhatatlanul vonzotta hozzá.

Samarát ugyanez az igézet ejtette rabul. A hol ragyogó fénnel ölelte körül Raymوندot, akit percben inkább egy távoli világ szülöttének látott, egy titokzatos birodaloménak, amelybe ő sóvárogva szeretne eljutni. Minden ellenállása el porladt a férfi perzselő tekintete alatt. Mindenről megfeledkezve már csak az ajkát látta, ahogyan egyre közelebb kerül az övéhez.

Epekedő, a másikkal betelni képtelen volt csókjuk, olyan, mintha csak egymásnak terem tették volna őket. Samara úgy érezte, ismeretlen, világba került hirtelen, amelyről eddig még csak; nem is álmodott. Érzékei felkorbácsolódtak, égi; ujjongtak örömeükben. Karjával átkulcsolta Raymond nyakát, s miközben a hajába fúrta kezét, szétnyitotta ajkát a nyelve előtt, hogy agy maradéktalanul felderíthesse a száját. A férfi pedig addig izgatta és ingerelte, amíg már azt hitte; egyetlen másodpercig sem képes tovább elviselni ezt az édes kint, és emésztő fájdalom

rántotta össze a testét.

Akkor ijedten elhúzódott Raymondtól, és egy pillanatra rászegezte a tekintetét. Ráeszmélt, hogy szereti ezt a férfit, de soha nem lehet az övé. Világaik túlságosan távol vannak egymástól, és mindig is távol lesznek. Nagy, szomorú szemmel hátrált egy lépést, aztán megfordult, és elszaladt.

Raymond dermedten állt a hajókorlát mellett, és gondolatok nélkül bámulta a tengert. Nem igazán értette, mi történt vele. Egy perce még határtalan öröm töltötte el, most pedig már csak a hatalmas űr tátong a lelkében. Menny és pokol... Csak most tudta meg, hogy mennyire közel kerültek egymáshoz.

Amikor Brendan visszatért a vacsoráról, a kabinjukban csak egy összetört tál cserepeit találta, az egyik falat pedig valamilyen gusztustalan kása maradványai borították. Csizmája alatt papírlap zörrent, s miután felvette, és elolvasta, elmosolyodott. Szóval ezért gurult dühbe az ő vérmes kis húga!

Már indult volna a fedélzetre, hogy megkeresse Samarát, de aztán tétován megtorpant. Alighanem jobb lesz, ha a testvére előbb lecsillapodik. Hamptonnal úgysem találkozhat össze odafönt, mert ő még a kajütjében van az első tisztjével meg a

hajóorvossal.

Már éppen úgy döntött, hogy mégiscsak a testvére keresésére indul, amikor kivágódott az ajtó, és kócosan, sápadt arccal Samara rontott be a kabinba. Bátyjában azonnal felébredt a védelmező ösztön.

- Mi történt? - kérdezte felindultan. - Hampton megígérte...

- Semmi - felelte a lány reszketeg hangon, de állítását mintegy meghazudtolva, odaszaladt bátyjához, és a karjába vetette magát.

- Semmi?

- Mondd csak, milyen az, amikor valaki szerelmes? - kérdezte Samara félénken.

Bren kibújt a lány öleléséből, és döbbenten nézett le rá. Saját tapasztalata alapján nem válaszolhatott, mert eddig mindig csak rövid időre gyúlt lángra egy-egy nő iránt. A nagy, emésztő szenvedélyt még nem ismerte meg.

- Úgy érzed, beleszerettél Hamptonba? - kérdezett vissza.

A lány könnyes szemmel, tanácstalanul pillantott bátyjára.

- Én... én nem tudom. Nem lehet... nem értem...

- Hozzád nyúlt?

- Meg... megcsókolt... De én is akartam... És látta rajtam, hogy akarom.

A férfi halkan szitkozódott.

- Megmondjam neki, hogy nem vagyunk férj és feleség? - kérdezte végül.

- Ne! - válaszolta a lány határozottan. - Nagyon jól tudom, hogy kettőnk között semmi sem lehet - tette hozzá, és nem kellett elmondania; miért nem.

Brendan egyre dühösebb lett. Hampton igen-csak csúf játékot játszik Samarával, főleg ha azt hiszi róla, hogy annak a férfinak a felesége, akivel kevéssel korábban még együtt vacsorázott. Akárhogy is van, az angol megszegte a szavát.

- Menj aludni, husicám! - mondta. - Én még sétálok egyet, amíg levetkőzöl.

A lány némán bólintott, Bren pedig kinyitotta a kabinajtót, még egy pillantást vetett csüggedt testvéreire, aztán a lépcsőhöz sietett.

Raymond odafent maradt a fedélzeten, és abban reménykedett, hogy a lassan feltámadó szél majd elkergeti nyomasztó gondjait. Életében először kívánt meg olyasvalamit, amit nem kaphat meg. Pedig kétségbeesetten vágódik utána.

Samara O'Neill teljesen megbabonázta. Igen, csakis ez lehet a magyarázat. Megfogadta, hogy békét hagy neki, de órákkal később már meg is szegte a fogadalmát. Megvetésre méltóan gyengének

bizonyult, ám hiába is akart volna uralkodni magán.

Samara viselkedése a legnagyobb zavarba ejtette. Egy fiatal, tapasztalatlan feleség, aki nem bír hirtelen támadt érzéseivel...? Vagy talán valami más is lappang itt...? Raymond képtelen volt megválaszolni ezeket a kérdéseket. Neki a házasságról mindig is a kelepce jutott eszébe. Az ő köreiben többnyire józan megfontolások alapján házasodtak, azért, hogy két család, két birtok egyesüljön, és még nagyobb vagyon jöjjön létre. A bátyjánál sem volt ez másként, de Avery és Lady Leigh Albarry mégis boldognak tűnnek egymással.

Ő azonban biztos volt benne, hogy neki soha senki nem fogja előírni, kit vegyen feleségül. Valójában azt sem igen hitte, hogy valaha is meg nősül majd. Semmi vonzót nem talált abban, hogy vagyona legyen, otthona és felesége, aki legkülönfélébb követelésekkel nyaggatja.

Erről aztán megint Samara jutott eszébe. Ő nemcsak szép és kihívó, de a tréfához is ért. Mellette, és ez egészen biztos, soha nem kellene unatkoznia.

Lépteket hallott a háta mögül. Ahogy megfordult, egy villanásra meglátta, hogy egy ökölbe szorított kéz közeledik feléje. Ösztönösen összehúzta magát, de elkésett. A következő másodpercben már a földön feküdt. Nem is az ütés ereje verte le a

lábáról, mint inkább az, hogy teljességgel váratlanul érte. Állát dörzsölgetve, fájdalmas képpel mosolygott föl az amerikaiakra. Néhány embere máris odasietett, hogy megragadják Brendant, de a kapitányuk leintette őket.

- Nem szívesen találkoznék magával, amikor mind a két karja egészséges - mondta, miután feltápáskodott.

Bren dühösen nézett vissza rá.

- A szavát adta nekem...

- Így igaz - válaszolta Raymond, és elhúzta a száját. Aztán elfordult, és a hajókorlátra tette a kezét. - A feleségének nincs mitől tartania. - folytatta csöndesen. - Mindenesetre azt javaslom, hogy kíséret nélkül ne jöjjön fel többet a fedélzetre. Az embereim már régóta kint vannak a tengeren...

Brendan bocsánatkérésnek vette ezeket a szavakat, és megnyugodott. Samara még egyáltalán nincs tisztában a saját szépségével, és az is valószínű, hogy tudtán kívül ő készítette arra Hamptont, hogy megcsókolja meg. Rövid biccentéssel tudomásul vette az angol válaszát, és magára hagyta a fedélzeten.

7.

Samara életében igencsak vigasztalan napok következtek el. Bátyja szigorú és egyértelmű szabályokat állított fel a számára, ő pedig, és ez életében most történt meg vele először, zokszó nélkül engedelmeskedett. Tudta, hogy mindenkinek éppen elég sok gondot és bánatot okozott. Sőt nem csak másoknak, hanem önmagának is.

Bren legfontosabb szabálya arra vonatkozott, hogy Samara csak az ő vagy az egyik amerikai tengerésztiszt kíséretében hagyhatja el a kabinját. Egyedüli kivételnek Yancy számított.

A hajóorvos az angol legénység azon tagjai közé tartozott, akikkel a lány időközben összebarátkozott. Őszintén megkedvelte a hallgatót, de barátságos férfit. Gyakran bement hozzá a kis hajókórházba, és segített neki a munkájában. Az orvos, akit szemlátomást egészen különleges kapcsolat fűzött a kapitányához, mindig odafigyelt Samarára és Brendanra. A lány pedig különösen szívesen segédkezett a sebesültek ápolásában, mert addig sem kellett Raymond Hamptonra gondolnia.

Teljesen azonban nem kerülhette el a vele való

találkozást. A kapitány gyakran meghívta őket Brendannal vacsorára, amelyen Yancy és Michael Simmons mellett néha más tisztek is részt vettek. Raymond minden alkalommal kedves, kellemes társalgónak bizonyult, aki távoli kikötőkben megesett történetekkel szórakoztatta a vendégeit. Az egyébként szertelen Brendan most nagyon éberén és visszafogottan viselkedett, Yancy és Simmons pedig nemigen szólalt meg. A hajóorvos legfeljebb a szemöldökét vonta fel időnként.

Hampton kapitány minden alkalommal előzékenyen és udvariasan viselkedett Samarával. Talán túlságosan is udvariasan, és ez még a korábbi gúnyolódásnál is rosszabb volt. Ha a lány már nem bírta tovább, és ráemelte a szemét, Raymond pillantása mindig hűvös maradt. Mindennek a tetejébe Yancy is észrevette rajta, hogy ellentmondásos érzések között hánykódik. Fekete szemével éberén figyelte, és nemegyszer komoly aggodás ült ki az arcára.

A hatodik napon aztán egyik percről a másikra megváltozott a nap szokásos menete. Samara éppen Yancynek segített a kórházban, amikor az őrszem hangos kiáltással jelezte, hogy hajó van a láthatáron. Pár perccel később Hampton kapitány lépett be az ajtón, és felszólította a lányt, hogy menjen vele a kabinjába. A férfi feszült arca láttán Samara szó

nélkül engedelmeskedett. Michael Simmons és Brendan már ott vártak rájuk.

- Egy brit fregattról van szó - mondta Raymond mindenféle bevezető nélkül. - A kapitánya küldöttséget akar átküldeni hozzánk.

Brendan teste megfeszült. Ha ő és a legénysége az angolok kezére jutnak, a legtöbbjükre börtön vár, vagy még annál is rosszabb. Hampton elkapta aggodalmas pillantását, és megkeményedtek a vonásai.

- Megmondtam, hogy az embereinek semmi baja nem fog esni. És bár lehet, hogy maga mást hisz rólam, én állom a szavamat. - Simmonshoz fordult. - Utasítsa a legénységet, hogy adjanak ruhákat az amerikaiaknak! Maga pedig - nézett ismét Brendanra - mostantól fogva egyszerű matróz lesz. Senkivel se beszéljen, mert a kiejtése elárulná.

- Maga, Mrs. O'Neill, egy ideig Mrs. Hampton szerepét lesz kénytelen alakítani - pillantott Raymond rövid gondolkodás után Samarára. - A feleségét ugyanis csak a kapitány hozhatja magával a fedélzetre. Látogatóinkat valószínűleg még így is meg fogja lepni, hogy felengedtem egy zsákmányszerző *hajóra*.

- Mivel magyarázza meg nekik a szokatlanul nagy létszámú legénységet? - kérdezte Bren kíváncsian.

- Az valóban nem lesz könnyű - felelte Raymond

lefegyverző mosollyal. - De szerénytelenül azt fogom állítani, hogy amerikai hajókat akarok zsákmányolni, és ezért van szükségem több emberre.

Ezután kiadta a legénység számára szóló további utasításait, majd felszólította Samarát, hogy hozza át holmiját az ő kabinjába., és jól láthatóan helyezze el.

- Ezenkívül csinosítsa ki magát, amennyire csak lehet! - fűzte hozzá. - Együtt fogadjuk majd a fedélzetre lépőket, Mrs. Hampton. - A lány feszingése láttán gúnyos mosolyra húzta a száját, aztán még egyszer Brendanhoz fordult. - Bizonyára szívesen kölcsönadja nekem a feleségét, különös tekintettel arra, hogy más lehetőségünk nemigen akad.

Az Egyszarvú legénysége idegesítően lassan válaszolta meg az angol fregatt zászlójelzéseit. Komótosan kurtábbra vették a vitorlákat, és felkészültek a látogatók fogadására. Brendan és legénysége még mindig dolgozott, amikor egy hadnagy vezetésével nyolc tengerész kapaszkodott fel Raymond Hampton hajójára. Tekintetük bizalmatlanul járta végig a fedélzetet, s végül a kapitány magas, megragadó alakján és a mellette álló, ritka szép nőn állapodott meg.

A hadnagy előírásosan üdvözölte a fogadására megjelenteket.

- Srnythe kapitány üdvözlését küldi - közölte peckesen. - Már eljutott hozzánk az *Egyszarvú* híre.

Raymond megérezte a Samarából áradó feszültséget, és csitítóan a karjára tette a kezét.

- Én is üdvözlöm a kapitány urat - válaszolta nyugodtan. - Mit tehetek önökért?

- Ellenőriznem kell a papírjait - mondta a hadnagy. - Smythe kapitány továbbá azt is megállapította, hogy zsákmányra tett szert - mutatott a Samarára, amely Raymond hajójától nem messze vitorlázott -, és hajlandó átvenni a foglyait.

Hampton alig észrevehetően meghajtotta magát.

- A kapitány úr ajánlata lekötelez, de nincsenek foglyaim. Karolina partjai közelében zsákmányoltam ezt az amerikai hajót, és még ott partra tettem a legénységét. Nem tudtam elhelyezni őket, és az ezzel járó kellemetlenségektől is meg akartam kímélni magam. Felettébb ellenszegülő banda volt. Amint látja, megemeltem a legénységem létszámát, hogy elegen legyünk a következő zsákmányszerzéshez.

- Uraságod rendkívül bizakodó - felelte a fiatal tisztt.

Raymond elmosolyodott. Láttá Samarán, hogy egyre nyugtalanabb lesz, és valósággal forr benne a méreg. A kapitányba azonban belebűjt a kisördög,

és nem állta meg, hogy ne bosszantsa még egy kicsit a lányt.

- Minden amerikai könnyű préda - jelentette ki megvetően.

Az angol hadnagy buzgón bólogatott, és Raymond erősen gyanította, hogy az ifjú tiszt eddig még egyetlen felfegyverzett amerikai hajóval sem találkozott. Van még mit tanulnia...

- Smythe kapitány csalódott lesz - mondta a hadnagy. - Elkelve néhány emberrel több a fregattunkon. A kapitányom abban reménykedett, hogy az ön foglyai közül néhányat kényszermunkára kötelezhet. Az amerikai hajókon rendszerint sok skót és ír szolgál.

- Sajnálom - válaszolta Raymond, és a finom gúnyt egyedül Samara hallotta ki a hangjából. - A jövőben majd ezt is szem előtt tartom. A kapitány úr csalódottságát pedig talán sikerül enyhítenem egy pár üveg kitűnő borral. Már többször is jó szolgálatot tettek nekem... A feleségem - folytatta rövid szünet után a kapitány - szívesen felhoz néhány palackot. Remek érzéke van a borokhoz.

A lány az ajkába harapott, hogy el ne nevesse magát ezen a megjegyzésen. Bűbajos mosollyal ajándékozta meg Raymontot, és minden korábbi kijelentését készségesen megbocsátotta neki.

- Nos, kedves férjem... minden ihletettségemnek te

vagy a forrása. Állandóan újabb és újabb teljesítményekre ösztönzől.

Raymond figyelmét nem kerülte el a lány szavaiban bujkáló kihívás, és önkéntelenül elmosolyodott, noha tisztában volt azzal, hogy ez a játék igencsak veszélyes. A legszívesebben azonnal magához ölelte volna Samarát, hogy a szájára tapassza a száját.

- Akkor hát menj! - mondta végül. - Davey majd a segítségedre lesz.

Samara természetesen tudta, hogy a kapitány azért említette meg Daveyt, mert neki sejtelte sincs arról, hol tartják a bort, és nem igazán ismeri ki magát a fajták között. Ezért aztán hálásan bólintott, és elindult, hogy megkeresse a hajópincért.

- Igazán elbűvölő hölgy a felesége - jegyezte meg a fiatal hadnagy. - Mindenesetre meglep, hogy magával hozta erre az útra.

- A feleségem rendkívül önálló teremtes - válaszolta Raymond gúnyosan. - Azonkívül még csak nagyon rövid ideje vagyunk házasok. Nyilván megérti, hogy nehéz lett volna nemet mondanom a kérésére.

A hadnagy nyelt egyet, és helyeslően bólintott. - Ha velem fárad, megmutatom a papírjainkat - folytatta Raymond. - Mihamarabb tovább szeretnék hajózni, amíg ilyen kedvező a szél.

A hadnagy újfent bólintott, és a kapitány kabinjában azonnal felfigyelt a szétszórt női holmikra, amelyek többsége fehérenemű volt. A fiatal angolnak megint nyelnie kellett egyet, majd sietve átvette a pohár bort, amellyel Raymond megkínálta, és egy hajtásra kiitta. A hajópapírokra éppen csak rápillantott, amikor öt palackkal megérkezett Davey, és megmutatta őket a kapitánynak.

- A feleségem általában jó érzékkel választ - jelentette ki Raymond. - Biztos vagyok benne, hogy a kapitányának ízleni fog a borunk - tette hozzá, és kikísérte a fiatalembert a kabinból. - Hálásan köszönöm a gyors ügyintézését. Fivérem, Beddingfield earlje is örül majd, ha értesül róla. Az admirális számos tagjával jó barátságot ápol, amelyről nyilván ön is tud.

- Nem... ezt nem tudtam - hebegte a hadnagy, és teljesen megfélemedezett arról, hogy az egész hajót beható ellenőrzésnek kellene alávetnie.

- Adja át a kapitányának legszívélyesebb üdvözetemet! Szerencsés ember, akinek olyan kiváló tisztje van, mint ön - folytatta Raymond, és a hajólétrához terelgette a fiatalembert.

A kis csónak visszaindult a brit fregatthoz.

- Tűnjünk el innen, de hamar! - fordult Raymond Michael Simmonshoz, aki időközben csatlakozott hozzá. - Nem szeretném megvárni, hogy a fregatt

kapitányának ostoba gondolatai támadjanak.

A hajó angol és amerikai legénysége egyaránt lelkes örömmel látott munkához, s az *Egyszarvú* néhány perc múlva teljes vitorlázattal repült a vízen. A fedélzeten újfajta egyetértés született meg. Brendan emberei, akik eddig szótlanul, nekikeseredetten tették a dolgukat, hálásak voltak azért, hogy nem szolgáltatták ki őket a briteknek, bár nem igazán értették, miért vállalt Hampton kapitány ekkora kockázatot a kedvükért. Úgy döntöttek azonban, hogy inkább nem tesznek fel kérdéseket, hanem csatlakoztak az angolokhoz, részt vettek játékaikban, és együtt énekeltek velük.

Brendan számára is rejtély volt az angol kapitány viselkedése. Hampton újabb és újabb oldaláról mutatkozott meg, de ezek az oldalak olyan sűrűn váltották egymást, hogy egyiküket sem lehetett meghatározónak nevezni. Az angol szemlátomást az ösztöneire hallgatva cselekedett, és sem szabályokhoz, sem bevett szokásokhoz nem tartotta magát. Brendan nem először gondolt arra, hogy jó volna, ha ők ketten nem ellenségekként állnának egymással szemközt.

Samara önmagát sem értette igazán. Bár tisztában volt a veszéllyel, mégis élvezte azt a néhány percet,

amely alatt kölcsönösen ugratták egymást Raymonddal.

Most már kétszeresen is feleség vagyok, de még mindig szűz, gondolta, és roppant igazságtalannak érezte, hogy ez így van. Azok a csodás, eddig ismeretlen késztetések, amelyek bensője legmélyén születtek, mind arra vágytak, hogy kielégülésre találjanak. Egész teste reszketett a várakozástól, és olyan érzése volt, hogy a feje búbjától a talpáig száz meg száz apró tű bizsergeti.

Kinyílt az ajtó, és halvány mosollyal az ajkán Brendan lépett be a kabinba.

- A kapitányod igencsak különös ember, húgocskám.

- Nem az én kapitányom - mondta Samara, noha magában erősen szeretne volna, ha másként állna a helyzet.

- Nagyon meggyőző voltál az előbb jegyezte meg a fivére. Mit mondott neked Hampton? Láttam rajtad, hogy csak nehezen álltad meg nevetés nélkül.

Samara megismételte az angol szavait, mire Brendan a fejét hátravetve felkacagott. Ám hirtelen abbahagyta a nevetést, amint húga szemében felfedezte a fájdalmat.

- Biztos, hogy ne mondjam el neki az igazságot, Samara? - kérdezte, noha maga is gyanította, hogy ennek nem sok értelme van.

Ha a húga egyszer valamit a fejébe vesz, senki és semmi nem változtathatja meg a véleményét. Brendan nagyon jól tudta ezt, éppen ezért meg is ijedt, amikor látta, hogy a lány habozik a válasszal.

- Attól semmi sem változna meg - felelte végül Samara. - Raymond Hampton vándormadár, és soha nem fog úgy élni, mint te vagy én. Jobb, ha azt hiszi, hogy férjnél vagyok.

A lány hangja szomorúan, sőt mi több, kifejezetten gyászosan csengett.

- Lehet, hogy igazad van - mondta lassan a bátyja.

Vagy talán még sincs, súgta neki egy belső hang. Samara a saját életét éli, és önállóan hozza meg a döntéseit, ő pedig soha nem bocsátaná meg magának, ha beleszólna a dolgaiba, aztán pedig rosszul sülné el a dolog. Ennek ellenére nem ment ki a fejéből, hogy a húga az előbb milyen nagyszerű párost alkotott Hamptonnal, és micsoda öröm ragyogott az arcukon.

- Azért csak gondold át nyugodtan még egyszer! - tanácsolta.

A vacsorát még nagyobb csendben költötték el, mint a megelőző napokon. Samara pokoli kínokat állt ki, miközben a fűszeres csirkéjét turkálta. Sokkal könnyebb dolga volt, amikor még el tudta

hitetni magával, hogy megveti Hampton kapitányt, és kegyetlen, lelkiismeretlen embernek tarthatta.

Ő most is ugyanolyan, mint tegnap volt, igyekezett meggyőzni magát. Megmagyarázhatatlan viselkedése mögött csakis szégyenletes szándék bújhat meg.

Brendan szemlátomást nem osztotta a véleményét, mert könnyedén, felszabadultan beszélgetett a vele szemközt ülő angollal. Úgy társalogtak egymással, mintha régi, jó barátok volnának. Egybevetették a vitorlázatokról készített feljegyzéseiket, kölcsönösen felhívták egymás figyelmét a csalóka vizekre, sőt még azt is kiderítették, hogy ugyanazokat a kocsmákat ismerik. Samara ezt egyszerűen tűrhetetlennek találta.

Raymond továbbra is barátságosan és előzékenyen viselkedett vele, s udvariasan még azt is megkérdezte, ízlett-e neki a vacsora. Mintha nem tudná, hogy szünet nélkül háborog a gyomra, a fejében pedig teljes a zűrzavar! Ha feláll, aligha tartja majd meg a lába. Lopva az angolra pillantott, s megint forrni kezdett benne a méreg, mert a férfi szája körül most is mosoly játszadozott. Hálát fogok adni az égnek, ha egyszer végre megszabadulok ettől az alaktól, gondolta a lány.

Ellentétes érzelmek között hányódva megint Raymondra nézett, aki egyszeriben elkomolyodott.

Az asztalnál ülők mind felfigyeltek arra a feszültségre, amely kettejük közöttük keletkezett, és messzire magával ragadta őket. Egy pillanatra mintha csak ők ketten léteztek volna az egész világon. A levegőt szinte kézzelfoghatóan betöltötték forrongó érzéseik.

Yancy Brendanra pillantott, arra számítva, hogy fojtott dühöt olvas majd le az arcáról. Az amerikai azonban csak sejtelmesen mosolygott, de azonnal elkomolyodott, amint észrevette, hogy az orvos figyel, és kifejezéstelen tekintettel nézett vissza rá.

Michael Simrnonst egyenesen lenyűgözte az elébe táruló kép. Előbb a kapitányát figyelte, aztán Mrs. O'Neillre emelte a tekintetét, és elképesztette, micsoda ereje és mélysége van annak a valaminek, ami végbemegy közöttük.

- Hmm, khmm... - krákokott Yancy, hogy megtörje a varázst, de nemigen járt sikerrel. - Kapi...

Raymond csak a második kísérletre figyelt fel, de akkor is eltartott egy darabig, amíg megértette, hogy a barátja hozzá szólt. Megrázta a fejét, és megpróbálta kitalálni, mi történhetett vele az előző percekben. Samara időközben lesütötte a szemét, ám a varázslat nem szűnt meg létezni. A láthatatlan kötelék fogva tartotta Raymondot, erősebben, mint amire akár a legvastagabb hajókötél is képes lett volna.

Aztán végre rádöbbsent, hol van, és lassan végignézett az asztaltársain. Simmons zavartnak és elképedtnak látszott, a rendíthetetlen Yancy arca érdeklődésről árulkodott, O'Neill pedig...

Brendan O'Neill szilárdan állta Raymond tekintetét, és az angol nemigen tudta értelmezni amerikai kapitánytársa rejtélyes pillantását. Megint Samarára nézett, s a lány szemében csillogó könnyek láttán kínzó fájdalom hasított belé. Heves mozdulattal hátralökte a székét.

- El kell intéznem valamit - jelentette ki nyersen, és valósággal kikóválygott a kabinból.

Brendan most már tökéletesen tisztában volt vele, hogy a húga és Raymond Hampton rendkívül erősen vonzódnak egymáshoz. Amint valamelyikük a másik közelébe kerül, azonnal feszültség tölti be a levegőt, de akkora, mint nyaranta, amikor bármelyik pillanatban kitörhet a vihar. Tudta, miféle varázslat az, amely e között a két ember között történik, és azzal is tisztában volt, miért kell ilyennek lennie. Samara nagyon szép, és attól csak még inkább az, hogy nincs igazán tisztában a saját szépségével. Emellett érti, és jól is műveli a tréfát, okos, és annyira ártatlan, hogy az valósággal fejbe kőlintja Hamptont.

Nem tudott szabadulni attól a gondolattól, hogy a testvérét és az angol kapitányt egymásnak rendelte

a sors. Kezdetben ugyan maga is megvetette a „kalózt”, ám egy ideje egyre jobban tisztelte. Raymond pontosan olyan férfi, amilyenre az ő kishúgának szüksége lenne. Nem hagyná, hogy Samara kénye-kedve szerint ugráltassa, ugyanakkor viszont tiszteletben tartaná az akaratát, és minden jel szerint támogatná szándékai megvalósításában.

Bárcsak többet tudna erről a fickóról! Vajon hogyan viselkedne, ha kiderülne; hogy Samara még szabad? Az angol arisztokrácia tagjaként feleségül venne-e egy amerikai polgárlányt? De még ha le is rázná magáról társadalmi rangja bilincseit, akkor is hazájuk ellensége maradna...

Brendannak hirtelen mentő ötlete támadt. Beszélnie kell Yancyvel, hátha úgy sikerül többet is kiderítenie erről a sokarcú kapitányról. Fogta hát magát, és határozott léptekkel elhagyta a kabint.

Samara csak erre a pillanatra várt. Vacsora óta egyszerűen nem ment ki a fejéből Hampton kapitány, és elhatározásra is jutott. Nem fogja élete végéig azzal kínozni magát, hogy követett-e el hibát, vagy sem, hanem még ma elmondja Raymondnak az igazságot.

Fejében egymást kergették a gondolatok. Ha Raymond megtudja, hogy még szabad, egészen biztosan megvallja neki, hogy szereti. Ő pedig magán fogja érezni a férfi erős karját, teste

várákozóan az övéhez simul, és egészen lágy lesz a tekintete...

Nem bírta tovább a tétlenséget. Gyorsan végignézett magán, de hiába is akart volna átöltözni, hiszen csak ez az egy ruhája volt, amelyet már a *Samarán* is viselt. A másik olyan koszos és szakadt lett a rakodótérben, hogy sem kitisztítani, sem megfoltozni nem lehetett többé.

A haja szerencsére kifogástalan. Ma mosta meg, és utána csillogóra kefélte. A vacsorához feltűzte, most azonban megint kibontotta, hogy lágy hullámokban a vállára omolhasson. Megcsipdeste az arcát, többször az ajkába harapott, hogy pirosabb és duzzadtabb legyen, aztán kisietett a kabinból.

Raymondot a kormány mögött találta. A férfi megérezhette a jelenlétét, mert feléje fordult, és a szája keskeny vonallá húzódott.

- A férje hol van, asszonyom? - kérdezte. Samara nem is sejtette, Hamptonnak mekkora önuralmába került, hogy ilyen hűvösen szóljon a hangja, miközben az egész teste majd meg feszült az izgatottságtól.

- Átment a hajókórházba, de nem...

- És kegyed miért nem tartott vele?

- Ő nem...

- A házasság a jelek szerint nem jelent valami sokat magának - szakította félbe újra a kapitány.

Nem kérdés volt ez, hanem megállapítás. S mielőtt Samara bármit is mondhatott volna, a férfi folytatta:

- Megfigyeléseim szerint elég sok nő gondolkodik így. Előbb mind férjet akar fogni magának, ám amint szert tett rá, gátlás nélkül kész felszarvazni. Ezért is fogadtam meg, hogy soha nem fogok megnősülni - tette hozzá, látván hogy minden szava arculcsapásként hat Samarára. Mindegy, ennek a nőnek akkor is meg kell értenie, hogy lehetetlenül viselkedik, és neki Raymondnak is rendre kell intenie magát. Mindkettőjüknek egyaránt érdekében áll, hogy megtartsa a megfelelő távolságot maga és Samara O'Neill között.

- Különben pedig minek házasodnék meg, amikor anélkül is megkaphatok mindent, amire vágyom?

A hangja egyszeriben lekezelő lett, szavai jelentése pedig túlságosan is egyértelmű. A lány akkora erővel harapott az ajkába, hogy kiserkent a vére. Napnál is világosabb, hogy Raymond Hampton semmi egyebet nem érez iránta, csakis megvetést, mert férjes asszonynak hiszi. Neki pedig nincs oka többé arra, hogy eloszlassa ezt a félreértést, hiszen a kapitány éppen most adta értésére, hogy nem tartja sokra a házasság intézményét, sőt az egész női nemet sem, s ezért soha nem is akar megnősülni. Samarának nehéz lett a szíve, és minden reménye szertefoszlott. Eddig tartott csupán a szépséges álom... Nem is igen

hallotta, mit mond még a férfi, sarkon fordult, és krétafehér arccal elsietett.

Yancy félmeztelenül állt a kabinjában, és éppen átöltözni készült, amikor kopogtattak az ajtaján. Mivel azt hitte, Raymond a látogató, nem takarta el a sebhelyeit, amelyek csúf mintázatként borították a hátát. Egyébként mindenki elől gondosan eltitkolta őket, miként azokat a rettenetes kínokat is, amelyekre emlékeztették. Nyomaikat egyedül Raymond láthatta, mert ő ott volt, amikor megtörtént az a rémálomnak is beillő szörnyűség. Ő mentette meg, és szitkozódásával, fenyegetőzéseivel mit sem törődve, ő kenegette balzsammal csontig hatoló sebeit...

Amikor azonban ajtót nyitott, váratlanul O'Neill kapitánnyal találta szembe magát. Mivel félig háttal állt neki, az amerikainak legalább a hegek egy részét látnia kellett, amit a tekintete el is árult. A hajóorvos zavarodottságot, részvétet és szánalmat olvasott ki a szeméből. Már-már becsapta az orra előtt az ajtót, de aztán megérezte, hogy a férfinak valami nyomja a szívét, és ő is több mindent meg akart kérdezni tőle. Végül szó nélkül beengedte, és kérdően felvonta a szemöldökét.

- Hampton miatt jöttem - mondta Brendan

kertelés nélkül. - Szeretnék róla többet megtudni.

- Akkor kérdezze őt magát! - válaszolta Yancy élesen, ám csakhamar felülkerekedett benne a kíváncsiság. - Nyilván maga sem szívesen árulná el nekem, miért olyan közömbös Samarával...

- Hogy én közömbös lennék vele? - ámult e Brendan. - Szó nincs róla!

- Pedig nekem úgy tűnik, mintha nem igazán lenne erős magában a... nevezzük úgy, hogy birtoklási vágy.

- Samara nem az a nő, akit birtokolni lehetne - felelte Bren egyszerűen. - A végén azonban szerencsére mindig azt teszi, ami a helyes. Egy-egy pillantása miatt nem érdemes felizgatnia magát az embernek.

Yancy hitetlenkedve nézett rá.

- Hamptonra visszatérve, mióta hajózik már vele?

- Közel három éve - válaszolta a hajóorvos abban a reményben, hogy a tájékoztatásért cserébe ő is megtudja majd, amit akar. Nem engedheti meg, hogy bárki feleslegesen fájdalmat okozzon a barátjának. - Ismerni viszont sokkal régebben ismerem.

- És már akkoriban is ilyen szeszélyes volt?

- Én mindig kiegyensúlyozott embernek tartottam - közölte Yancy. Egészen mostanáig, tette hozzá magában.

Brendan meglepetten kapta föl a fejét.

- Raymondnak, tudja, afféle saját becsületkódexe van - lett váratlanul beszédes a hajóorvos. - Meglehet, az erkölcsi felfogása nem egyezik a magáéval, de ettől a kapitányomnak még igen erős az igazságérzete, és tökéletesen tisztában van azzal, hogy mi az a... tisztesség.

Yancy egy pillanatig habozott, aztán így folytatta:

- Úgy öt éve még a dokkok közelében volt az orvosi rendelőm. Az emberei félholtan hozták be hozzám. Az egész testét gennyes sebek borították. Életben maradt, és két évig nem is láttam... Egy éjszaka aztán túl sok konyakot ittam, és elhurcolt egy emberfogó járőr. Egy hadihajóra vittek, és a következő éveim olyanok voltak, mintha a pokolra kerültem volna. Egyszer túlságosan nagy hangon tiltakoztam a sebesültek élelmezése és a velük való bánásmód ellen, amit a hadihajó kapitánya személyes sértésnek vett. Száz korbácsütésre ítélt, aminél kevesebbe is belehaltak már... Ez a Bermudákon történt, és az ütések felét már rám mérték, amikor Raymond feljött a fedélzetre, hogy elvigye az Angliába szállítandó postát. Később tudtam meg, hogy szó szerint kivásárolt, méghozzá homoly összegért. A kapitányom régóta fente rám a fogát, és nemigen akaródzott elengednie. Én akkor semmi másra nem vágytam, csak arra, hogy meghaljak. Raymond azonban nem engedte, hogy

elhagyjam ezt az árnyékvilágot. Ezzel iszonyatosan feldühített, és a végén elhatároztam, hogy felépülök, ha másért nem is, hát azért, hogy kitekerhessem azt a vastag nyakát...

Szomorkásan felnevetett.

- Amikor jobban lettem, valóban meg akart ütni. Ő azonban ügyesen elhajolt, és azóta a legjobb barátok vagyunk - tette hozzá, és egyetlen vállrándítással átsiklott a látszólagos ellentmondás fölött.

- Maga az első, akinek ezt elmeséltem - folytatta Yancy -, és a jövőben sem fogok beszélni róla. Önnek viszont meg kellett tudnia, hogy Raymondnak senki sem okozhat fájdalmat, mert ha csak egy mód van rá, akkor én azt tűzön-vízen a megakadályozom.

Brendan néma biccentéssel vett tudomást az egyértelmű figyelmeztetésről.

- Az előbb én is feltettem magának egy kérdést - szólalt meg újra a hajóorvos. - De nemigen kaptam rá választ.

- Ahogy tudtam, megválaszoltam a kérdését - felelte az amerikai. - Egyelőre nincs jobb változatom.

Yancy elgondolkodva nézett Brendanra, aki mindennek ellenére elnyerte a tetszését.

Mi a csudáért van az, hogy éppen Samara O'Neill bűvölte el ennyire Raymondot? A hajóorvosnak nem sikerült megfejtenie ezt a rejtélyt, és semmivel sem lett

okosabb, mint eddig volt, furcsa módon mégis sokkal jobban érezte magát.

8.

A türkizkék tengerből kiemelkedő Bermudák színpompás drágaköveknek látszottak a távolból. A lebukó nap rózsaszín fényében valóságos meseországra emlékeztetnek ezek a szigetek, gondolta Samara szomorúan, de bármennyire is szerette volna, nem tudta élvezni az elébe táruló szépséget. Napok óta szemrehányásokkal kínoztta magát. Idegennek, kívülállónak tűnt önmaga előtt, aki nem vesz részt többé a saját életében, mert túlságosan fájdalmasnak érzi a valóságot.

A közös étkezések alatt a kabinjában maradt, és alig evett valamit. Brendannak szinte erőszakkal kellett felvinnie a fedélzetre, hogy ne mulassza el a gyönyörű szigetek látványát. A lány sejtette, hogy Raymond áll a kormánynál, és igyekezett nem arra nézni. A bátyja kedvéért megpróbált némi lelkesedést mutatni, de kísérletével csúfos kudarcot vallott, mert belül teljesen üresnek érezte magát.

Brendan kedvesen átkarolta a vállát.

- Bele kell törődnöd - suttogta.

Samara a bátyjához bújt, hogy az övéből merítsen némi erőt. Igazság szerint Brendan sokkal többet

veszített, mint ő, hiszen neki csak az álma foszlott szét. Olyan tulajdonságokat feltételezett Raymond Hamptonról, amelyek nincsenek meg benne, ezért hát nem is volna szabad így szenvednie. Fájdalma azonban egyre erősebb lett, miközben arany- és rózsaszínben még egyszer felragyogott a napkorong, hogy aztán vérvörösre váltson, és eltűnjön a látóhatáron.

Brendan ingujja egészen átnedvesedett. Néhány pillanatra együtt érzően Samara fejére fektette az állát, aztán magához húzta a hűgát. Abban reménykedett, hogy a Bermudák látványa majd jobb kedvre deríti, de a lány csak még inkább nekikeseredett.

Raymond nem tudta levenni szemét a párról. Amikor Brendan átkarolta Samarát, és állát szeretettel a fejére fektette, a kapitánynak összerándult a szíve a fájdalomtól. Vágya olyan erős lett, hogy minden egyéb elhalványult mellette. Nem bővölte el a tenger, nem látta meg az égbolt szépségét, és nem lelte örömét a hajójában sem. E percben mindent odaadott volna azért, hogy Samara O'Neill őhöz bújjon oda ekkora bizalommal.

Mi az ördög van velem? - töprengett lázasan. Ennek a két embernek mihamarabb el kell kerülnie a hajómról.

Igen ám, de hogyan? Bermuda szigetei túlságosan

veszélyesek O'Neill kapitány és az emberei számára. Az pedig több napba is beletelik, mire ő eladja a Samarát, kijavíttatja az Egyszarvút, aztán legalább még egy hét, amíg Floridában partra teheti az amerikaiakat.

Raymond meglehetősen rossz lelkiismerettel gondolt a Samara pénzzé tételére. Éppen elégszer látta már, milyen szemmel nézte Brendan O'Neill a vitorlását. Tekintetében sokkal több volt annál, ahogy egy kapitány általában a hajójához kötődik. Az ő emberei közül viszont számosan elestek vagy megsebesültek a Samara elfoglalásakor, és nem adhat vissza olyasvalamit, ami nem egyedül az övé. Miután azonban eladta az amerikai vitorlást...

Hirtelen olyan ötlete támadt, amelyről úgy gondolta, hogy egyszerre több gondjára is megoldást hozhat. Felemelte a fejét, éppen akkor, amikor kihunytak a nap utolsó sugarai, és napok óta először elmosolyodott.

Raymond Hampton elégedetten lépett ki a *Faulk és Henner* hajózási vállalat kapuján. Eddig minden a tervei szerint alakult. Upton Faulk készpénzben fizetett, és azt hitte, remek boltot csinált. Ez az ember a Bermuda-szigetcsoporthoz legnagyobb hajózási vállalkozójaként nemcsak az üzletfeleit szedte rá,

hanem késleltette a javításokat, sőt belekeveredett a rabszolga-kereskedelembé is, amit Raymond mélységesen megvetett. Faulk a cégtársával együtt régóta tüske volt már a szemében, és őszintén élvezte, hogy az orruknál fogva vezetheti őket.

Yancy, akit részletesen beavatott a terveibe, az *Egyszarvú* korlátjánál várta őt, és vidám arcáról azonnal leolvashatta, hogy bejött a számítása.

Három nap! - mondta Raymond, miután felsétált a kikötőhídon. - Ott voltam még, amikor Faulk utasításba adta, hogy a Samarának három nap múlva menetkésznek kell lennie. A teljes anyagi tartalékát rá akarja fordítani. Elmeséltem neki, mennyit hozhat a konyhára egy zsákmányvadász hajó, sőt egy jó kapitány nevét is megemlítettem.

Felnevetett. Annál a kapitánynál, akit a kétes hírű vállalkozónak ajánlott, kutyaütőbb ember még soha nem hajózott a tengereken. A tulajdonosok előtt eddig még sikerült ugyan eltitkolnia a hibáit, de a tengerészei nem tettek lakatot a szájukra.

A következő két és fél napban Raymond éber figyelemmel kísérte az amerikai hajó javítási munkálatait. Gondja volt rá, hogy a két vitorlás egymás mellett horgonyozzon. A *Samara* számos vitorláját kicserélték, és a tat több részét megerősítették. A szkúner nevét lefestették, és a *Szélvész Kisasszony* feliratot pingálták a helyére.

Brendan, aki még mindig a matrózok durva ruháját viselte, szabályosan összerándult, amikor meglátta. Raymond odalépett mellé, és csillapítóan a vállára tette a kezét, mert észrevette, hogy furcsán elpárásodott a kapitány szeme.

Brendan döbbsen fordul feléje, és igyekezett elfojtani az érzéseit. Hampton az utóbbi napokban nemigen szólt hozzá, sőt már-már barátságtalan volt vele. Utasításba adta, hogy O'Neill kapitánynak a kabinjában kell maradnia, és több emberét is őrségbe rendelte az ajtaja elé.

- Ma este velem vacsorázik - fordult most hozzá váratlanul, és amit mondott, úgy hangzott, mint egy ellentmondást nem tűrő parancs.

- És Samara...?

- Ő nem - jelentette ki Hampton. - Beérem a maga társaságával.

Brendan elgondolkodva fürkészte az angol arcát. Más volt, mint lenni szokott, rejtélyesnek sőt mi több, váratlanul tűnt. Mi a csudát forgathat már megint a fejében?

- Van más választásom?

- Nincs - felelte Raymond barátságosan, határozottan. - Viszontlátásra nyolc órákor!

Brendan nem akart hinni a fülének. A vacsora

kezdettről fogva rendkívül furcsa légkörben zajlott. Csak Yancy, Hampton kapitány és ő vettek részt rajta, noha nemigen értette, miért hívták meg egyáltalán. Yancy és Raymond egész idő alatt egymással beszélgetett, rá szinte ügyet sem vetettek, csupán azt kérdezték meg tőle, ízlett-e neki az étel.

- A Samara menetkész - közölte Raymond a hajóorvossal. Faulk utasítására már berakodtak, és hónapokra elegendő élelmiszert vittek fel a fedélzetre.

Yancy a fejét ingatta.

- Fel nem foghatom, miért nem állíttatott Hendricks kapitány több őrt. Így szinte bárki ellophatja a hajóját...

- Hendricks a legenyhébben szólva is tehetségtelen alak - válaszolta Raymond. - Amint hallom, ma, a kihajózás előtti estén még elmegy a haditengerészeti mulatságra. Hogy azt a bizonyos mulatságot ő maga szervezte meg, nem tartotta szükségesnek megemlíteni. Magam is ott leszek, akárcsak a legénységem legtöbb tagja. Magával mi a helyzet, Yancy?

- Tudja, mit tartok arról az átokverte haditengerészetről. Inkább itt maradok, és magamra vállalom az örökösödést. A többieket nyugodtan elengedheti.

Raymondnak szemlátomást nagyon tetszett az

ajánlat.

- Jó ötlet! Majdnem mindenki arra kért, hogy ma estére kimehessen a partra. Nemsokára úgyis kifutunk. Gondolja, hogy elboldogul majd egyedül ezzel a sok amerikaival a fedélzeten...? Erősen gyanítom ugyanis, hogy ők, még ha le is engedném őket, nemigen vágyakoznak ki a partra. - Nincs igazam? - fordult Brendanhoz, aki eddig a tényérjára szegezte a pillantását.

Az amerikainak fogságba esése óta először volt igazán élet a szemében.

- Nem ismerek ennél a hajónál biztonságosabb helyet a Bermudákon - jelentette ki ünnepélyesen.

Többet nem is kerültek szóba a hajók. Raymond könyvekre és zenére terelte a szót, gond nélkül életben tartotta a társalgást, és a meglepett Brendan elismeréssel adózott a műveltsége előtt. Szinte bármilyen területen kiismerte magát, az ókori filozófiától kezdve egészen a kortárs amerikai irodalomig.

Bren kezdett nyugtalankodni, hiszen még sok mindent el akart intézni ezen az éjszakán, azonfelül jól tudta, hogy Hampton kapitány semmit sem tesz ok nélkül, és most szemlátomást hosszúra akarja nyújtani az estét. Yancy nemsokára távozott is, de őt Raymond egy pohár konyakkal még mindig ott tartotta.

Sokáig hallgattak. Az angol kényelembe helyezte magát, lábát feltette Yancy megürült székére, és elgondolkodva kortyolgatta az italát. Amikor aztán megszólalt, a hangja nyugodtan, de rendkívül határozottan csengett.

- Senki nem tudhat meg semmit erről az estéről, vagyis inkább arról, amiről szó esett közöttünk. Tisztán... magántermészetű beszélgetés volt... Úgy is mondhatnám, hogy barátok között.

Brendan bólintott. Roppant mód megörült volna, ha eszébe jut valami megfelelő válasz, de a hála bármiféle kifejezése árulással ért volna fel a szemében.

- Senki! - ismételte meg Raymond nyomatékosan.

Bren megértette, hogy az amerikai elsősorban Samarára gondol, és megint csak bólintott.

- Akkor hát jó éjszakát kívánok, uram! - mondta Hampton, és lassan felemelkedett a székéről.

A két férfi egymás szemébe nézett, aztán Brendan szertartásosan meghajtotta magát.

- Megtiszteltetés volt a számomra, kapitány - mondta, és tudta, hogy soha nem fogja elfelejteni azt a keserű, szinte már szomorú mosolyt, amely egy pillantra kiült Raymond arcára.

Brendan ajtaja elől visszavonták az őrséget, és

Hampton emberei kettesével, hármásával elhagyták a hajót. Nemsokára Simmons és a kapitány is távozott.

Brendan pontos utasításokkal látta el a maga legénységét, aztán belépett a hajókórházba, hogy néhány szót váltson Yancyvel.

- Billy és Adams megpróbálkozhat már egy kisebb sétával? - kérdezte. - Csak úgy gyakorlásképpen.

- Nemi segítséggel feltétlenül felelte az orvos. Arra azonban ügyeljenek, hogy ne erőltessék meg magukat!

- Engedje meg, hogy a legénységem nevében is kifejezzem a köszönetemet! Ha bármikor tehetek valamit magáért...

Kezet akart nyújtani, de Yancy addigra már félrefordult. Akárcsak Raymond, ő sem várt elismerést a segítségéért, és Brendan egyszeriben megértette, miért is lehet olyan szoros barátság kettejük között.

- Fülembe jutott - jegyezte meg az orvos -, hogy Davey odaadta néhány foltozásra szoruló ruhaneműjét Samarának. Nem kell bajlódnia velük, mert Raymond azt mondta, újakat vásárol neki:

Brendan sejtette, hogy Yancy rébuszokban beszél, ám hamarosan világosság gyúlt a fejében. A hajópincér holmijait nyilván Samarának szánták. Az amerikaiak nem hagyhatják el nyíltan az

Egyszarvút, hogy átmenjenek a *Szélvész Kisasszony* fedélzetére. Át kell úszniuk a másik hajóra, az pedig nagyon nehéz volna női ruhában.

- Gondom lesz rá, hogy Samara mégis hasznát vegye a holmiknak - válaszolta végül.

Yancy halkán felnevetett, de nem fordult vissza, amiből Brendan megértette, hogy az orvos útjára bocsátotta.

- Beküldöm néhány emberemet, hogy legyenek Billy és Adams segítségére - mondta még, aztán eltávozott.

Amikor belépett a kabinba, Samarát idegesen, fel-alá járkálva találta. Az ágyon egy köteg szakadozott ruhanemű feküdt.

- Itt valami nincs rendben - jelentette ki a lány.

Brendan kérdő pillantást vetett rá.

- Elment az őrség...

- Hampton bizonyára abból indul ki, hogy *amúgy* sem mehetünk ki a partra.

Samara bizonytalanul ingatta a fejét.

- Szerintem pedig éppen azt akarja, hogy hagyjuk el a hajóját. Ez csapda. A városban valószínűleg már katonák várnak bennünket.

- És ugyan mit nyerne vele?

- Eddig dolgoztatta az embereidet. Ha rögtön átadta volna őket a haditengerészetnek, odakint, a tengeren hiányoztak volna neki. Most viszont

nyilván úgy gondolja, hogy olcsón meg tud szabadulni tőlünk.

- Mi azonban túljárunk az eszén - felelte Brendan. - Visszaszerezzük a Samarát. A lánynak felragyogott a szeme.

- Hogyan?

- Megtudtam, hogy csak néhány tengerész van a fedélzetén. Két emberünk átúszik, és foglyul ejti őket, aztán a többiek is átmennek. - A férfi tekintete az ágyon fekvő ruhakupacra esett. - Ez micsoda?

- Davey megkért, hogy foltozzam meg a ruháit - válaszolta Samara, akit szemlátomást felderített a gondolat, hogy rászedhetik a gögös Hampton kapitányt.

- Próbáld fel őket! - javasolta a bátyja. - Neked is úsznod kell majd.

Samara lelkesen bólintott, és felnevetett, amikor arra gondolt, hogy a bátyja mégis csak visszaveszi az angoltól a hajóját. De nemcsak ezért nevetett, hanem azért is, mert leplezni akarta, hogy egyszeriben különös érzés tört rá. Úgy érezte, elveszít valami nagyon fontosat. Gondolj inkább az otthoniakra! - parancsolt magára. Gondolj a biztonságodra!

Brendan kiment a kabinból, Samara pedig gyorsan átöltözött. Pár perc múlva felsietett a

fedélzetre, ahol összetalálkozott Hugh Butterrel, a bátyja harmadtisztjével, akinek még soha nem látta olyan elevennek az arcát, mint most. Rendszerint nyugodtak, már-már komorak voltak a vonásai. A férfi szó nélkül karon fogta, és a hajókorláthoz vezette. Ott sem mondott semmit, csak lemutatott a két hajó közé. A lány hamar felfedezte a bátyját, aki úgy úszott, hogy hosszú tempói alig vertek hullámokat. Mellette még valaki szelte a vizet. Samara kérdő pillantást vetett Hugh-ra.

- Mick - mondta a tiszt, és a lány előtt megjelent a szálfatermetű, nagyhangú ír arca.

A két úszó elérte a leeresztett horgonyláncot. Ügyesen felmásztak a hajó oldalán, és eltűntek a fedélzeten. Néhány perccel később Bren újra megjelent, és jelezte nekik, hogy minden rendben van.

Azonnal köteleket dobtak ki az *Egyszarvú tenger* felőli oldalán. Az éjszaka jó cinkostársnak bizonyult. Az égboltot felhők borították, és alig lehetett látni a sötétbe borult vizet. A férfiak egymás után leereszkedtek a köteleken, és átúsztak a *Szélvész Kisasszonyhoz*. A két sebesült tengerészt rögtönzött pányvákön engedték le, onnan pedig két-két úszó támogatta őket. Samarának az utolsók között kellett elhagynia a fedélzetet. A bátyja azt

akarta, hogy akkor is biztonságban legyen Hampton hajóján, ha esetleg felfedeznék a szökésüket.

A lány még egy utolsó pillantást vetett az Egyszarvúra, amely két hétig az otthona volt... Sőt nem csak az otthona, hanem jóval több is annál. Itt vesztette el a szívét, itt fedezte fel benne a nőt az a nagyra nőtt, nevetős szemű angol...

Raymond Hampton... - suttogetta önkéntelenül a nevét.

Bizony, a férfi, akibe beleszeretett, semmit sem érez iránta, és az sem érdekli, hogy milyen érzéseket keltett életre benne. Valószínűleg most is éppen egy nővel enyeleg.

Becsúszott a vízbe, de még onnan is visszavisszapillantott a tartóköteleit nyugtalanul rángató Egyszarvúra. Amikor aztán a tengerészek felsegítették a Szélvész *Kisasszony* fedélzetére, már-már közönyösen figyelte azt a két matrózt, aki elvágta a köteleket. Néhány pillanattal később a hajó lassan elvált a kihalt rakparttól.

Brendan ügyesen kikormányozta szkúnerét a nyílt vízre. Tudta, hogy ha egyszer elhagyja a kikötőt, az itt horgonyzó hajók közül semelyik sem érheti utol többé, az egyetlen Egyszarvú kivételével.

Mosoly áradt szét az arcán, és valami azt súgta neki, hogy egy napon még viszont fogja látni Raymond

Hamptont.

9.

Végre idehaza! A fogat ráfordult a fákkal szegélyezett kocsifelhajtóra, amely a kétemeletes, széles verandás, futórózsákkal díszített tégláépülethez vezetett. A virágok persze már elnyíltak, hiszen csak kevéssel jártak karácsony előtt, de Samara számára akkor is Glen Woodshoz tartoztak.

A házuk nem volt valami régi, 1783-ban emelték annak a helyén, amelyet az angolok két évvel korábban felégettek. Melegséget, nyugalmat és békét árasztott, és Samarának most éppen erre volt szüksége. A Bermudákról Charlestonba vezető úton nem lelt nyugalmat.

Napközben örökösen Raymond Hamptonra gondolt, éjszakánként pedig az álmai kísértették. Mindig azt álmodta, hogy futva indul az angol kapitány felé, ám amikor már majdnem elérte, a férfi rendre semmivé vált, és ő minden reggel kielégületlen vágyakkal s olyan fájdalmak közepette ébredt fel, amelyek már-már megijesztették.

Amikor a fogat felért a házhoz, kinyíltak az ajtók, és a főépületből, a pajtákból meg a mezőgazdasági

munkások kunyhóiból rengeteg ember szaladt elő.

- Miss Samara! Bren! - hallatszottak mindenünnen a kiáltások.

Miután a hajó kikötött, Brendan lovasfutárt küldött előre Glen Woodsba, és új ruhákat igazíttatott a húgára. A lány így, ha nem is a régi eleganciával, de legalább rendes öltözkében érkezett haza.

Édesanyjuk és édesapjuk is lesietett hozzájuk a verandalépcsőn. Mindkettőjük arcán öröm ragyogott, és Samara őszintén sajnálta, hogy annyi bánatot okozott nekik. A fogat még meg sem állt egészen, amikor ő már leugrott róla, és könnyes szemmel az édesapja karjaiba vetette magát. Elmondhatatlanul örült, hogy megint itthon lehet, de azért így is tudatában volt annak, hogy valami hiányzik az életéből. A magány, amely az utóbbi két hétben tört rá, itt mintha felerősödött volna.

Édesanyjuk megérezte, hogy valami nincs rendben, és kérdő pillantást vetett Brendanra. Ő csak megvonta a vállát, és jelezte, hogy később majd mindent elmesél.

- Gyere velem! - szólította fel Samantha O'Neill a lányát. - Legelőször is kellemes, forró fürdőt kell vinned.

Connor és Brendan elmosolyodott. Samantha sok mindenre a „kellemes, forró fürdőt” tartotta a

legjobb megoldásnak. Kiadott még néhány utasítást a személyzetnek, aztán felkísérte Samarát a szobájába, és leült melléje.

- Mi történt veled, drágám? - kérdezte kedvesen.

A lány gyámoltalanul nézett rá. Mit válaszoljon? Azt, hogy beleszeretett egy kalózba? Egy senkiháziba? Egy angolba, aki megveti a nőket és a házasság intézményét?

- Brendan megírta, hogy egy zsákmányvadász megkaparintotta a hajóját, de nektek nem esett bajotok. Nem így volt talán? Bántott valaki?

- Senki sem bántott - mondta Samara csendesen.

- Legfeljebb én ártottam saját magamnak.

Édesanyja hallgatott, a folytatást várva. Samara elveszetten nézett rá.

- Milyen az, ha szerelmes az ember? - kérdezte.

- A szerelem a legnagyobb öröm lehet egy férfi vagy egy nő életében - felelte Samantha óvatosan. - De néha a legszörnyűbb gyötrelmem is.

- Ti ketten, te és apa nagyon boldognak tűn-tök. Ti... Nektek...

Samantha O'Neill halkán felsóhajtott, és akarva-akaratlanul is élete legrosszabb hónapjai jutottak eszébe. Annak idején a legszívesebben meghalt volna. És meg is ölte volna magát, ha már nem hord gyermeket a szíve alatt. Connor kiderítette, hogy Samantha az ellenségének a lánya, azé a férfié, akit

ő mindenáron meg akart semmisíteni. Házasságuk sokáig a hazugságok szövevényéből állt...

- Igen válaszolta végül. - Nekünk is volt gyötrelmes időszakunk. Talán ezért is lett ilyen erős a szerelmünk. Szinte teljes egészében a legmélyebb fájdalomból nőtt ki.

Samara elképedve nézett az édesanyjára. Erről az oldaláról eddig nem ismerte. Csak annyit tudott, hogy a családja ültetvénye körül titok lengedez. Bármikor, amikor erre került a szó, édesapja szeméből minden melegség és szívélyesség eltűnt, de sem Samara, sem a bátyjai nem tudták, miért. Erről soha nem beszéltek az O'Neillházban.

- Nem akarod elmesélni, mi történt? - szakította félbe Samantha a lánya töprengését.

- Azt hiszem, beleszerettem egy angolba - mondta Samara olyan megvető hangon, hogy édesanyja nem állta meg mosolygás nélkül.

- Nem minden angol szörnyeteg - válaszolta. - Brendan és te épen, egészségesen kerültetek haza, úgyhogy az a kapitány sem lehet annyira rossz ember.

Meg aztán te sem szeretnél bele egy olyan férfiba, aki nincs bővében a jó tulajdonságoknak, tette hozzá magában az asszony.

- Hogy mondhatasz ilyet? - kérdezte Samara bosszúsan. - Apa szerint az angolok egytől egyig

gazemberek!

Samantha azt sem tudta, nevéssen-e, vagy inkább szitkozódjon.

- Visszaélt a helyzettél?

- Igen... Nem... Én...

Az asszony tekintete megkeményedett.

- Igen vagy nem? - kérdezte szigorúan.

- Megcsókolt...

- Több nem történt köztetek?

- Azt... azt hitte, hogy Brendan felesége vagyok.

- Tessék?

Samara nem bírta tovább, és az egész történetet töviről-hegyire elmesélte az édesanyjának. Samanthának többször is erősen uralkodnia kellett magán, hogy el ne mosolyodjon. Az a Raymond Hampton vagy tényleg egy utolsó gazember, ahogyan Samara állítja, vagy pedig éppen ellenkezőleg, a legtürelmesebb férfi a földön. Habár az igazság valószínűleg valahol a kettő között van, gondolta. Connor bizonyára beszél erről Brendannal. Aztán majd egybevetik a történet kétféle értelmezését.

Miután sikerült valamelyest megnyugtatnia a lányát, beültette a pompásan illatozó dézsába, és kikefélte a haját, ahogyan régen is tette. Samara végül kimerülten ágyba bújt, és azonnal elnyomta az álom.

Édesanyja jó darabig ott állt az ágya fölött, és arra gondolt, hogy voltaképpen nagyon-nagyon fiatal még ez a gyerek. Lehet, hogy ennek ellenére mégis megtalálta élete párját? Az asszony szentül hitte, hogy Samara számára ugyanúgy csak egyetlen férfi lehet az igazi, ahogy az vele magával is történt.

Ezért aztán úgy döntött, vár türelmesen, és soha nem fogja sürgetni a lányát. Azt akarta, hogy örömét lelje majd a házasságban, és találja meg benne azt a boldogságot, amelyet neki sikerült megtalálnia. Hacsak nem rontott el máris mindent a hazudozásával.

O'Neillék eltűnése után Raymond Harnpton hangulata szinte már elviselhetetlenül elromlott. Őt teljes hónapot töltött kint a tengeren, s végül két zsákmányolt francia hajóval érte el London kikötőjét, de komorsága szemernyi sem enyhült.

Hajója minden szegletében mintha Samara O'Neill szelleme lesett volna rá. Az eszével tudta, hogy ez képtelenség, kabinjában mégis mindig ott érezte üde, nőies illatát, és minden egyes pohár borról, amelyet megivott, első közös, rnegmosolyogtató estéjük jutott az eszébe.

Soha nő ennyire nem foglalkoztatta, egyikük sem lopta be magát ilyen mélyen a szívébe és a

gondolatai közé. A lány képe azonban makacsul ott lebegett lelki szemei előtt. Eddig nem ismerte a magányosság érzését, most viszont valósággal fejbe kólintotta, és szüntelenül mardosta lelkét az egyedüllét. Samara után semmi nem maradt, csak egy hatalmas, tátongó űr.

Legfőbb ideje, hogy visszatérjen Beddingfieldbe, a gyökereihez, határozta el. Avery is hiányzik már neki. Bár különböző a természetük, mindig is nagyon közel álltak egymáshoz. Végül is meglehet, hogy nem is Samara, hanem az otthona után vágyódik.

Egy londoni cégnek megbízást adott az Egyszarvún elvégzendő javításokra, és három hétre szabadságra küldte a legénységét. Testre simuló, ózbarna nadrágban, finom vászoningben, egyszerű csomóra kötött nyakkendővel és dísztelen, kék kabátban hagyta el hajóját, és elvegyült a rakparton nyüzsgő sokaságban.

Nem először bűvölték el már itt a zajok, a színek, a megszámlálhatatlanul sokféle kiejtés és némely fiatalember színpompás öltözete. Kisfiúk nyomakodtak az emberek között, minduntalan eltulajdonítható pénztárcák után kutatva. A legkülönbözőbb korú és kinézetű nők nyújtogatták a kezüket, és szolgálataikat kínálgatták a férfiaknak. Koldusok, köztük egykori, ma már féllábú vagy

félkezű katonák esedeztek alázatosan adományért. Raymond zsebéből nemegyszer pénzérme repült egy-egy tálkába vagy tenyérbe, amiért mindig ugyanaz az „Isten megáldja, uram!” lett a jutalma.

Kis idő múlva már rosszullét környékezte a döglött halak bűzétől, amelybe mosdatlan testek és az ablakokon hanyagul kiöntött emberi ürülék szaga is belekeveredett.

Hogy mihamarabb maga mögött hagyhassa a londoni dokkvidék mocskos forgatagát, leintett egy fogatot, és a *Grosvenor térre*, a Hampton család városi rezidenciájához vitette magát. Nemigen hitte, hogy Averty ott találja, de onnan majd továbbmehet azoknak a lovaknak az egyikén, amelyeket egy közeli istállóban tartottak. Úgy döntött, már másnap reggel elindul Beddingfieldbe.

Kifizette a kocsist, és kettesével véve a fokokat, felsietett a lépcsőn. Egyszer csak ismerős hang ütötte meg a fülét.

- Hampton! Hampton, ne rohanjon már annyira!

A kapitány megfordult, és felderült az arca.

- Jeremy, öreg cimbora! Rég nem láttuk egymást.

Jeremy Clayton, Sheffield earlje szélesen elmosolyodott.

- Túlságosan is régen, Raymond. Úgy hallottam, azóta kalóznak szegődött...

- Jaj, ne mondjon már maga is ilyet! - nyögött fel

az ifjú Hampton. Zsákmányvadász vagyok, barátom, zsákmányvadász!

- Akármilyen legyen, szemlátomást jót tett magának - jegyezte meg Jeremy. Tekintetével tetőtől talpig végigmustrálta napbarnított, megizmosodott barátját, és egyszer csak huncut fény gyúlt a szemében. - Remélem, nem időzik túl hosszan Londonban, különben nekünk, szárazföldi legényembereknek semmi esélyünk sem lesz.

Raymond mosolyogva nézett vissza rá. Csalókán ártatlan ábrázatával, nemesi címével és a vagyonával Jeremy majd minden második londoni nőt az ágyába csalt már, hajadonokat és férjezetteket egyaránt, s a legelképesztőbb az egészben az volt, hogy mindegyikükkel jó barátságban maradt. A könnyed és egyszerű Jeremy Claytonra nagyon nehéz, ha nem egyenesen lehetetlen volt haragudni. Ahhoz ő túlságosan is szerette az embereket.

- Ez azt jelenti, hogy akad még egy-kettő az itteni hölgyek között, akit nem ejtett rabul a maga bűvereje? Hogy lehet ez?

Jeremy hamiskásan mosolygott.

- Akad bizony... egy özvegyasszony. Szívesen versengenék magával a kegyeiért.

Raymond felvonta a szemöldökét.

- Tallanték ma bált adnak, amelyen ő is ott lesz.

Fogadjunk, hogy nem sikerül hazavinnie!

- És mi lesz a tét?

Jeremy bizonytalanul nézett a barátjára. Annak idején, amikor együtt tanultak Oxfordban, gyakran versengtek ugyanazért a nőért. Játékból csupán, és egyik meghódítandó lány vagy asszony sem volt annyira fontos nekik, hogy a kedvéért kockára tették volna a barátságukat.

Raymond elgondolkodott. E percben alighanem semmire sincs olyan égető szüksége, mint éppen egy ilyen kihívásra. Egy másik nő talán kiverheti a fejéből annak a sötét hajú, szürke szemű kis boszorkánynak a képét.

- Száz font - válaszolta végül Jeremy. - Ha maga veszít.

Raymond szemöldöke még magasabbra szaladt,

- És ha nyerek?

Akkor megkapja Sable egyik csikóját.

A kapitánynak felcsillant a szeme. Már többször is szeretett volna vásárolni egyet Jeremy versenylovai közül, csak éppen nem tudta megadni az árukat.

- Nagyon biztos lehet a dolgában...

- Inkább csak a magával kötött fogadások hiányoznak az életemből - válaszolta mosolyogva Jeremy. - Áll a fogadás?

- Áll, bizony!

Jól emlékezett rá, hogy Jeremy mindig a szép,

szőke nőkre vetett szemet. Szőkékre és kék szeműekre. Annak idején egyforma volt az ízlésük. Azóta viszont...

Dühösen ökölbe szorította a kezét. Hát már soha nem szabadulhat meg Samara képétől?

- Remélem, szívesen látnak majd az estélyen.

- Magát mindenütt szívesen látják, Raymond. Bármelyik társaság csak nyer a jelenlétével. A kocsisom időben ott lesz magáért.

Eloise Stanton valóban nagyon csinos, gondolta Raymond, amikor Jeremy bemutatta az özvegynek. Az asszony aransárga szaténruhát viselt, amely tökéletesen illett a haja meleg színéhez, karcsú volt, előkelő... és elképesztően hűvös. Zöld szemével tartózkodóan nézett vissza rá.

- Sokat hallottam magáról, Hampton kapitány - mondta halk, dallamos hangján. Úgy tudom, felettébb érdekes foglalkozást űz.

Raymond, aki éppen valami körmönfont bókon törte a fejét, hökkenten elhallgatott. Eloise megjegyzésénél elképzelni sem lehetett volna udvariasabban előadott elítélést. Már-már hallani vélte Jeremy diadalmas ujjongását, és magában a pokolba kívánta a javíthatatlan ifjú lordot. Aztán mélyen meghajtotta magát, mert valami azt súgta neki, hogy bókokkal nem sokra menne ennél a hölgnél.

- Remélem, ad majd rá alkalmat, Mylady, hogy megvédhessem magam.

- Valóban képes lenne rá? - kérdezte az özvegy éles hangon.

- Az attól függ - felelte Raymond csillogó szemmel. A távollétében nyilván erősen kiszínezték amit korábban hallottak róla. Eloise egyenessége mindenesetre nagyon tetszett neki. - Afelől, mindenképpen biztosíthatom, hogy sem nőket, sem gyermekeket nem szoktam bántalmazni.

- Ez felettébb megnyugtató - válaszolta a szép özvegy, és végre ő is elmosolyodott.

- Miután ezt így sikeresen tisztáztuk, megtisztelne azzal, hogy velem járja el a következő táncot?

Lady Stanton eltűnődve lehajtotta a fejét, de már messze nem látszott annyira hűvösnek, mint eleinte. Raymondot még néhány hónapja is átkozottul vonzotta volna ez a nő. Most azonban... A pokolba!

- Kapitány...? - Lady Stanton arcára kiült a csodálkozás. - Úgy látom, gondolatban egészen másutt jár.

- Csak arra gondoltam, hogy az ön szépsége milyen rendkívüli...

- Nem biztos, hogy ez maradéktalanul igaz, kapitány, de azért elfogadom bocsánatkérésnek. Igen, magának adom a táncot.

Raymond gavallérosan a karját nyújtotta, s

miközben a táncparkettre vezette Eloise-t, futó pillantást vetett az ámulva utánuk bámuló Jeremyre.

Az este igazán kellemesen telt, sokkal kellemesebben, mint azt Raymond előre képzelte. Kizárólag Eloise-zal foglalkozott, és az asszony készséggel hagyta, hogy így legyen, noha mások is versenyeztek még kitüntető figyelméért. Raymondnak percről percre jobban tetszett a szépséges özvegy, s lassanként lel kifurdalása támadt a barátjával kötött fogadás miatt.

Amikor a sok embertől és a parfümök súlyos illatától már fojtogatónak érezte a terem levegőjét, azt javasolta Eloise-nak, hogy egy kis időre menjenek ki a szabadba. Átsétáltak a kis díszkerten, és letelepedtek az egyik kőpadra.

Korábban Raymond azonnal neki is látott volna a csábításnak. Fél kéz a hölgy vállára, a haj gyengéd megérintése, egy-egy elsuttogott édes bók... Most azonban sehogy sem tudta rászánni magát. Tetszett ugyan neki Eloise, de lélekben Samara után vágyódott. Azonkívül túlságosan is megkedvelte az özvegyet ahhoz, hogy eljátssza vele régi játékait. Az asszony tartása méltóságról, önbecsülésről árulkodott, amelyet ő semmiképpen sem kívánt tönkretenni.

- Mi történt a férjével? - kérdezte udvariasan.

- Három éve megölték a franciák - válaszolta az

asszony csendesen.

- Még mindig hiányzik magának...

- Mindennap... Egy évig sem tartott a házasságunk, mégis ő volt az egyetlenem és a mindenem. Nem tudom, valaha is képes leszek-e ugyanúgy érezni - tette hozzá apró sóhajjal.

- Vannak rokonai?

- A... férjem fivére és egy lánytestvérem. Ő beszélt rá, hogy ma este eljöjjenek ide. Nála lakom...

Raymond hallotta, hogy az özvegy hangja egyre feszültebb lesz.

- A testvérének igaza volt - jegyezte meg. - Maga túl szép ahhoz, hogy elrejtőzzön a világ elől.

- És magával kapcsolatban mi az igazság, kapitány? Látom, hogy valami erősen foglalkoztatja.

A férfi panaszosan elmosolyodott.

- Azt hiszem, kegyednek túlságosan éles a szeme, Lady Stanton.

- Egy bizonyos fogadás is szerepet játszik a dologban, igaz?

Raymondnak csak ritkán szokott elakadni a szava, de most egészen elképedt.

- Ezt meg hogyan...?

- Ismerem Jeremyt - felelte az asszony. - És jól láttam, milyen képet vágott, amikor elmentem magával táncolni. - Felnevetett. - Emellett egészen biztosan alapos okkal mesélt annyi szörnyűséget

magáról, amikor eljött értem. Szabad megtudnom, mit ajánlott fel arra az esetre, ha ő veszít?

- Az egyik féltékenyen őrzött csikóját...

- Akkor gondoskodjunk róla, hogy fizetnie kelljen - bólintott az asszony elégedetten. - Mit kell tennem az ügy érdekében?

A kapitány felvonta a szemöldökét.

- Hazajönnie velem, de... de ez lehetetlen. Gondolnia kell a hírére is!

- Jól ismerem Jeremyt - válaszolta Eloise. - Senkinek nem fog beszélni erről a dologról. A világ minden kincséért sem ismerné el, hogy maga sikerrel járt, ő pedig felsült. Ráfér, hogy megleckéztessük egy kicsit, hátha tanul majd belőle. Mi volna, ha most együtt kívánnánk neki jó éjszakát?

- Maga egészen rendkívül asszony, Lady Stanton.

- Eloise, kapitány! Ha odamegyünk a barátjához, a keresztnevemen kell szólítania.

Visszamentek a bálterembe. Eloise bemutatta Raymondot a testvérének, és közölte vele, hogy a kapitány hazakiséri, mert megfájdult a feje. Az özvegy nővére, aki nagyon elégedettnek látszott, összenézett a férjével, és elmosolyodott.

Jeremy életében először képedt el annyira, hogy megszólalnia sem sikerült. Csak bólintott, amikor Raymond még egyszer megköszönte neki a

meghívást, majd ámulata elismerésnek adta át a helyét, és veresége nyugtázásaként együgyű képpel rákacsintott a barátjára.

Raymond és Eloise letelepedtek a nappaliban, és már-már *úgy* beszélgettek egymással, mintha régi barátok volnának. Kiderítették, hogy Lady Stanton ismeri a kapitány sógornőjét, Leigh-t, és többször is járt már látogatóban Beddingfieldben.

- Maga egészen más, mint amilyennek Leigh leírása alapján elképzelttem jegyezte meg végül az asszony. Azt hiszem, a sógornője egy kicsit tart magától.

Valószínűleg azért, mert Avery és én annyira különbözünk egymástól. Leigh talán attól fél, hogy átragaszthatom a bátyámra a nyughatlanságomat.

- Maguk ketten valóban nagyon eltérő természetűek. Iker létükre ez igencsak szokatlan.

- Nem annyira, mint gondolná - felelte Raymond elgondolkodva. - Avery kicsi gyerekkora óta tudta, hogy egy napon majd ő fogja örökölni apánk címét és birtokát. Néhanap úgy érzem, irigyel azért, hogy szabadon élhettek.

- És maga? Maga is irigyi őt?

- Nem én! - válaszolta a férfi őszintén. - Maradéktalanul elégedett vagyok az életemmel.

Eloise meglepetten nézett rá. Raymond még egy pohár sherryt akart, tölteni neki, de ő köszönettel

visszautasította a kínálást.

- Miért jött el hozzám? - kérdezte a kapitány.

- Meglepően kedvesen viselkedett, amire, hogy őszinte legyek, egyáltalán nem számítottam. Azonkívül meg akartam leckéztetni Jeremyt, és szükségem volt egy... igazi barátra. A kertben úgy éreztem, hogy megtaláltam.

Raymond zavartan játszadozott a poharával.

- Maga nagyon könnyen megbízik az emberekben.

- Általában nem - felelte Eloise, és hangja elárulta, hogy igazat mond. - Kitaláltam, mi megy végbe magában, és azt is megéreztem, hogy csak félszívvel vesz részt a játékokban. Jól sejtem, hogy egy másik nő is van az életében?

A férfi szomorkásan elmosolyodott.

Az asszony kérdően nézett rá.

- Az a bizonyos nő másvalakinek a felesége, egy férfié, akit ma már a barátomnak tartok - mondta Raymond lassan.

Eloise részvevően elmosolyodott. A férje emléke még túl erős volt ahhoz, hogy érdeklődés ébredhessen benne egy másik férfi iránt. A kapitány felismerte ezt, ő pedig hálás volt neki a tapintatáért.

- Hogy hívják? - kérdezte, mert érezte, hogy Raymond szívesen beszélne a szerelméről. Milyen érdekes, hogy ilyen hamar barátság alakult ki közöttük!

- Samarának - felelte csendesen a férfi. - Megpróbált eltenni láb alól. Egy borosüveggel...

Az asszony felnevetett.

- Szóval így, kell meghódítani Raymond Hampton szívét! Megengedi, hogy ezt a titkot elterjesszem a társaságban?

- Isten ments! - nyögött fel a férfi. - Csak azért lehetek itt, mert Samara ügyetlen volt - folytatta, és elhúzta a száját. Valamit azonban mindenképpen művelhetett velem, hiszen most kettesben ülök London legszebb asszonyával, és semmit nem csinálunk, csupán beszélgetünk - fejezte be, tanácstalanul felvonva a szemöldökét.

- Ejnye, ejnye, kapitány! - jegyezte meg Eloise könnyedén. - Micsoda dörzsölt alak maga! Nekem viszont most már mennem kell. Ha Jeremy követett bennünket, mostanra biztosan kielégítettük a kíváncsiságát.

Raymond elgondolkodva nézett rá, és minden gunyorossága nyomtalanul eltűnt. Érezte, hogy van valami, ami komolyan bántja ezt a különleges asszonyt.

- Ha segítségre szorulna, vagy gondjai támadnának, bármi legyen is az, jöjjön el hozzám! - mondta lassan. - És ha engem nem találna meg, forduljon Averyhez bizalommal! Beszélni fogok vele.

Eloise rövid bólintással nyugtázta az ajánlatot.

- Köszönöm ezt a rendkívül érdekes és tanulságos estét -
mondta, majd elbúcsúzott.

10.

Beddingfield igazán viruló, gazdag birtoknak látszott a távolból. A gondosan megművelt földeken beérett a termés, és hízott, egészséges szarvasmarhák meg juhok legelésztek a réteken. A hatalmas, fenséges udvarház, amely még ma is tiszteletet ébresztett Raymondban, szépen kitatarozva emelkedett az ápolat díszkert közepén.

Három éve nem volt már idehaza, de a zsákmányolásból szerzett pénzét szinte maradéktalanul Beddingfield fenntartására fordította. A birtok mindennapi élete nemigen érdekelte, mégis azt akarta, hogy megmaradjon a család tulajdonában. Amikor legutóbb itthon járt, bátyja csak vonakodva számolt be neki anyagi nehézségeiről. Raymondnak egy teljes napjába került, amíg sikerült elérnie, hogy Avery elfogadja a pénzét, akkor is csak kölcsönképpen. Most viszont megállapíthatta, hogy testvére valóban jól fektette be, amit tőle kapott.

Egyszeriben határtalan öröm és büszkeség szállta meg, s vágára fogta fáradt szürkéjét. Az utóbbi hónapok mélabúja máris vesztett az erejéből. Igen,

biztosan jót fog tenni neki ez a látogatás!

Az udvarház előtt leugrott a nyeregből, egy istállósolgára bízta a lovát, és bekopogott a kapun. Avery már kiment a földekre, de Leigh odahaza volt, s miután elmúlt pillanatnyi zavarodottsága, örömmel üdvözölte a sógorát.

- Miért nem értesítettél bennünket az érkezésedről? - kérdezte izgatottan. Avery repesni fog az örömtől.

- Csak tegnap érkeztem Londonba - felelte Raymond huncut mosollyal. - Meg akartalak lepni benneteket tette hozzá, és jólesően nézegette a sógornőjét, akit a maga módján nagyon csinosnak tartott. Vele szemben az asszony egy kicsit mindig szégyenlős és félénk volt ugyan, de a bátyját maradéktalanul boldoggá tette, ezért hát ő is őszintén kedvelte.

- Megkerült az elveszett bárány.

- Isten hozta idehaza! - mondta derűsen az asszony. - Gyere be, és üdvözöld az unokahúgodat meg az unokaöcsédet!

Raymond meglepően kedvesen bánt a gyerekekkel. Hagyta, hogy rácsimpaszkodjanak, és vidám nevetésével azonnal belopta magát a szívükbe. A kis Catherine még meg sem született, amikor legutóbb Beddingfieldben járt, Anthony pedig csak ámulva nézte ezt az idegen férfit, aki

olyan nagyon hasonlított az édesapjára.

Nemsokára Avery is megjelent a küszöbön, és csak úgy ragyogott az arca. Raymond rövidebbre vágatta a haját, mint a fivére, és a karibi nap is világosabbra szívtá tincseit az övéinél, de a szemük, amelyben most minden érzésük ott tükröződött, ugyanolyan zöldeskék árnyalatú volt. Egyforma magasra nőttek, de Raymond teste karcsúbb és izmosabb lett a hajón végzett munkától. Minden korábbinál jobban emlékeztetett egy veszélyes ragadozóra, és Leigh őszintén örült, hogy Averyből hiányzik ez a kisugárzás.

Az aprócska Catherine megfogta az apja kezét.

- Ugyanolyan, mint te - mondta elkerekedett szemmel.

- Így igaz, drágám - válaszolta Avery, és elengedte lányát, hogy megölelhessék egymást a fivérével. - Remélem, most nem mégy el olyan hamar, mint a múltkor - jegyezte meg.

- Elég ideig maradok ahhoz, hogy örülhess majd, amikor végre megszabadulsz tőlem - felelte Raymond. - Ismersz, és tudod, hogy szeretek mindenbe beleszólni.

- Te meg azt tudod, hogy mennyire örülnék, ha mindig itt lennél.

- Sose jó az, ha egy birtoknak két gazdája van - állapította meg a hajós. - Nem kínálsz meg egy

pohárka konyakkal? Aztán pedig mesélj! Mindent tudni akarok. Azt már láttam, hogy szépen virágzik a gazdaság.

- Hála a segítségednek! - válaszolta Avery, lesütötte a szemét.

Az ikrek általában pontosan tudták, mikor hazudik vagy hallgat el valamit előlük a testvérük. Raymond azonban szemlátomást másutt járt gondolatban, és egyébként is nagyon megváltozott. Averyben egyszerre felébredt a kíváncsiság.

- Még mindig nem találtad meg a szíved hölgyét? Senkinek sem sikerült bekötni a fejedet?

- Az óceán közepén? Ugyan, hova gondolsz? Meg aztán ki vehetné fel a versenyt az én szépséges *Egyszarvúmmal*?

- Sok mindent elszalasztasz, öcsém - mondta Avery lassan. - Nagy boldogság az, egészen rendkívüli boldogság, ha olyasvalakivel járhatjuk az élet útjait, akit szeretünk. A gyerekeim, Tony és Catherine pedig egészen csodálatos kis lények. Ha megfogják a kezemet, azon nyomban Anglia leggazdagabb emberének érzem magam.

Raymond arcán megrándult egy izom, és elkomorult a tekintete.

- Szóval mégiscsak van valaki az életedben - csapott le rá a bátyja.

- Férjnél van, ráadásul egy szilaj kis amerikai nő.

Raymond tudta, hogy Avery úgysem adná fel, amíg elejétől végéig meg nem ismeri a történetét. Mindig teljes bizalommal voltak egymás iránt, ezért aztán most is mindent elmesélt a testvérének. Amikor befejezte, Avery gondterhelten csóválta meg a fejét.

- És most mi lesz? - öccse gyámoltalanul rántotta fel a vállát.

- Megpróbálok nem gondolni rá. Magam sem értem, hogy történhetett meg velem ez a dolog...

- Szerelmes vagy - válaszolta Avery halkán. - Megesik az ilyen. Az összes tünetét tisztán látom rajtad.

- És a világon semmit sem tehetek ellene.

- Igencsak különös história, igaz-e? Éveken át állítottam, hogy ilyesmi nem létezik, aztán éppen egy amerikai nő veszi el az eszemet, aki mindennek a tetejébe férjnél van...

Bátyja együtt érző tekintettel nézett rá. Évek óta reménykedett abban, hogy Raymond végre megtalálja a szerelmet... és a lelki békéjét. A szerelmet valóban megismerte, de a vele járó fájdalmat is. Megint bűnösnek érezte magát azért, mert neki sokkal jobban megy a sora.

- Vissza akarsz térni az amerikai partokhoz?

- Inkább a franciák orra alá törnék egy kis borsot. Az amerikai hajók most valahogy nem vonzanak

annyira - mosolygott Raymond bánatosan.

- Nem félsz, hogy egy napon elhagy majd a szerencséd? Nem akarsz felhagyni a zsákmányszerzéssel?

Raymond arcán megint megjelent a régi gunyorosság.

- Ezzel az erővel a levegővétellel is felhagyhatnék.

- Még az is lehet - jegyezte meg Avery eltűnődve. - Beddingfield megint hoz némi hasznot. Nem szorulunk további befektetésre.

- Még ha valóban így is van, akkor sem hagyom abba. Nem, amíg Anglia hadban áll Franciaországgal és most még ráadásul Amerikával is. Engem nem olyan könnyű megzabolázni, bátyuskám!

Hogy másra terelje a szót, Eloise-ról kezdett kérdezősködni.

- Felkeltette az érdeklődésedet?

- Kedvelem - felelte Raymond nyugodtan. - De többről nincs szó. És úgy érzem, valamilyen titkos, mély bánatot hurcol magával. Azt mondta Leigh és ő jó barátnők...

Avery habozott a válasszal.

- Néhányszor valóban eljött, és meglátogatta Leigh-t. Most, hogy mondod... valóban olyan volt, mintha félne valamitől. Eddig azt hittem, a gyász az oka. Nagyon szerette a férjét...

- Mit tudsz a családjáról?

- A férjének van egy öccse, George Carlton. Most ő Stanton earlje. Roberttel nem igazán értették meg egymást, de a családi birtokot ennek ellenére rá kellett hagynia. Eloise örökölte viszont a teljes készpénzvagyont. Tudomásom szerint a volt sógorán kívül csak egy nővére van.

Avery kíváncsian méregette az öccsét. Raymond korábban csak akkor érdeklődött egy nő iránt, ha meg akarta kapni. Újsütetű lovagiassága meglepte, ám ugyanakkor meg is örvendeztette a bátyját. Testvére még jobban megváltozott, mint ő első látásra gondolta.

- Nem kérhetnéd meg Leight-t, hogy hívja el ide? Talán a segítségére leheténk valamilyen módon.

- Egyre jobban elképesztesz! Soha nem gondoltam volna, hogy ilyen nemes lovaggá leszel.

- Egyszer mindent ki kell próbálni - felelte Raymond könnyedén.

Avery felnevetett, és testvérére emelte a konyakospoharát.

Raymond tervezett indulása előtt egy héttel Hamptonék és Lady Stanton felutaztak Londonba. Este bált készültek adni, és szinte senki nem mondott nemet a meghívásukra. Mindenki meg akarta ismerni a híres-hírhedt Raymond Hamptont, aki állítólag nem egészen tisztességes úton hatalmas vagyont gyűjtött, és a legvadabb

szoknyavadász hírében áll. Az ifjú hölgyek remegtek az izgatottságtól, az idősebbek pedig nagyon is jól emlékeztek még a fiatalabbik Hampton fivérre. És egyikük sem maradt távol a báltól.

George Carlton, Stanton earlje nagyon meglepődött, amikor kézhez kapta a meghívót. Nem igazán ismerte Hamptonékat. Avery csak ritkán jött fel Londonba, többnyire odahaza tartózkodott a birtokán. A szóbeszéd szerint azonban jó barátai voltak az udvarnál, így aztán Stanton mégiscsak elfogadta a meghívást. Raymondot viszont közönséges kalandornak tartotta, s a hajós személye fikarcnyit sem érdekelte őt.

Ám a meghíváson kívül másvalami is rejtély volt előtte. El sem tudta képzelni, hol a csudában lehet a sógornője. A saját birtokán helyezte el, de Eloise megszökött. Stanton utána ment a nővéréhez, ám az asszony addigra már onnan is továbbállt, és Serena azt állította, fogalma sincs hol tartózkodik a testvére pillanatnyilag. Az earl nemigen hitte, hogy a bálon megtudhat valamit Eloise-ról, de egészen azért mégsem zárta ki ezt a lehetőséget.

Bátyja összes pénzét a feleségére hagyta, ő csak a címet örökölte és az elidegeníthetetlen ősbirtokot. Ezek közül pedig egyik sem hozott valami sokat a konyhára. Mivel játékszenvedélye már-már a tönk

szélére juttatta, az utóbbi időben komolyan udvarolni kezdett Eloise-nak, s a végén már minden létező fegyvert bevetett, hogy rábírja az asszonyt, legyen a felesége. Igen, még a nővérét, sőt a barátait is anyagi romlással fenyegette meg, ha volt sógornője nem megy hozzá hamarosan.

Ha ezek után sem mond igent neki, nincs más megoldás, az özvegynek halálos balesetet kell szenvednie. Akkor majd ő örökli a vagyont, amelyhez a szükséges iratokat bölcs előrelátással meghamisította.

Mielőtt azonban nekiláthatott volna a terve megvalósításának, Eloise nyomtalanul eltűnt.

A bál már javában zajlott, amikor Stanton earlje megérkezett Hamptonék rezidenciájához. Carlton megcsodálta a pompás berendezést, bár a hagyományos stílus nem igazán volt ízlése szerint való. Miközben végigsétált a termeken, alaposan szemügyre vette a vendégeket. Csodálkozva fedezte fel közöttük a királyi család jó néhány tagját, s rajtuk kívül még számos olyan nemesembert, aki rangban jóval feljebb állt nála. Voltaképpen nem is értette, őt magát miért hívták meg. Amikor aztán pillantása az érkezőket fogadó kis csoportra esett, döbbenettel vegyes félelem fogta el.

Sógornője Hamptonékkal van! Finom, aranyszínű estélyi ruhát visel, a hajában virágdísz, és

közvetlenül az egyik Hampton fivér mellett áll. Stanton felettébb érdekelte volna, melyik lehet a kettő közül. Gyanakvó arccal lépett hozzájuk.

Miután kölcsönösen átestek a meglehetősen merevre sikeredett üdvözlésen, Stanton meg akarta fogni Eloise karját, Raymond azonban megakadályozta benne. Könnyedén meghajtotta magát, és szikrázó szemét meghazudtolva, udvarias, visszafogott hangon szólalt meg:

- Mivel Eloise úgy akarja, maga tudhatja meg elsőként, hogy eljegyeztük egymást. Ma este hivatalosan is be fogjuk jelenteni.

Stanton elsápadt.

- Mint a hölgy legközelebbi férfikona s egyben hivatalos oltalmazója ehhez soha nem adom a beleegyezésemet! - fortyant fel.

Raymond vigyorogva nézett rá.

- Alig hiszem, uram, hogy bármelyikünknek is szüksége lenne a maga engedélyére - jelentette ki. Az esküvőnkig Eloise a fivéremnél fog lakni. Vegye tudomásul, hogy a menyasszonyom most már a mi védelmünk alatt áll! És jaj annak, aki bármiféle mesterkedést folytatna ellene!

Stanton hátrált egy lépést a nyílt fenyegetés hallatán, s az arca bíborvörösre gyúlt, amint észrevette, hogy a vendégek közül többen is kíváncsian figyelik.

- Én kizárólag Eloise javát tartom a szemem előtt
- hebegte, majd minden bátorságát összeszedve, fölemelte a hangját. - A maga híre nem a legjobb ajánlás ahhoz, hogy a sógornóm férje lehessen.

A magáé pedig még férfiként sem válik dicsőségére
- vágott vissza azonnal Raymond.

A sértés egyértelmű volt. Stanton gyámoltalanul Eloise-ra nézett, s minden reménye szertefoszlott. Tudta, hogy a nők imádják Hamptont, és vele szemben neki semmiféle esélye nem lehet. Nem maradt más hátra, mint hogy méltósága maradványait megőrizve, kikerüljön ebből az ügyből. Ezért aztán, mintha meg sem hallotta volna ezt az utolsó megjegyzést, meghajtotta magát a pár előtt.

- Fogadják szerencsekívánataimat! - nyögte ki nagy nehezen.

Talán, de csak talán, sikerül elérnie, hogy ezt a kellemetlenkedő kalózt valami baleset érje a közeljövőben. Elvégre Raymond Hampton meglehetősen veszélyes tevékenységet űz. Ha megfelelő helyen elejtene egy-két szót a fickó céljairól... Az amerikaiak egész halom pénzt fizetnének ezért az értesülésért. Végére is nem ez volna az első ilyen eset az életében.

Bár innen is, onnan is meglehetősen beszédes pillantásokat vetettek rá, Stanton kitartott, és ott maradt a bálon. Okvetlenül ki akarta deríteni,

mikor és hová készül kihajózni Raymond Hampton a legközelebb. Így aztán jól nyitva tartotta a fülét, amikor a kapitány Jeremy Claytonnal elegyedett beszélgetésbe.

- Sose hittem volna, hogy egyszer maga is besétál a csapdába. Mikor tartják meg az esküvőt?

- Csak a következő utam után - válaszolta Raymond. - Előbb még el kell intéznem valamit.

Időközben ugyanis alaposan átgondolta a dolgait. Ha továbbra is elkerüli az amerikai partokat, biztos, hogy képtelen lesz kivenni a *fejéből* Samarát. Ellenben ha nem is az asszony, de legalább a hazája ellen támadást indít, akkor remélhetőleg sikerül majd őt elfelejtenie. Jeremynek mindenesetre csak annyit mondott, hogy Karolina partjaihoz készül visszatérni.

- Eloise most már nem lesz veszélyben - mondta később Averynek, amikor az utolsó vendég is eltávozott. Természetesen abban a pillanatban felbonthatja az eljegyzésünket, amint visszatértem, de ha úgy akarja, akár korábban is.

- Pedig igazán jó feleség válhatna belőle... - jegyezte meg Avery óvatosan.

- Így igaz helyeselt a hajós. - De nem mellettem. Amúgy sem szerelemről van szó, csupán háláról és barátságról.

- Sok feleséget még ennyi sem fűz a férjéhez -

mondta Avery, aki változatlanul abban reménykedett, hogy testvére egy napon ugyanoly boldog lesz, mint ő. Ám amikor öccse mogorva arcára esett a pillantása, szabályosan összerezzent.

- A házasság nálam szóba sem jöhet. A szabadságomat minden nőnél összehasonlíthatatlanul jobban szeretem - felelte Raymond, és örült volna, ha még hinni tud önmagának.

11.

Amióta az *Egyszarvú* hagyta Londont, egyik kudarc a másikat követte. Az első már a kikötőben meg-történt, amikor kiderült, hogy Raymond legmegbízhatóbb emberei közül három hiányzik, köztük az egyik legjobb tűzére is. Néhány napi kitartó keresés után megtudta, hogy egy kocsmai verekedésbe keveredtek, kettőjüket megölték, a harmadik pedig súlyosan megsebesült. Mivel nem akart több időt vesztegetni, úgy döntött, hogy kisebb létszámú legénységgel vág neki az útnak.

A szkúner többször is viharba került, amelyek közül az egyik nagyobb volt, mint a másik. A viharöltözékek hamarosan feleslegessé váltak, mert az egész hajón nem akadt már egyetlen száraz hely vagy száraz ruha sem. A szakácsnak el kellett oltania a tüzet a konyhán, és a sós víz összekeveredett az édesvízzel. Három hét hajózás és a tíz napja szünet nélkül tartó vihar végére Raymond már ereje utolsó tartalékait is elhasználta. Hajója súlyos károkat szenvedett, a vitorlák cafatokban lógtak, s egy elszabadult ágyú két tengerészt súlyosan megsebesített, amikor

végiggurult a fedélzeten.

A huszonegyedik nap reggele sem sokban különbözött az előzőektől. Olyan sötét volt, hogy a nappalt alig lehetett megkülönböztetni az éjszakától. Sűrű eső verte a hajót, és a szél dühös fúriaként süvített az oldalkötélzet között. A villámhárítókon sistergő szikrák futottak le, és tűntek el a vízben. A hullámok még mindig toronymagasra csaptak, és apró játékszerként dobálták ide-oda a hajót.

Késő délután aztán, amikor végre megállapodott a hőmérő higanyszála, Raymond átadta a kormányt az első tisztjének, és megszemlélte a károkat. Az *Egyszarvú* jó néhány komoly léket kapott, és sok négyzetméternyi vitorlája vált használhatatlanná.

Raymond felnyögött. Ha helyesek a számításai, már nem lehetnek messze Karolina partjaitól... és az ellenségtől. Mindenképpen meg kell fordulnia, hogy visszavitorlázzon a Bermudákra, és elvégeztesse a szükséges javításokat. Csak nehogy addig amerikai hajóval találkozzanak!

Sötétedés után elfüggönyözték az ökörszemablakokat, és a fedélzet alatt lázasan folyt tovább a munka. Ki kellett pumpálniuk a vizet, és megjavítaniuk a deszkaburkolatot. Mivel a fedélzeten semmiképpen sem volt tanácsos lámpát gyújtani, az ott elvégzendő feladatokkal meg kellett várniuk a pirkadatot.

A legélesebb szemű matróz, McDonald vette át az őrseget az árbockosárban. Raymond, aki három napja egy szemernyt sem aludt, rövid pihenést engedélyezett magának, de kevéssel virradat előtt már vissza is tért a munkájához. McDonald éppen akkor jelezte éles kiáltással, hogy föld és hajó van a láthatáron.

Másodpercekkel később a kapitány egy másik hajót is felfedezett. Hangos káromkodással vette át a kormánykereket. Annyi vitorlát húzatott fel, amennyit csak lehetett, és a part felé irányította a hajót. Ha sikerül folyót találnia, talán megmenekülhet.

Az *Egyszarvú* csak alig-alig engedelmeskedett a kormánymozdulatoknak, és Raymondnak minden erejét össze kellett szednie, hogy szembe tudja fordítani a széllel. A két másik hajó közben aggasztóan közel ért hozzájuk. A kapitány nem sejthette, hogy érkezéséről már napokkal korábban értesítették, az amerikaiakat, azt viszont nagyon is jól tudta, hogy az esélyei percről percre romlanak.

Ennek ellenére megkísérelte a lehetetlent. Mivel nem bukkant folyótorkolatra, parancsba adta az embereinek, hogy készüljenek fel az egyenlőtlen küzdelemre. Az amerikai fregattnak, amellyel szemben meg kellett védeniük magukat, kétszer olyan erős volt a fegyverzete, mint az övék. A másik

hajó, egy korvett, csak alig valamivel volt nagyobb az *Egyszarvúnál*, de majdnem ugyanolyan mozgékony.

Raymond látta, hogy odaát felvonják a sávos-csillagos lobogót, és szabad szemmel is kivette a zászlójeleket, amelyekkel megadásra szőlították fel őket. Válaszképpen felvonatta a saját lobogójukat, és sortűzet lővetett a megmaradt hosszú csövű ágyúkból. Nem fogja megadni magát, amíg remény van arra, hogy elmeneküljön!

Az amerikai fregatt féloldali öszztűzzel válaszolt, amely többet is öszzetört az *Egyszarvú* mentőcsónakjai közül, és szétzúzta a rudazatot.

A szkúner lövedékei az előárboc-derékszárba csapódtak be. A korvett közben mögéjük került, s így már két oldalról is támadhatták őket.

Az ellenséges lövedékek már a fedélzeten robbantak, s egy nagy gránát csupán pár centiméterrel a vízvonal fölött csapódott be. Raymond belátta, hogy nincs értelme a további ellenállásnak, és éppen meg akarta adni magát, amikor óriási dörrenés rázta meg a hajót. Azonnal parancsba adta, hogy mindenki hagyja el az *Egyszarvút*. Tengerészei sietve lekúsztak a kötélhágcsókon, és az egyetlen megmaradt

mentőcsónakjukba segítették a sebesülteket.

Raymond és Yancy utolsónak maradt a blokádtörőn, amely bármelyik pillanatban a tűz áldozatává válhatott. A kapitány felszólította a hajóorvost, hogy ő is hagyja el a fedélzetet.

- Csak magával együtt - felelte Yancy hajthatatlanul, és éberén figyelte a lángnyelveket, amelyek egyre közelebb értek hozzájuk.

- Megpróbálok kiúszni a partra - közölte vele Raymond. - Talán sikerül. Az amerikaik rám vadásznak. Ha azt hiszik, odavesztem, nagyobb esély lesz arra, hogy magukat kicseréljék. Ha mégsem így alakulna, szabad emberként akkor is könnyebben segíthetem a menekülésüket.

A hajóorvos tudta, hogy barátja nagyszerű úszó. Ha valaki, akkor ő képes felvenni a versenyt a part menti erős sodrással.

- Majd azt mondom az amerikaiknak, hogy az utolsó robbanásnál életét vesztette - mondta lassan, aztán megragadta, és erősen megszorította Raymond jobbját.

- Kéz- és lábtörést!

- Magának is, Yancy!

Raymond arcán váratlanul bizakodó mosoly jelent meg. Hónapok óta nem volt ennyire derűlátó.

- A Bermudákon találkozunk, Yancy! - kiáltotta. - Legkésőbb karácsonykor.

Még egy pillantást vetett az *Egyszarvúra*, amelynek tatfedélzetét már majdnem teljesen szétrombolták a becsapódó lövedékek. Jó hajó volt, nem ilyen sorsot érdemelt volna. Kapitánya megsimogatta a mahagóniból készült hajókorlátot, aztán átlendítette rajta a lábát, és alámerült a vízben.

Az *Egyszarvú* elsüllyesztésének híre gyorsan elterjedt Karolinában. Az angol zsákmányvadász már azelőtt is legendás alaknak számított, hogy megszerezte volna Brendan hajóját. A két kapitány közti rivalizálásról keringő szóbeszédet csak tovább duzzasztotta, hogy O'Neillnek később sikerült visszalopnia a vitorlását.

Brendan nemigen foglalkozott ezzel a híreszteléssel, sőt inkább kínosan érezte magát, hogy olyan hőstettet tulajdonítanak neki, amelyet valójában nem is vitt végbe. Mivel azonban megfogadta, hogy megtartja magának az igazságot, nem sokat tehetett a valóság napfényre kerülése érdekében.

Időközben ő is beállt a zsákmányvadászok közé, és éppen egy hosszú, sikeres útról tért vissza Charlestonba, amikor eljutottak hozzá az *Egyszarvú* csatavesztéséről szóló híresztelések. Azonnal

érdeklődni kezdett, és megtudta, hogy a hatóságok halottnak tartják Raymond Hamptont. Az angol kapitány nem volt hajlandó elhagyni a hajóját, és egy robbanás következtében életét vesztette. Legénységét letartóztatták, Bostonba szállították, és amerikai foglyok ellenében kicserélik majd.

Brendan maga is megdöbben azon, hogy Raymond halálhíre milyen mélyen érintette. Az angol nyilvánvalóan tisztában volt vele, hogy őt nem fogják minden további nélkül kicserélni, és bizonyára ezért nem adta meg magát, hanem inkább a halált választotta.

Brendan őszintén aggódott a húgáért. Samara ugyan azóta is csak utolsó, elvtelen kalóznak nevezte Hamptont, ám ha szóba került az angol hajóskapitány neve, azonnal elsápadt, és olyan szomorú lett a szeme, hogy neki majd a szíve szakadt meg a részvéttől. Eddig abban bizakodott, hogy talán egyszer... Most azonban szertefoszlott ez a reménye, és fogalma sem volt, hogyan fogadja majd Samara a híreket. Végül aztán minden simábban ment, mint hitte, a húga ugyanis egyszerűen nem hitt neki. Az *Egyszarvú* elsüllyedését fájlalta ugyan, de makacsul azt hajtogatta, hogy ez a hihetetlenül ravasz és dörzsölt fickó semmiképpen sem halhatott meg.

- Nem is találták meg a holttestét! - tette hozzá

diadalmasan.

- Felrobbant a hajója, Samara - felelte Brendan olyan türelmesen, mintha egy értetlen kisgyerekhez beszélne: - sokáig keresték, és mindenki egyetért abban, hogy akkora távolságot senki sem képes úszva megtenni.

- De ő igen - állította a lány konokul. - Bár ez engem a legkevésbé sem érdekel - fűzte hozzá, és dacosan előreszegezte az állát.

- De a sodrás... - vetette ellene a bátyja.

- Tudom, hogy nem halt meg - jelentette ki Samara, és kiment a szobából, magára hagyva bátyját és édesanyját.

Hosszú idő után ismét felkereste a régi barlangot, amely egészen különleges szerepet játszott a családjuk életében. Édesanyjuk valamikor ezen a helyen talált rá súlyosan sebesült, halállal viaskodó apjukra, és addig ápolta, amíg fel nem gyógyult.

A lány bemászott a tágas üregbe, leült, és elmélyülten nézegette a mintákat, amelyeket a beeső napsugarak rajzoltak a falra.

- Azt én érezném, ha meghalt volna - suttogta maga elé.

Glen Woodsba való visszatérése óta először vett rajta erőt a sírás. Forró könnycseppek gördültek végig az arcán, s végül egész testét heves zokogás rázta meg. Nem hitte ugyan, hogy Raymond

odaveszett, most mégis sokkal erősebben vágyódott utána, miután állítólagos haláláról értesült. Tudta, hogy örökké része lesz az életének.

Csakhogy a férfi most egyedül van, ellenséges földön, és valószínűleg súlyosan megsebesült. Samara egyszeriben rettenetesen félteni kezdte Raymondot, és újra elsírta magát. Végre elismerte, hogy szenvedélyesen szereti. Szerelme azonban soha nem teljesezhet be, hiszen Raymond a hazája ellensége, és olyan életet él, amelyet ő nem volna képes elfogadni, még akkor sem, ha a férfi csodával határos módon egyszer csak megjelenne, és feleségül kérné. Ami egyébiránt teljességgel valószínűtlen.

Nem akarta, hogy komor hangulata családjá tagjait is megfertőzze, ezért a végsőkig uralkodott magán, és elszántan elrejtette az érzéseit. Még arra is igent mondott, amikor barátnője, Emily Fontaine meghívta az eljegyzése alkalmából rendezett bálra. Brendan már megint zsákmányszerző úton volt, Conn és Francis azonban elkísérték hűgukat.

A csodaszép délután pompás estét ígért. A sötétkék égboltot egyetlen felhő sem tarkította, s enyhe szellő enyhítette a júliusi hőséget. Samara nagyon örült, hogy együtt utazhat a bátyjaival, akik,

ha akartak, mindketten nagyon szórakoztatóak tudtak lenni. Connt már nem nyomasztotta annyira a sebesülése, Francis pedig, aki nemrég nyitotta meg a rendelőjét Charlestonban, most is, mint mindig, roppant kedves és kiegyensúlyozott volt.

Ezekén a nyári napokon csak későn sötétedett, de a hold már így is magasan járt az égen, amikor hintójukkal elérték céljukat. Mintha meseországba kerültünk volna, gondolta Samara, miközben körülnézett. A hatalmas tölgyek és ciprusok között lámpások függtek, s jázmin, magnólia és babérfa édes illata töltötte be a levegőt.

Francis és Conn gálánsan lesegítették hűgukat a hintóból, és szívélyesen üdvözölték vendéglátóikat. Samara hamar felfedezte az emberek között Emilyt, s a két lány azonnal összedugta a fejét.

- Gyere velem! - mondta Emily. - Meg kell mutatnom neked a legizgalmasabb, legvonzóbb férfit, akivel valaha találkoztam... Egyszerűen észbontó! Ha nekem nem volna már itt Jonathan...

- Kiről beszélsz?

- Csak annyit tudok róla, hogy Mr. Samuel ismerőse. Azt hiszem, hajózási vállalkozó vagy valami efféle, mert lépten-nyomon a teherhajók indulási idejéről érdeklődik. És hihetetlenül jóképű, mondhatnám veszélyes...! - húzta magával Emily vonakodó barátnőjét.

Samara torkig volt a veszélyes férfiakkal, emellett nemigen hitte, hogy Emily tudná, milyen is az, ha egy férfi valóban veszedelmes. Ő a legtöbb nadrágos embert vonzónak találja, köztük meglehetősen jellegtelen, bár roppant kedves Jonathanját is.

Keresztülvágtak a tágas ebédlőn, s Emily valósággal betuszkolta barátnőjét abba a helyiségbe, amely ma este bálteremként szolgált. Amikor Samara átlépte a küszöböt, egy kék szalonkabátos, valószerűtlenül magas, elképesztően széles vállú férfival találta magát szemközt, akinek csillogó, zöldeskék szeme egy pillanatra mintha felragyogott volna, ám aztán újra kifejezéstelen lett.

Raymond...! A lányt repeső, féktelen öröm ragadta magával. Már éppen ki akarta nyújtani feléje a kezét, ám a férfi tekintete megállította. Fenyegetés vagy kérdés volt a pillantásában - Samara nem tudta eldönteni.

- Mr. Avery, a hölgy Samara O'Neill kisasszony, a legjobb barátnőm. Samara, bemutatom neked Mr. Thomas Averyt.

Raymond meghajtotta magát, majd amikor felegyenesedett, csodálkozva vonta fel a szemöldökét.

- O'Neill *kisasszony*?

Emily könnyedén csacsogott tovább. Semmit nem vett észre a másik két ember közötti feszültségből.

- Igen! Samara hajadon, de természetesen nem szenved hiányt hódolókbán. Az egész környéken ő a legkapósabb lány.

- Ezt nem nehéz elhinni - felelte Raymond, és huncutul megvillant a szeme. - Nem is értem, hogyan sikerült egy ilyen gyönyörű ifjú hölgynek elkerülnie, hogy a házasság rabigájába tereljék.

Samara beharapta az ajkát, és szeretett volna valami okos választ adni, ám a fejében teljes volt a zűrzavar, és egyetlen értelmes gondolata sem támadt. El nem tudta képzelni, miért adja ki magát Raymond üzletembernek.

- Mr. Avery - szólalt meg nagy sokára -, mindenképpen el kell mesélnie, mi hozta ide, a mi szerény kis államunkba. Soha nem hallottam még a nevét.

Raymond túlságosan is kimódoltnak érezte ezeket a szavakat. Nagyon nem illettek ahhoz a Samarához, akit ő ismert. De hát sikerült-e egyáltalán megismernie? Annyira, mint eddig hitte, egészen biztosan nem. Ez a ravasz kis teremtség nincs is férjnél! És Brendan cinkosa volt a szédelgésben...!

A zenekar dobogója felől dobpergés jelezte a következő tánc kezdetét. Raymond újra meghajtotta magát.

- Megajándékozna ezzel a tánccal, Miss O'Neill?

- Örömmel, Mr. Avery, bár attól tartok, vidéki lány létemre nemigen ütöm meg azt a mércét, amelyet egyébként megszokott.

- Ezt erősen kétlem - felelte a férfi szárazon. - A csizmám ennél már jóval nagyobb próbatételt is kiállt...

Elmosolyodott, és Samarának egészen különös érzései támadtak. A legkevésbé sem érdekelte már, mit keres itt az angol, csak az számított neki, hogy itt van, hogy megérintheti. Belekarolt, és elindult vele a táncolók közé.

- Mindenki azt állította, hogy életét vesztette...

- És maga nem hitte el?

- Nem...

Már megint ez a mosoly, amelytől neki azonnal kalapálni kezd a szíve! Hogy az ördög vinné el ezt a fickót!

Amikor véget ért a tánc, odahajolt a férfihoz.

- A ház mögött van egy hatalmas, ágas-bogas ciprus - mondta halkán. - Egy óra múlva legyen ott! Várni fogom.

Raymond kísértelt a kertbe, s újra felidézte magában azt a három héttel ezelőtti napot, amelyen felrobbant a hajója, és ő szinte emberfeletti erőfeszítések árán partra került. Többször közel járt

ahhoz, hogy feladja, de végül is sikerült kimásznia a dűnákra, ahol aztán összerogyott egy öreg fa göcsörtös ágai alatt. Majdnem egy teljes napig aludt ájulásszerű, álomtalan álomban, s amikor felébredt, fogalma sem volt, hogyan legyen tovább.

Vitorlavászon nadrágján és szakadozott ingén kívül semmi nem volt nála. A bátyjától ugyan ismerte néhány karolinai, az angolokkal rokonszenvező üzletember nevét, ám azt már nem tudta, hogyan találhatná meg őket.

Pirkadatkor elindult észak felé. Éhesen, szomjasan jutott el egy nyomorúságos kis faluba, ahol amerikai hajótörötteknek adta ki magát. Az emberek készségesen megosztották vele ennivalójukat, sőt fekhelyet is biztosítottak a számára. Raymond megfogadta a tanácsukat, és tovább gyalogolt Charleston irányába. Útközben kéregetéssel meg lopással szerzett magának ruhát, egy hét múlva rátalált Samuelék házára. A bejárataig azonban már nem sikerült eljutnia, mert az úton fegyveres őrök tartóztatták fel.

A megjelenése nem volt éppen bizalomgerjesztő. Szakálla megnőtt, napok óta nem fésülködött. Durva, mocskos ruhájában, meztelen, több helyen vérző lábbal sehogy sem állíthatta magáról, hogy egy earl fia és fivére...

A gyűrűje azonban, amelyet eddig inge zsebében

rejtegetett, megtette a hatását. Az egyik őr ráparancsolt, hogy várjon az út mellett, aztán ellovagolt, és nem sokra rá egy izmos, jól öltözött férfival tért vissza, aki alaposan szemügyre vette Raymondot.

- Hampton? - kérdezte hitetlenkedve.

A kapitány bólintott.

- Az újságban az állt, hogy maga meghalt...

- Pontosan ezt a hírt akartam kelteni magamról.

A férfi elmosolyodott.

- Ismerem a fivérét. Isten hozta!

Raymond a következő két hetet Samuelék házában töltötte. Vendéglátója csak tíz nap elteltével kért tőle némi ellentételezést a szívességéért. Egy barátjának felvilágosításra volt szüksége az amerikai zsákmányvadászokról és a part előtti zárlatot biztosító hajókról. Samuel tudta, hogy az értesüléseket az angoloknak fogják továbbítani. Számos ültetvényeshez hasonlóan ő is azt akarta, hogy mihamarabb véget érjen a háború, s úgy gondolta, egy lépéssel ily módon is közelebb kerülhetnek a békekötéshez.

Samuel terményei még nem értek be, várnia kellett a behajózásukkal, ő tehát egyelőre nem érdeklődhetett a szállítási lehetőségek felől. Ezért volt rá szükség, hogy Raymond kereskedőnek adja ki magát. A Fontaine-házban adott bál jó

alkalomnak tűnt arra, hogy kiderítse a teherhajók tervezett indulási időpontját.

A kapitánynak eleinte komoly fenntartásai voltak. A spion szerepe egyáltalán nem volt ínyére Samuel azonban győzködni kezdte, és emlékezetébe idézte, milyen sokat segített neki. Így aztán Raymond, ha kelletlenül is, végül csak ráállt a dologra, pedig tudta, hogy minél hamarabb el kellene tűnnie innen. Miután azonban kiderült, hogy Samara szabad, nem hagyhatta el anélkül, hogy ne tudná meg, mit érez iránta.

Visszament a bálterembe, és a lányt kereste tekintetével, de sehol sem találta. Nincs mit tenni, várnia kell. Ám hogy szíve hölgye vagy a hóhérja várja-e odakint a ciprusnál, azt nem tudhatta.

12.

A lampionok tucatjainak ezüstös fénye összekeveredett a holdsugárral. Az égboltot borító csillagmiriád varázsos hangulatot kölcsönzött az éjszakának, és mesebeli fénybe vonta a házat meg a kertet. A zene, amelynek hangjai még éppen eljutottak Samarához, csak erősítette félelemmel teli várakozását. A lába alig-alig engedelmeskedett az akarátának, és a szíve szinte a torkában dobogott.

Raymond Hampton itt van...! Azt hitte, soha többé nem fogja viszontlátni. Amióta Brendannal együtt elhagyta a Bermudákat, rettenetesen egyedül érezte magát. Most pedig Raymond vár rá, Raymond, akit ő el fog árulni.

Ettől a gondolattól újabb reszketés tört rá. Soha nem felejtí el, hogyan ragyogott fel a férfi szeme, amikor meglátta őt, s milyen különös, borzongató mosollyal nézett rá, miután O'Neill kisasszonyként mutatták be neki.

Kétségbeejtő, hogy Raymond éppen így lépett be megint az életébe, és olyasminek a megtételére kényszeríti, amit ő bánni fog, amíg csak él. Még sincs más választása. Nem tűrheti el, hogy az angol

itt kémkedjen. Brendan és sok más ember élete múlhat rajta...

És aztán megpillantotta. A hajós tiszteletet parancsoló tartásban állt a ciprusfa alatt. Erőtéljes vonásai még jellegzetesebbeknek, még markánsabbnak tűntek a holdfényben. Szélesen, érzéken mosolygott a lányra, neki pedig sokadszorra is meg kellett állapítania, hogy a kapitány, bizony, hihetetlenül szép férfi.

Raymond sugárzó arccal nyújtotta a kezét

- Miss O'Neill... Samara... Varázserővel kell rendelkeznie, mert hiába akartam, nem tudtam száműzni a gondolataim közül. Hányszor, de hányszor kívántam, hogy bárcsak szabad lenne még, és most megtudtam, hogy az...

Samara számtalanszor elképzelte már magában ezt a pillanatot, és most igyekezett nagyon pontosan az emlékezetébe vésni, hiszen tudta, hogy nemsokára össze fog törni, akár egy értékes kristály.

A kapitányra emelte büntudatos tekintetét.

- Mr. Avery...? - kérdezte akadozva.

Hampton elkomolyodott, és szokásos gunyorosságából egy kevés újra megjelent a szemében.

- Miss O'Neill? Megtudhatnám, mi célt szolgált az a színjáték, amelyet az *Egyszarvún* adtak elő a bályjával?

Samarának egy hangot sem sikerült kinyögnie. Láta, hogy árnyalakok közelednek lassan a fa felé. Remegni kezdett az ajka, és kétségbeesetten nézett Raymondra.

A férfi nem bírt tovább uralkodni magán. Lehajtotta a fejét, száját Samara szájára tapasztotta, ő pedig minden korábbi megfontolásáról megfeledkezve, azonnal és készségesen válaszolt. Olyan iszonyú sokáig vágyódott utána, hogy sajgó teste valósággal tüzelt az epekedéstől. Nem gondolt többé a fivéreire, azt sem tudta, hol van, csak Raymond közelségét élvezte. Apró lángok szárai lobbantak fel benne, miközben a férfi ajkai először szelíden, majd egyre sürgetőbben simogatták az övét, vágyát már-már az elviselhetetlenségig korbácsolva.

Egész testével a hajóshoz simult, s boldogan érezte, ahogy körülöleli a belőle áradó melegség. Az ígézet hevében nem is vette észre azonnal, hogy Raymond egyszer csak megdermed, és az ajka eltávolodik az övétől.

Conn éles hangja törte meg a csendet:

- Azonnal vegye le a kezét a kisasszonyról, és lépjen félre, angol!

Samara halálosan megijedt. Soha nem látta még ilyennek a bátyját. Látszott rajta, hogy akár ölni is kész volna. Rémülten nézett Raymondra, akinek a

dühtől és a megvetéstől szinte jéggé fagyott a tekintete, s az ajka, amely az előbb még olyan szenvedélyesen csókolta őt, keskeny vonallá szűkült. Szemlátomást minden erejét össze kellett szednie, hogy fékezni tudja magát.

- Ez is a maga műve, édesem? - kérdezte végül, és hangjából csak úgy áradt a keserű gúny. - Elismeréssel kell adóznom kiváló színészi képességei előtt. Igazán kár, hogy megzavartak bennünket. Szívesen megtudtam volna, meddig hajlandó elmenni.

Indulatosan megragadta a lány karját, ám hirtelen megérezte, hogy pisztolycső nyomódik a bordái közé.

- Nem mondom többször, angol! - sziszegte a háta mögött álló férfi. - Ha akarnám, egy perc alatt összezsúfálhatnám az embereket, akik minden bizonnyal felhúznák magát az első fára. Az itteniek nemigen éreznek könyörületet egy angol kém iránt!

- És mi az, amit még javasolni tud az akasztáson kívül?

Raymond hangja meglehetősen nyugodt volt, bár valójában lázasan gondolkodott. Hányan lehetnek az amerikaiak? És milyen szerepet játszik ebben az egészben Samara?

- Egy ideig még életben maradhat. De hogy meddig, arra nézvést nem tehetek ígéretet.

Hampton kelletlenül leengedte a karját.

- Tegye hátra a kezét! - hangzott a következő parancs.

Raymond ezúttal sem engedelmeskedett azonnal, de miután a pisztolycsövet megint a hátába nyomták, engedett. Valaki megragadta a csuklóját, és gorombán összekötözte. Aztán köpenyt terítettek a vállára, és a ház oldalánál várakozó fogathoz lökdösték.

- Ha találkozónánk valakivel, úgy tesz, mintha lerészegedett volna - mondta neki az arc nélküli hang. - Tudomásom szerint elég szép gyakorlatra tett szert ezen a téren.

Ez a megjegyzés újabb bizonyítékul szolgált Samara árulására, ami csak fokozta Raymond haragját. Ostoba volt, amikor annyira megőrült a viszontlátásnak, és még ostobább, hogy megbízott benne! Bárcsak a keze közé kaparinthatná azt a finom kis nyakát!

A fogat bakján már ott ült a kocsis. Elsőként Samara szállt fel, utána pedig egy izmos, jól öltözött férfi, akinek elég nehezen sikerült fellendülnie az ülésre. Raymond csak most vette észre, hogy az amerikainak merev a lába.

A másik alak, aki eddig végig mögötte állt, a kocsira bökött a fejével.

- Szálljon fel, legyen szíves! - mondta udvariasan.

Raymond meglepetten nézett rá. - Legyek

szíves...?

A férfi halványan elmosolyodott.

- Igen, legyen szíves! Melegen ajánlom megtegye, mielőtt még valaki felfigyel erre a szokatlan jelenetre.

Raymond a kocsi lépcsőjére tette a lábát, s ebben a pillanatban felismerte a menekülési lehetőséget. A szelíd hangú férfi közvetlenül alatta áll, és mire a másik a merev lábával megmozdul, ő már az erdőben lehet... Hirtelen lehajolt, és eltaszította az alatta állót.

A következő másodpercben azonban erős rántást érzett összekötözött kezén, majd gorombán felhúzták, és olyan durván lökték be a kocsi mélyére, hogy karján egészen a válláig fájdalom hasított végig.

A kocsiban ülő férfi gyorsabb volt, semmint feltételezte róla. Pisztolyát egyenesen a szívére szegezte. Az út menti lámpa fényében most mindkét arcot jól ki tudta venni, és azonnal felismerte a hasonlóságukat. Ellenfelei csakis Brendan fivérei lehetnek. Szóval ezért vállalt szerepet Samara az elfogásában!

A fiatalabbik férfi átadta a lánynak a pisztolyt, aztán összekötözte Raymond bokáját, és olyan szorosan az üléshez erősítette, hogy moccanni sem bírt. A másik halk nyögéssel kapaszkodott fel a kocsira. Legalább ennyit elértem, állapította meg

magában Raymond elégedetten, és beható pillantást vetett Samarára.

- Nagyszerű munka volt, Miss O'Neill! Gratulálok az árulásához. Felakasztatni is ugyanilyen könnyedén, gördülékenyen óhajt?

A lánynak elpárasodott a szeme.

- Nahát, csak nem könnyezik, Samara? Tartok tőle, hogy egy kicsit elkésett vele, de azért, persze, ez is valami.

- Tartsa a száját, angol! - mordult rá a jobbján ülő férfi, és Raymond érezte, hogy közvetlenül mellette ökölbe szorul egy kéz.

- Kizárólag Samarának köszönheti, hogy nem szolgáltatjuk ki az amerikai hatóságoknak - mondta bal oldali kísérője csendesesen.

Francis gondterhelten figyelte a húga és az angol közötti szemvillanásokat. Nyilvánvalóan több köti össze őket annál, mint ahogy korábban feltételezte. Conn vérmérséklete legalább ennyire aggasztotta, ezért hát saját fájdalmaival nem törődve, enyhíteni igyekezett a hangulatot.

- Sajnálom, hogy... ilyen intézkedéseket kellett tennünk. De nem volt más választásunk, ha nem akartuk a hatóságok kezére adni.

Raymond feléje fordult. A férfinak tiszta, nyugodt volt a tekintete, s egész lényéből természetes méltóság sugárzott. A kapitány azonban jelenleg

sem olyan helyzetben, sem olyan hangulatban nem volt, hogy értékelni tudta volna az efféle tulajdonságokat. Soha életében nem gyűlölte még ennyire önmagát.

Élete fenekestül felfordult, amikor összetalálkozott a két O'Neill-lel. Egy éve már, hogy nem sikerül kivennie a fejéből Samarát... Merően nézte a lányt, akit a történetek dacára is gyönyörűnek talált. A fogat tetejére erősített lámpa kiemelte ruhájának királykék árnyalatát, elefántcsontszínű bőrét és sötét szemének kékes csillogását. Fűzős mellénykéje alatt kirajzolódott tökéletes keble, és sötét haja meg-megcsillant a lámpa imbolygó fényében.

- Elbizakodottság volna a részemről - szólalt meg végül, és sikerült elérnie, hogy ne lehessen észrevenni rajta az érzéseit -, ha úti célunk felől érdeklődnék?

- Igen, elbizakodottság volna - felelte a tőle jobbra ülő férfi, noha ő egyértelműen Samarához intézte a kérdést.

A lány már meg sem lepődött azon, hogy nem tud ellenállni a kapitány kisugárzásának. A haragját és a sértéseit még elviselte valahogy, ám ezt a higgadt, összeszedett Raymondot minden korábbinál ellenállhatatlanabbnak találta.

- Hozzánk... haza - mondta végül halkán.

- Nem kell válaszolnod neki, Samara - szólalt meg újra a fiatalabbik báty.

- De igen, Conn - ellenkezett a lány, és most már jóval szilárdabban csengett a hangja. - A kapitánynak joga van ahhoz, hogy megtudja, hová visszük. - Raymondra szegezte a tekintetét, és egyszeriben visszatért régi harci szelleme.

- Sajnálom, Hampton kapitány - folytatta. - Megtettem, amit csak megtehettem, de nem hallgathattam. Túl sok értesülést szerzett a bálon. Emilytől tudom, hogy kereskedőnek adta ki magát, és a kifutásra készülő hajók után érdeklődött, Én... - a lány hangja kissé megakadt - a hatóságokat nem kívántam értesíteni, és a többieknek sem mondtam el, kicsoda maga valójában. Noha annak idején el akart árulni bennünket...

Raymond zavartan nézett rá.

- Elárulni...?

- A Bermudákon. Nyilvánvaló, hogy a parton csapda várt volna ránk. Elvégre mi másért hagyta volna őrség nélkül a hajóját?

Raymond mosolyra húzta a száját.

- Igaz is, mi másért? - mondta egyetértően. Nem lenne értelme, hogy elmagyarázza, mi okból tette azt, amit tett. Senki sem hinne neki addig, amíg Brendan meg nem erősíti a szavait. Magyarázkodás helyett így hát csak egy újabb kíváncsi pillantást

vetett a lányra. - Miért nem leplezett le és szolgáltatott ki, Miss O'Neill? Az sokkal egyszerűbb lett volna. Miért fáradnak ennyit velem?

Samara arca elkomorodott.

- Annak idején maga is megóvta Brendant attól, hogy fogságba kerüljön...

- Ez az egyetlen oka? - kérdezte Raymond, ügyet sem vetve a lány dühös bátyjára, aki ingerülten húzta ki magát mellette. - No és mi a helyzet, ha én tényleg csak azért nem szolgáltatam ki a fivérét az angol haditengerészetnek, hogy később csapdába csalhassam? Nem igazán tűnik okszerűnek a gondolkodása...

Samara tanácstalanul kulcsolta össze a kezét. - Nem akarom, hogy felakasszák - suttogta végül panaszosan.

- Ez felettébb vigasztaló. Megtudhatom, hogy akkor viszont miért vagyok itt? És hogy fellógatás helyett mi a célja velem? - folytatta egyre magabiztosabbá váló hangon a kapitány. - Vagy legalább azt árulja el, kik a tettestársai!

- A bátyáim - felelte halkan a lány. - Conn és Francis.

- Nocsak! Talán több is van még belőlük odahaza?

Francis érdeklődve figyelte a szóváltást. A Samara és Hampton között ide-oda röpdöső szikrák

jóval többről meséltek neki pusztá ellenségességnél. Most azonban sietve közbeszólt, mert elejét akarta venni annak, hogy Conn megint felfortyanjon.

- Rajtunk kívül csak egy - felelte somolyogva. - És természetesen Brendan.

Raymond feléje fordult. Tetszett neki ez a fiatalember, mert Brendanra emlékeztette. Francis közönyösen állta a tekintetét. Nem volt haragtartó természet, az elesés okozta fájdalomkért meg végképp nem neheztelt az angolra. Nem vette rossz néven tőle, hogy rátámadt, hiszen csupán élni akart a kínálkozó lehetőséggel.

Most már értette, miért volt Samara egész évben annyira boldogtalan és részvétlen. Hampton még megkötözve is lenyűgöző személyiség. És hihetetlenül vonzó férfi... Jól látta, hogy a húgának és a fogolynak egyaránt erősen kell küzdenie önmagával, s még így sem sikerül teljesen eltagadniuk heves és kölcsönös vonzódásukat.

- Már nem vagyunk messze Glen Woodstól - jegyezte meg csendesen. Ott majd választ kap az összes kérdésére.

Raymond bólintott, s ahogy elkínzottan hátradőlt az ülésen, hirtelen összerándult a csuklójába hasító fájdalomtól. Francis szó nélkül megbökte a karját, jelezvén, hogy forduljon kicsit oldalra, és szemügyre

vette a kötelékeit. Amikor meglazította kissé a csomót, látta, hogy a kötél az angol húsába vágott. Sebei arra vallottak, hogy szörnyű fájdalmakat kell kiállnia.

Levette a sálát, zsebkésével csíkokra vágta, aztán feljebb húzta Raymond karján a kötelet, s mielőtt visszaengedte volna, vérző csuklójára tekerte a sál darabjait.

Hampton némán tűrte a beavatkozást. Csak fátyolos tekintete, izmai önkéntelen rándulásai és feszült teste árulkodtak az érzéseiről. A fogat végre megállt. A kocsis kinyitotta az ajtót, és lesegítette Samarát. Francis lehajolt, majd levágta a fogoly bokájáról a kötelet. Conn megint elővette a pisztolyát.

Raymond kinyújtotta a lábát, hogy enyhüljön benne a zsibbadás. Semmiképpen sem akart közderültséget kelteni azzal, hogy kiszállás helyett kizuhan a kocsiból. Végül lelépett baljával a földre, és körülnézett. Egy tiszteletet parancsoló épület széles lépcsője előtt álltak.

Óvatosan leereszkedett a kocsiról, és tett egypár lépést. Amikor aztán valaki meglökte hátulról, eddig is csak nehezen elfojtott dühe menthetetlenül utat tört magának. Ingerülten hátracsapott, és a meglepett Conn előbb csak megtántorodott, majd teljes hosszában végigzuhant a földön. Pisztolya a

földre esett, ám mielőtt a kapitány még egy mozdulatot tehetett volna, szolgák rohantak ki a házból, Francis pedig megragadta a karját.

- Nem tűröm, hogy lökdössenek - morogta Raymond, akinek ezen az éjszakán már éppen elég megaláztatásban volt része.

Conn feltápáskodott, és ellenséges képpel elindult feléje, de Francis határozottan elállta az útját.

- Menjen fel a lépcsőn, aztán balra, a fogadósobába! - utasította a foglyot.

A kapitány bólintott, és Francisszal a nyomában elsántikált az elképedt szolgák előtt, majd rövid habozás után belépett a sötét helyiségbe, ahol egy inas sietve meggyújtotta a gyertyákat. Időközben Samara és Conn is bejött a terembe, s most mind a négyen tanácstalanul és bizalmatlanul méregették egymást.

- Mi a csuda folyik itt?

Az ajtóban egy házikabátot viselő, tekintélyparancsoló férfi állt, aki majdnem olyan magas volt, mint Hampton. Hűvös, szürke szemén látszott, hogy semmi sem kerül el a figyelmét. Behatóan szemügyre vette Raymondot, végigmustrálta döllyfösen felszegett fejét, szokatlanul szép arcát és izmos testén kifogástalanul ülő öltözékét. Aztán kinyújtotta felé a jobbját, és eléje

lépett.

- Uram...?

Raymond gúnyosan meghajolt.

- Fájdalom, de udvarias üdvözlését nem viszonzozhatom illő módon - mondta, majd kissé oldalt fordult, és megmutatta a kötelékeit.

Connor O'Neill összevont szemmel pillantott gyermekeire, akik zavartan meredtek maguk elé. Nem igazán tudták, hogyan magyarázhatnák meg ezt a meglehetősen különös helyzetet. Miután a családfő hiába várta, hogy valaki mondjon valamit, végül megint csak ő szólalt meg, s a hangja árnyalatnyi derűltségről árulkodott.

- Régóta várom már, hogy hazahozz egy fiatalembert, Samara, de arra soha nem gondoltam, hogy ilyen szélsőséges megoldást fogsz választani.

- Papa! - kiáltotta Samara sértetten. Connor futó pillantást vetett fülíg elpirult lányára, aztán újra az idegen férfihoz fordult, aki összekötözött kézzel, mégis tökéletesen higgadtan állt a fogadószobában.

- Ha már a gyermekeim nem szolgálnak magyarázattal, talán ön lesz olyan kedves, és megteszi.

- Alighanem elraboltak - válaszolta Raymond könnyedén, mert a helyzet képtelensége jócskán enyhítette már a haragját.

- Ezt mindjárt gondoltam - felelte a házigazda

szárazon. - Ha jól sejtem, okuk is lehetett rá.

- Ez az ember kém, papa! - találta meg végre Conn a hangját. - Angol kém.

O'Neill a fogolyra pillantott.

- Igaz ez?

Raymond felsóhajtott.

- Attól tartok, igen.

Connor elképedten meredt a testvérekre.

- És mi a fészkes fenéért hoztátok ide? Raymondnak ugyancsak nehezére esett, hogy elfojtsa mosolyát. Más körülmények között határozottan tetszett volna neki az öreg O'Neill.

- Ez itt Hampton kapitány, papa... - felelte Samara csendesen.

A családfő megint Raymond felé fordult, és még alaposabban megnézte magának. A nevét jóval gyakrabban hallotta már, semmint szeretete volna. Balszerencséje dacára Brendan mindig tiszteletteljesen, sőt már-már a barátjaként beszélt róla, Samara pedig... Samara nem önmaga többé, amióta hazatért arról a boldogtalan hajóútról. Lánya bánatos pillantásai és a szemét látszólag minden ok nélkül ellepő könnyek nem kerülték el az apa figyelmét.

- És szerintetek most mit kezdjek vele? - kérdezte gyermekeitől. - Azonkívül, hogy átadom a hatóságoknak, amit ti már korábban is

megtehettetek volna?

- Azt nem szabad, papa! - kiáltott Samara. - Akkor felakasztanák...

- Minden bizonnyal. Kémekkel általában így szokás eljárni.

- De ő nem az, legalábbis nem igazi... Valójában hajóskapitány...

Connor O'Neill még mindig Raymondot méregette. A férfi tartása nyugtalanította, de legalább annyira magával is ragadta őt. A feszültség alig-alig észrevehető jeleitől eltekintve sem az arca, sem a viselkedése nem árulkodott szorongásról. Kísérletet sem tesz arra, hogy kimagyarázza magát, nem mentegetődzik, hanem úgy áll itt, mintha ő lenne a világ ura.

- Miért jött Dél-Karolinába, Hampton? - Raymond vállat vont.

- A hajóm elsüllyedt a part közelében, és vissza akartam jutni a Bermudákra vagy Angliába.

- Akkor miért adta ki magát kereskedőnek, és miért tudakozódott a teherhajók indulási időpontja felől? - kérdezte Conn élesen.

A házigazda is kérdően nézett Raymondra, ám ő makacsul hallgatott. Csak úgy magyarázhatná meg az eljárását, ha elárulná Samuelét. Arra pedig nem képes, bármennyire is megveti az amerikaiak azért, hogy belekényszerítette őt ebbe a szerepbe.

Connor O'Neill megértette, hogy hiába vár választ. Neki viszont mindenképpen el kell döntenie, mit tegyen. Azok közül a lehetőségek közül azonban, amelyek eszébe jutottak, egyik sem nyerte el igazán a tetszését. Egyelőre az lesz a legjobb, ha időt nyer.

- Későre jár ahhoz, hogy határozzak - mondta végül, és egyenesen Raymond szemébe nézett. - Glen Woodsban az egyetlen biztonságosan zárható hely a raktárház. Sajnálom, de ott kell töltenie az éjszakát. - Kisietett a szobából, és nemsokára egy kulcscsomóval tért vissza, amelyet Francis kezébe nyomott.

- Te pedig, ifjú hölgy - fordult Samarához most ágyba bújsz. Holnap reggel majd hosszasan is elbeszélgetek veled.

- Kérem, jöjjön velünk, Hampton kapitány! - lépett oda Francis az angolhoz, majd fivérével együtt egy kis raktárépülethez vezette, amelynek ablakain Raymond azonnal felfedezte a rácsokat. Francis kinyitotta az ajtót, bement, meggyújtotta a falra akasztott lámpásban a gyertyát, aztán intett neki, hogy kövesse. Conn fegyveres őrizete mellett elvágta a fogoly kötelékeit, majd elhagyta a helyiséget.

A kapitány hallotta, hogy rázárják az ajtót. Megdörzsölte sajtó tagjait, és a gyertya táncoló fényében látta, hogy a raktár felét szövetbálák és párnák foglalják el. Az ablaktáblákat sikerült

kinyitnia, a vasrács azonban túlságosan is szilárdnak bizonyult.

Csalódottan leereszkedett az egyik sarokba, elátkozta a nők alávalóságát, és azon töpregett, hogy mitévő legyen.

13.

Samantha O'Neill arra riadt fel, hogy üres mellette az ágy. A dolog miéértjén azonban nem ért rá elgondolkodni, mert nyílt az ajtó, és visszajött a férje. A gyertya halvány fényében is látszott, mennyire gondterhelt az arca.

- Mi történt, Connor?

- Semmi. Megjöttek a gyerekek.

- Már megjöttek? De hiszen *úgy* volt, hogy... Mi történt?

Connor elfintorodott.

- A gyermekei, asszonyom, egy angol kémét hoztak magukkal, csak előbb szépen átkötötték, és egy nagy, mérges csomagot csináltak belőle. Sejtelnem sincs, mit kezdjek vele, vagy hogy mit várnak tőlem Samaráék. Egyszerűen bekísérték a fogadószobába, mintha csak az egyik szomszédunk volna.

- Egy kémét? Ide..

- Hamptont - mondta a férfi panaszosan, mintha ez a név mindent megmagyarázna.

- Hamptont? Samara kapitányát?

- Samara... micsodáját? Nos, az egészen biztos,

hogy nem miatta jött ide.

Samantha már is nem figyelt a férjére. Arckifejezése egészen sajátságos lett, már-már azt hihette az ember, hogy örül a hírnek.

- Hampton kapitány... suttogta. - Hogy történhetett?

- Állítólag kereskedőnek adta ki magát, hogy kiderítse, mikor és milyen áruval futnak ki amerikai hajók.

- És most hol van?

- Bezárattam a raktárba, hogy nyugodtan gondolkodhassam. Azt hiszem, nemigen van más választásom, mint hogy kiszolgáltassam a hadseregnek.

- Na, és milyennek találod?

- Meglehetősen dölyfösnek. - Connor egy pillanatig elgondolkodott, aztán megcsillant a szeme. - Szörnyen dühös volt, mégis úgy tűnt, mintha mulattatná a dolog. Azt mondta, felettébb „tanulságos” a számára, hogy megismerheti Samara elragadó családját. És mindezt azok után, hogy úgy összekötözték, mint egy húsvéti sonkát.

Samantha felkelt, és magára kapta a nadrágját meg a blúzáét.

- Beszélnem kell vele.

- Majd reggel - mondta a férje csitítóan.

- Nem, most azonnal... Hogy zárhattad be matrac

és ennivaló nélkül a raktárba? Mit gondolhat most rólunk?

- Hogy mit gondol rólunk? A pokolba is, az az alak egy kém! Egyébként pedig még így is sokkal jobb dolga van, mint amilyen a börtönben lesz, ahol a következő éjszakákat fogja tölteni.

- Talán... - felelte a felesége. - Ma éjszakára akkor is kényelembe kell helyeznünk.

Connor felsóhajtott. Tudta, hogy Samanthát nem lehet visszatartani.

- Veled megyek...

- Ne! - tiltakozott az asszony. - Csak feleslegesen felizgatnád magad. Majd szólok Caesarnak meg Marcusnak. Amúgy is segíteniük kell a cipekedésben.

- Semmiképpen sem hagyhatnak egyedül az angollal. Veszélyes ember.

- Hálával tartozunk neki - felelte Samantha nyugodtan. Csúnyán elbánhatott volna Samarával és Brendannal, de nem tette meg. Sőt rászedte a saját haditengerészetét csak azért, hogy megmenthesse a fiunkat és a legénységét.

Az asszony kisietett az ajtón, majd felkeltette a két szolgát, és utasításokkal látta el őket.

Connor képtelen volt a szobában maradni. Lehet, hogy a felesége megbízik abban az angolban, ő viszont akkor is ott akar lenni a közelben. Ezért

aztán kibújt a házikabátjából, és felöltözött.

Samara érezte, hogy egész éjjel nem fogja majd lehunyni a szemét. Nem is feküdt le, hanem szobája ablakához lépett, és a raktárt figyelte, amelyben még mindig égett a lámpás. Homályosan ki tudta venni, ahogy Raymond nyugtalanul fel-alá járkál, és őrjítő lelkifurdalás rohanta meg. A kapitány megbízott benne, ő viszont elárulta.

A ciprusfa alatt töltött első percekben annyira szívélyes volt a férfi arca, a gunyorosságnak nyomát sem lehetett rajta felfedezni. Az elmúlt év során mindig pontosan ilyennek képzelte el a viszontlátásukat, ám aztán egyik másodpercről a másikra összetört az álma.

A kapitány tüzes pillantása szinte jéggé fagyott, s a kocsiban tett keserű megjegyzései arról tanúskodtak, hogy meg van róla győződve, Samara máris aláírta a halálos ítéletét. Csak hogy ez nem igaz! Ő kizárólag azt akarta megakadályozni, hogy Raymond továbbadhassa a bálon szerzett értesüléseit. Nem engedheti meg, hogy az édesapja hóhérkézre adja. „Kémekkel általában így szokás eljárni” - mondta a fogadószobában...

Szentséges ég, mit tettem! Samara arcán kövér könnycseppek gördültek alá. Bárcsak itt volna Brendan! De a mamának is meg kell értenie engem, és neki talán holnap sikerül majd meggyőznie a

papát. Hacsak addigra már nem lesz késő...

- Rajtam a sor, nekem kell tennem valamit - jelentette ki fennhangon, és ettől egy kicsit helyreállt a lelki békéje. Ugyanolyan ügyesen, ahogyan Raymond foglyul ejtését eltervezte, most a szökését fogja előkészíteni. Ám ehhez legelőbb is a raktárház kulcsait kell megszereznie...

Raymondnak sejtelve sem volt arról, hogy mennyi gondolatnak és tervnek a főszereplője egyszerre. Kétségbeesetten kutatott valamiféle menekülési lehetőség után. A levegő forró volt és fojtogató, ezért kibújt a kabátjából és a mellényéből. Lebarnult bőre és dús, szőke szőrzete elővillant mélyen kigombolt, fehér inge alól, amelynek egyik ujját letépte, hogy bekötözze bele még mindig vérző sebét. Az egyik ládáról letört egy deszkát, azzal próbálta meglazítani az ablakrácsokat, de az eredmény csak az lett, hogy a deszka összetört, és falszakította bőrét. Hát most már mindig úgy lesz, hogy amibe belefog, az menthetetlenül félresikerül?

Egyszer csak zajt hallott az ajtó felől, és kulcs fordult a zárban. Sietve megragadta a deszkalapot, és az ajtó mellé állt. Olthatatlan vágyat érzett arra, hogy leüsse a belépőt, és a legkevésbé sem érdekelte, ki lesz az.

Az enni- és innivalóval a kezében várakozó Caesar és a matracot cipelő Marcus teljes elképedésére Samantha O'Neill elsőként lépett be a raktárba. Hirtelen megtorpant, és ösztönösen összehúzta magát, mert egy deszkalap süvített felé. Közvetlenül a feje felett azonban megállt a levegőben, és az asszony nem is igazán értette, hogyan tudott valaki gátat vetni ekkora lendületnek.

Szembefordult támadójával, és tetőtől talpig végigmérte a magas, hihetetlenül jóképű férfit, akinek kigombolt inge és szűk nadrágja karcsú, izmos testről árulkodott. Szőke haja aranylóan csillogott a gyertyafényben, s zöldeskék szemével dühösen nézett le rá, miközben lassan a földre engedte rögtönzött fegyverét.

Samantha most már tökéletesen megértette, miért viselkedett olyan különösen a lánya az utóbbi hónapokban. Hampton kapitány bármelyik nőt képes volna elbűvölni, hát még egy Samarához hasonlóan tapasztalatlan, fiatal teremtet!

Raymondnak olyan érzése támadt, mintha egy idősebb Samara O'Neill állna vele szemközt. Váratlan látogatója kimondottan szép nő volt, akinek eleven tekintetű, kék szeme ki nem mondott kérdésekkel bombázta őt.

Az asszony korát nem sikerült megbecsülnie. Szeme sarkában aprócska ráncok bújtak meg, s a

belőle áradó érettséget és magabiztosságot csakis a kor, a megélt tapasztalatok hozhatták magukkal... és a belső kiegyensúlyozottság. A férfi fájdalmasan elhúzta a száját.

- Ha jól sejtem, az O'Neill család újabb tagjához van szerencsém. Kezdem azt hinni, hogy ez a sor soha nem ér véget.

Az asszony finoman elmosolyodott.

- Samantha O'Neill vagyok, Brendan és Samara édesanyja...

- Isten hozta szerény hajlékomban! - mondta Raymond, és gúnyos fintort vágott. - Minek köszönhetem rendkívül megtisztelő látogatását?

- Meg akartam ismerni magát - felelte Samantha. Kíváncsi voltam arra az emberre, aki a jelek szerint az egész családomat összezavarta.

Raymond felnevetett.

- Biztosíthatom, hogy ez a zavarodottság a legteljesebb mértékben kölcsönös. Azóta is átkozom azt a napot, amelyen összetalálkoztam a fia hajójával.

Samantha beljebb lépett, és intett a komor képpel álldogáló inasoknak, hogy kövessék.

- Hoztam magammal ezt-azt, hogy... valamivel kényelmesebben lehessen itt. Sajnálom, hogy a férjem nem bizonyult vendégszeretőnek.

Raymond egyre inkább úgy érezte magát, mint aki

a bolondokházába került. Elképedten nézte, ahogy a szolgák matracot terítenek a koszos padlóra, majd egy kis asztalt állítanak mellé, amelyre aztán ennivalót, egy üveg bort és ezüstkupát tesznek.

- Már megbocsásson - mondta -, de nem egészen értem, mi folyik itt.

Samantha újra elmosolyodott a férfi zavara láttán.

- Akár belátja a férjem, akár nem, én úgy gondolom, hogy sok mindenért hálával tartozunk magának. Gondom lesz rá, hogy a családom lerója a tartozását.

Raymond kérdően felvonta a szemöldökét, és Samanthának e perctől kezdve semmi kétsége nem maradt a felől, hogy ez az angol, bizony, bármelyik nő szívét nagyon könnyen össze tudja törni...

- Mutassa! - mondta, miután észrevette a férfi átvérzett kötését. Óvatosan letekerte a kapitány csuklójáról az ingből tépett csíkot, aztán ráncba szaladt a homloka, és Caesarhoz fordult.

- Hozz vizet, kötszert meg konyakot!

A szolga nem mozdult.

- Az nem menni, Mrs. Samantha. Mr. Connor mondani, én nem szabad magát hagyni itt egyedül.

Az asszony az angolra emelte a tekintetét.

- Ugye sem megerőszakolni, sem megölni nem fog?

Raymond zöldeskék szemében vidám fény villant

fel.

- Az első lehetőséget felettébb csábítónak találnám
- felelte. - De ígérem, uralkodni fogok magamon.

- Látod, Caesar mondta Samantha mosolyogva -,
nincs mitől tartanom. Marcus egyébként is itt
marad. Úgyhogy menj szépen, és siess!

Caesar kelletlenül kioldalgott a raktárból.

- *Úgy* nézem, ráfér magára egy pohár bor - fordult
vissza Raymondhoz az asszony.

Samara azt mesélte nekem, hogy árva mondta a
kapitány minden bevezetés nélkül, miközben
kinyitotta a palackot, és csordultig töltötte az
ezüstkupát. - Az pedig még mindig rejtély előttem,
hogy valójában hány fivére is van.

- Négy. Brendan köztük a legidősebb - válaszolta
Samantha.

Raymond Hampton egyre jobban tetszett neki. Ha
a férje hagyná, akár még barátok is lehetnének.

- Miért ment el Fontaine-ék báljára? - kérdezte. -
Nem sejtette, hogy Samara is ott lesz?

A kérdés meglepte a férfit. Ha jobban belegondol,
tudat alatt talán valóban reménykedett benne, hogy
a lány megjelenik a bálon. Ezt azonban ennek az
asszonynak nem szabad megtudnia.

- Dél-Karolina hatalmas állam - felelte végül.

- És mert tudtam, hogy Brendan időközben újra
tengerre szállt, Samarát pedig tévesen Mrs.

O'Neillnek hittem, úgy gondoltam, a férje nélkül nem jön el a bábra. Kivéve, persze, ha esetleg ismét el akarna szökni otthonról... Való igaz, hogy minden eshetőségre fel kellett volna készülnöm. Samara lépéseit nemigen lehet kiszámítani - tette hozzá, és egyszeriben fájdalmas lett a hangja.

Semmi kétség, ez az ember egyáltalán nem közömbös Samara iránt, bármennyire is igyekszik, hogy ne mutassa ki az érzéseit, gondolta az asszony.

- A lányom csak azt tette, amit megítélése szerint tennie kellett - mondta barátságosan. - Arra valószínűleg nem számított, hogy az eljárásának rossz következményei lehetnek.

- Beleértve azt a lehetőséget is, hogy akasztófán végzem - jegyezte meg a férfi keserűen. - Pedig én igazan megbíztam benne...

- Szavamat adom rá, hogy az nem fog megtörténni - felelte az asszony. - Nem fog, mert nem engedem, hogy megtörténjék.

Mielőtt Raymond válaszolhatott volna, Caesar megérkezett a kötszerrel.

- Várjatok odakint! - utasította a szolgákat Samantha. - Mind a ketten.

- Mrs. Samantha...

- Magam is azt hiszem, jobb volna, ha itt maradnának a szolgálai, Mrs. O'Neill - szólt közbe a

kapitány. Ne felejtse el, hogy veszélyes kém vagyok!

Samantha bólintott, aztán gyorsan megtisztította a sebet, és újra bekötözte. Raymond meg sem rezzent, szinte ügyet sem vetett arra, amit az asszony csinál.

Miután Mrs. O'Neill magára hagyta, újabb pohár bort töltött magának, és elfújta a gyertyát. Leült a matracra, a falnak vetette a hátát, és nagyon haragudott önmagára. Soha nem mutatta még ki olyan nyíltan az érzéseit, mint ezen az éjszakán.

Connor O'Neill látta, hogy felesége a két szolga kíséretében visszajön a házba, és éppen vissza akart feküdni, amikor újabb árnyalak osont oda a raktárházhoz. Azonnal felismerte Samarát, és komoly küzdelmet kellett vívnia önmagával, mert nem tudta, akkor dönt-e helyesen, ha feltartóztatja a lányát, vagy ha kivárja, mire készül... A fogadósobában heves fájdalomról árulkodott gyermeke arca. Talán jót tesz neki, ha négy szemközt válthat néhány szót az angollal.

- Hampton kapitány...

Raymond már majdnem elaludt, de erre a hangra azonnal visszatért az, ébersége.

- Menjen innen! - sziszegte dühösen.

- Hampton kapitány... Raymond... Megszereztem a kulcsot.

Kissé későn. Soha többé nem bízom meg

magában. Ki tudja, most is miben mesterkedik.

- Kérem... Szabadon engedem, ha megígéri, hogy semmit sem árul el abból, amit ma éjszaka megtudott.

- Semmiféle ígéretet nem csikar ki tőlem, maga kis vadmacska. Most pedig hagyjon békét! Nem hiszem, hogy az édesapja egyetértene a viselkedésével - tette hozzá ridegen.

- Kérem... el kell mennie innen... Csak ígérje meg, hogy...

Raymond felkelt, és a rácsos ablakhoz lépett.

- Lehet, hogy aggodást hallok ki a hangjából?

- Mindenképpen el kell menekülnie - suttogta Samara kétségbeesetten. -Ígérje meg... kérem...

A kapitány nem igazán akarta igénybe venni a lány segítségét, de belátta, hogy konoksága a vesztét okozhatja. Bármiről is biztosította Samantha O'Neill, felettébb valószínű, hogy börtönbe kerülne... ha nem egyenesen a hóhér kezére. És egyik sem igazán rózsás kilátás.

- Maga nyert - mondta, meg sem próbálva leplezni kiábrándultságát.

Ám mire kinyílt az ajtó, Samara már nem volt egyedül. Édesapja nesztelenül utána osont, és egyáltalán nem rejtette véka alá a mérgét. A két férfi ellenségesen meredt egymásra. A lány is megérezte, hogy van ott még valaki, és megfordult. Soha nem

látta még ennyire elutasítónak az apja arcát. Ijedten tett egy lépést hátrafelé, és majdnem Raymond karjába zuhant.

- Engedd, hogy elmenjen, apa! - kérte esedezve. - Szépen kérlek!

- Azzal már elkéstél - jelentette ki Connor. Korábban kellett volna meggondolnod a tetteid következményeit. Az élet nem játék, Samara.

Most talán majd megérted, hogy valóban így van.

A kemény bírálólat hallatán a lány beharapta az ajkát, ám aztán dacosan újra megszólalt. Mindenképpen meg kell akadályoznia, hogy Raymondnak baja essék.

- Én nem akartam... A kapitány megígérte, hogy semmit nem árul el...

- Igazán? Talán nem te voltál az, aki hónapokon át azt hajtogatta, hogy ez az ember becsstelen kalóz? Hogy bízatsz meg benne egyszeriben?

Connor O'Neillt majd szétvetette a méreg. Azt még megengedte volna, hogy a lánya az ablakon keresztül beszéljen az angollal, ám az fel sem merült benne, hogy ki akarja szabadítani. Sokkal, de sokkal több lehet közöttük, semmint ő eddig feltételezte:

- A pokolba is! - káromkodta el magát Raymond váratlanul. - A legkevésbé sem érdekel, mit gondolnak rólam, csak legyenek olyan jók, és

hagyjanak már végre békén egy kicsit! - Samarához fordult. Nem szorulok rá a fene ette szánalmára meg a segítségére, vagyis inkább nem kérek belőlük. Bárcsak soha ne láttam volna viszont!

Ezzel dühösen visszalépett a raktárházba, és bevágta maga mögött az ajtót.

Raymond megmosta az arcát meg a kezét, és az egyik szolga, aki már az éjjel is ott járt nála Samantha O'Neill kíséretében, személyesen borotválta meg, mert nem akarta kezébe adni az éles szerszámot.

Miután az inas elment, a kapitány evett egy keveset a friss tojásból, szalonnából és meleg kenyérből összeállított reggeliből, amelyet a mosdóvízzel együtt hoztak be neki. Nem volt étvágya, de tudta, hogy meg kell őriznie az erejét. Már majdnem befejezte az evést, amikor megjelent az egyik O'Neill fivér. A nevére Raymond nem emlékezett, csak arra, hogy kettejük közül ő volt a kiegyensúlyozottabb, és őt lökte a földre az éjjel a fogat lépcsőjéről.

- Az apám beszélni óhajt magával - mondta Francis.

A hajós bólintott. Nem volt ellenére a dolog, hiszen ő is meg akarta tudni, mit tervez vele a házigazda. Francis nem kötözte meg, és segítséget sem hívott, hanem egyedül kísérte át a könyvtárszobába.

A családfő az íróasztala mögött ült, de azonnal felállt, amint Raymond belépett, és biccentett a fiának. Az elhagyta a szobát, és becsukta maga mögött az ajtót.

A kapitány a raktárházban hagyta szalonkabátját meg a mellényét, s most csupán nadrágot, csizmát és erősen összepiszkolódott, szakadt inget viselt. Mégis büszkén és méltóságteljesen állt fogvatartója előtt, s csupán arcizmainak alig észrevehető rángatózása árulta el, hogy számára sem lesz közömbös ez a beszélgetés.

- Feltételezem, hogy határozott okkal hoztak ide - mondta csöndesen, ám így is egyértelmű éle volt annak, amit mondott. O'Neill kezdte csodálni a tartásáért. Angolnak angol ugyan, de bátor és elképesztően merész férfi. Kínos helyzete dacára sem hajlandó beismerni, hogy veszített, és nem adja meg magát.

Connor arra a hosszú beszélgetésre gondolt, amelyet ma reggel Samarával folytatott. Semmi kétség, a lánya szerelmes az angol kapitányba, és soha nem bocsátaná meg, ha bármi komolyabb baj történne vele. A családfő belátta, hogy rá kell vennie Hamptont az együttműködésre, és erről sikerült meggyőznie a fiait is.

Két lehetősége van - kezdte lassan -, de attól tartok, egyik sem lesz igazán ínyére. Szolgáljon

azonban némi vigaszára, hogy én is örülnék, ha találhatnék ezeknél jobb megoldást.

Raymond csupa fül lett. Az előbb még a polcokon sorakozó könyveket pásztázta tekintetével, tudván, hogy azok általában többet elárulnak a tulajdonosukról, mint a szavai. Most azonban már csak Connor O'Neillre figyelt.

Átadhatom a katonai hatóságoknak, s mivel van némi befolyásom, felléphetek annak érdekében, hogy viszonylag enyhe büntetést kapjon. Talán, de csak talán megmenthetem az életét, ám szinte bizonyosan börtönbe kerül, és erősen kétlem, hogy kicserélnék egy amerikai fogolyra.

Harnpton arca rezzenéstelen maradt.

A másik lehetőség az, hogy megismétli a lányomnak tett ígéretét, és akkor a házam vendége lesz - folytatta. A szava viszonylagos szabadságot biztosíthat magának Glen Woodsban. A családom tagjain kívül senkivel sem találkozhat. Brendan hazatérése után az értesülései értéküket veszítik, s ő majd kijuttatja magát az országból. A személyzet, persze, így is beszélni fog magáról, és a szomszédaink is meg fogják tudni, hogy látogatónk van. A találgatások megelőzése érdekében azt fogjuk mondani, hogy egy távoli rokonunk keresett fel bennünket, aki mélyen gyászolja nemrégiben elhunyt feleségét, és ezért senkivel nem kíván

találkozni. A házat kizárólag kísérettel hagyhatja el, és mindig meg kell mondania, hová megy, hogy bármikor figyelmeztethessük, ha látogatónk érkezne.

Connor kis szünetet tartott, és elgondolkodva nézett ki az ablakon.

- Ezenkívül tudni szeretném annak az embernek a nevét - fordult aztán vissza Raymond hoz -, aki a segítségére volt.

- Ezt, sajnos nem áll módomban közölni - jelentette ki a kapitány határozottan.

- Akkor sem, ha a hallgatásáért felköthetik?

Raymond közönyösen rándított egyet a váll a szeme azonban különös fénnel szikrázott.

- Nem hittem volna, hogy áruló van köztünk. De most már tudom, és higgye el, meg is fogjuk találni - mondta végül Connor. Az íróasztalához lépett, kitöltött két pohár konyakot, és az egyiket odakínálta a kapitánynak, de ő visszautasította. - Az ajánlatomnak, természetesen, nem feltétele, hogy megnevezze azt az embert.

- Igazán nem? - kérdezte gúnyosan Raymond. Pedig nagyon úgy hangzott.

- Meg kellett próbálnom...

A kapitányban valamelyest oldódott a feszültség, és most már komolyan elgondolkodott O'Neill ajánlatán. Rosszul viselte, ha sarokba szorították, és

sem Samarának, sem senki másnak nem akart a lekötöztettségévé válni. Büszkeségét már így is alaposan megtépázta ez a család, ám sem a felakasztatás, sem a bebörtönöztetés gondolata nem csábította. Egy feltételt azonban mindenképpen szabnia kellett.

- Megígértem az embereimnek, hogy segíték visszatérni nekik a hazájukba. Az ő kontójukra nem vásárolhatom meg a szabadságomat...

Connor bosszúsan dörzsölgette a tarkóját.

- Vannak barátaim Washingtonban szólalt meg végül. - Meglátom, sikerül-e meggyorsítanom a legénysége kicserélését. Miután a hajójuk elsüllyedt... és a kapitányuk is a tengerbe veszett, nemigen lehet komoly akadály.

- Szavát adja?

- A pokolba, Hampton, maga egyáltalán nincs abban a helyzetben, hogy követeléseket támasszon!

- Szavát adja?

- Igen... - felelte Connor, és nem igazán tudta, dühös legyen-e, vagy inkább csodálja az angolt.

- Ez esetben mégis elfogadnék egy pohár konyakot

- mondta Raymond lassan, és elmosolyodott.

14.

Hogyan csilloghat így e szürke szempár? Raymond hiába igyekezett, hogy ne nézzon Samarára, csak nem sikerült levennie róla a tekintetét. A lány dühös volt, dühösebb annál is, mint az *után a bizonyos vacsora után az Egyszarvú fedélzetén.*

A kapitány az étkezés közben mindvégig hűvös és tartózkodó maradt. Többször is be akarták vonni a társalgásba, de az összes próbálkozásnak csúfos kudarc lett a vége. Hamarosan el is akadt a beszélgetés, ami Samara emlékezete szerint most először fordult elő. Ártalmatlan téma nemigen akadt, a háborúról pedig, amely a leginkább izgatni szokta a kedélyeket, óvatosságból és udvariasságból ezúttal nem ejtettek szót.

A lányom holnap megmutatja magának az ültetvényünket - jelentette be Samantha a lehető legelfogulatlanabbul, látszólag nem is véve tudomást a Samara és Raymond közötti feszültségről. - Mindenképpen tudnia kell, hol húzódnak a birtokunk határai.

Raymond arcán megrándult egy izom. Ha már őrizet alatt kell mozognia, akkor legalább ne Samara

tartsa szemmel!

- Jobb szeretném, ha valaki más vállalná magára ezt a feladatot - mondta nyugodtan.

- Sajnálom - válaszolta Samantha -, de az lehetetlen. Francis visszamegy Charlestonba, Jerryre odaát, Chatham Paksban lesz szükség, a férjemnek a földeken van dolga. Egyedül Connor jöhetne még szóba, ámbár erősen kétlem, hogy az ő társaságát kellemesnek találná. Ám ha inkább itt maradna a házban, természetesen azt is megteheti.

Raymond tudta, hogy megbolondulna, ha a négy fal között kellene maradnia, ezért kurta biccentéssel mégiscsak elfogadta az ajánlatot.

A lovakat már felnyergelték, amikor Samara és Raymond beléptek az istállóba. A férfi hűvös udvariassággal segítette fel a lányt a női nyeregbe, aztán könnyedén fellendült a neki szánt, sárga ménre. A ló azon nyomban ki akart törni, de ő tökéletesen kézben tartotta a türelmetlenkedő állatot.

Samara őszinte elismeréssel adózott magában, látván, hogy a kapitány milyen hamar célt ért a számára teljesen ismeretlen lónál, ugyanakkor azt is meg kellett állapítania, hogy Raymond Hampton már-már szemérmetlenül vonzó férfi. Brendan egyik bivalybőr nadrágját, fekete csizmáját és fehér batisztingét viselte, s a nadrág meg az ing még így is

pattanásig feszült izmos testén, miután egy cseléd lány mindkettőt bővebbre alakította. Napbarnított nyaka és arca élesen elvált a hófehér batiszttól, és csak úgy áradt belőle az erő és a férfiasság.

Samara teste tüzelt a vágytól, úgy érezte, elolvad a napon, akár a viasz. Bárcsak még mindig mérges lehetne Raymondra! Akkor talán nem jelentene veszélyt rá nézve, de erre a csodálatos férfira egyszerűen nem tudott haragudni.

A kapitány feléje fordult, és alázatosan meghajtotta a fejét.

- A foglya vagyok, Miss Samara. Állok szolgálatára - mondta, és valami megvillant a szemében, amit a lány nem tudott megfejteni.

- Kövessen! - válaszolta kurtán, és könnyű vágára fogta a lovát.

A férfi éppen csak annyira maradt le mögötte, amennyire az egy alacsonyabb rangútól illik, és Samara sejtette, hogy ezzel is őt akarja ingerelni. Büszke tartásával és a szája szegletében húzódó, kihívó vonással a kapitány minden volt, csak alázatos nem.

Raymondnak mindjárt jobb lett a kedve, amint észrevette, hogy a lány bosszúsan megfeszíti a vállát. Kék lovaglóruhája nagyon jól állt neki, színe kiemelte csattal összefogott, fekete haja csillogását.

Az angol hölgyek többségétől eltérően nem viselt kalapot. Pompásan lovagolt, ahhoz képest megkülönböztetően, hogy női nyeregben kellett ülnie. Kecsesen követte lova mozgását, és óvatosan, de biztos kézzel irányította a heves vérmérsékletű kancát.

Mintha csak sejtette volna, mi jár Raymond fejében, kihívóan hátramosolygott rá, majd megsarkantyúzta a lovát. A férfinak szinte hozzá sem kellett érnie a ménjéhez, és az máris a kanca nyomába eredt. Samara gondosan őrizte előnyét, Raymond pedig állhatatosan követte a lányt, aki letért az útról, keresztülvágott a földeken, és végül belovagolt a cserjésbe, ahol olyan keskenyvé vált az ösvény, hogy a férfi nem vághatott elébe. Még arra is vigyáznia kellett, hogy el ne találják azok a földlabdák, amelyeket Samara kancájának a patái csaptak hátra.

- Micsoda kis pokolfajzat! - morogta halkán, és őszinte ámulattal adózott a lány lovaglótudománya előtt.

Samara egyszer csak megállt, de olyan hirtelen, hogy Raymond lova majdnem nekiütközött az övének, és hangos nyerítéssel, ijedten felágaskodott. A férfinak minden ügyességére szüksége volt, hogy nyeregben tudjon maradni. Észrevette, hogy a lány milyen önelégült pillantást vet rá, és újabb

szitkozódást mormolt el. Lova megint fel akart ágaskodni, neki azonban ezúttal sikerült a földön tartania. A mén ideges táncolásba kezdett, és ingerülten prűszkölt. Miután végre megnyugodott, a kapitány leugrott a hátáról, és bosszúsan odasétált Samarához.

- Nagyon óvatlan volt. Mindkettőnket megsebesíthetett volna.

Végignézett eredetileg hófehér ingén, amelyet most mindenütt koszfoltok borítottak. A lány tekintete elárulta neki, hogy az arca sem festhet különkülön. Egy pillanatig sértve érezte magát, ám aztán felülkerekedett a humorérzéke, és elmosolyodott.

- Ó, Samara...! - mondta aztán csendesen.

Mindkét kezét odanyújtotta a lánynak, az pedig készségesen a karjába siklott a nyeregből.

Ahogy ott álltak egymással szemközt, egyszerre mindenről megfeledkeztek maguk körül. A lány felnézett a férfira, és az arcát fürkészszerűen kereste, érzé- e ugyanazt a különös fájdalmat, ugyanazt a heves vágyat, mint Ó. És ezúttal nem kellett csalódnia.

Raymond valósággal kővé dermedt, annyira igyekezett uralkodni magán. A szemében azonban olyan tűz lobogott, amely már-már elnyeléssel fenyegette Samarát. A lány teste azonmód felforrósodott. Ellenállhatatlan vágy ragadta magával, s ahogy reszketve odabújt a férfihoz,

rögtön megérezte annak erősödő izgalmát, és kész volt arra, hogy mindent megadjon neki.

Raymond gyengéden megfogta az állát, és könnyed mozdulattal felemelte. Ajka meleg volt, és egészen puha. Végigsimogatta Samara arcát, megcsókolta a szemét és a fülét, majd a nyakát kezdte cirógatni, mígnem a lányt teljesen elborította a kéjes öröm. Keze a férfi hátán barangolt, sűrű, aranyszőke hajával játszott, miközben Raymond szája visszatért a szájához, és a végsőkig korbácsolta érzékeit.

Szorosan egymáshoz simultak, amennyire csak ruháik engedték, s a férfi lassan gombolni kezdte Samara lovaglókabátját, amit a lány szinte észre sem vett, annyira lefoglalták új érzései és a számára eddig teljességgel ismeretlen vágy.

Raymond végül elvált a szájától, és rekedten felnyögött.

- Ó, Samara... Samara, drágám.

Gúnynak már nyoma sem volt a hangjában, inkább valamiféle ámulat és csodálkozás csendült ki belőle. Mélyen a lány szemébe nézett, félelem vagy habozás nyomát keresve benne, ám csupán ugyanazt a kétségbeesett vágyódást találta, amely őt is felkavarta.

Széthajtotta Samara kabátját, kigombolta blúza felső gombjait, majd benyúlt a kivágásba, és megérintette a lány feszes mellét. Aztán

türelmetlenül félresimította róla a ruhát, lehajtotta fejét, és szájával forró nyomott hagyott Samara bőrére, egészen a lány rózsaszínű mellbimbójáig.

Lelke mélyén arra számított, hogy Samara felsikolt, és arra kéri, vessen véget ennek az örületnek, ám az tovább kutatta a testét, ajkát előbb a hajára tapasztotta, aztán a füléhez közelítette, s addig-addig ingerelte, amíg Raymond halkán felnyögött.

- Te kis boszorkány.... Édes kis boszorkám...

A férfi már éppen a nadrágszíját készült megoldani, amikor lódobogásra lett figyelmes. Másodpercek alatt visszatért a valóságba, és óvatosan eltolta magától Samarát, akinek lángolt az arca és összekócolódott a haja. Raymond kapkodva begombolta a lány félrecsúszott ruháját, de arcpírjára és szeme árulkodó csillogására nem talált semmiféle, ilyen gyorsan ható ellenszert.

Éppen helyére került az utolsó gomb is, amikor egy mogyorószínű paripa hátán Conn bukkant fel mellettük. Bosszús képpel méregette húga kócos haját és Raymond tökéletesen kifejezéstelen arcát.

- Követtél bennünket! - nézett fel Samara dühösen a bátyjára.

- Nem én! - felelte Conn nyugodtan. - Csak nagyon sokáig elmaradtál, és már attól féltem valami bajod esett - tette hozzá, s a tekintete

elárulta, úgy gondolja, így is csak a legutolsó pillanatban ért ide...

Raymond hűvös, bosszús hangja zavarta meg az egymással farkasszemet néző testvérpárt.

- Azt hiszi, képes lennék megerőszkolni és megölni a húgát, mielőtt elszököm innen?

- Már miért ne hihetném? - kérdezte Conn indulatosan. - Csak az ígérteét bírjuk, és nekem a maga szava nem sokat jelent. Én nem vagyok olyan hiszékeny, mint az apánk. Emellett úgy látom, hogy a sejtésem, legalábbis részben, helyes volt - fűzte hozzá, behatóan végigmérve az előtte álló párt.

- Nincs jogod... - fortyant fel Samara.

- De bizony van, húgocskám! Nem fogom megengedni, hogy ez a fickó kihasználja a kínálkozó alkalmat, csak mert... - Nem fejezte be a mondatot, hanem Raymondhoz fordult. - Üljön fel a lovára! - parancsolta nyersen.

A kapitány összeszorította a száját, ám ekkor észrevette, hogy Samara szemét könny futja el, és váratlanul felébredt benne a védelmező ösztön. A lánynak ma már nem szabad többet szenvednie. Igaz, az előbb ő is elveszítette az önuralmát, és hajsza híján elcsábította. Ha nem jön meg a bátyja...

Ügyet sem vetve a dühöngő Connra, megfogta Samara jéghideg kezét, és felsegítette a nyeregbe,

Aztán ő is felpattant a lovára, és anélkül, hogy akár csak egyetlen pillantást vetett volna a két testvére, visszalovagolt az ösvényen.

A napok rettenetesen lassan teltek. Közös kilovaglásuk után Raymond eldöntötte, hogy többé nem marad kettesben Samarával. Az mindenkinek túlságosan veszélyes volna, leginkább, persze, neki magának. A kirándulás utáni hosszú, álmatlan éjszakán belátta, hogy semmiképpen sem folytathatják ezt a kapcsolatot. Ha nem is szívesen, de elfogadta O'Neillék meghívását, és nem élhet vissza a vendégszeretetükkel.

A varázs azonban ezzel még nem tört meg. Ha véletlenül összetalálkoztak, azonnal fellángolt bennük a tűz, és az étkezések mindkettőjük számára kínszenvedést jelentettek.

Lassan beköszöntött az ősz, de Brendanról még mindig nem kaptak hírt. Raymond dal már-már mindenki családtagként bánt, egyedül Conn maradt bizalmatlan vele. Az ő lába azóta meggyógyult, és úgy tervezte, hamarosan visszatér Andrew Jackson tábornok mellé.

Raymond időközben megtudta, hogy az *Egyszarvú* elsüllyedését az összes embere túlélte, de még mindnyájan fogságban vannak. Connor O'Neill ugyan minden tőle telhetőt megtett, Hampton attól tartott, az ő híre miatt szenved halasztást a

fogolycsere.

Connor látta a kapitányon, hogy egyre türelmetlenebb lesz, és gyakran felszólította, hogy tartson vele az ültetvényre. A hajós pedig minden alkalommal elfogadta a meghívást, mert így nem kellett találkoznia, Samarával, és egyébként is lenyűgözték a Glen Woodsban folyó munkák.

Elcsodálkozott, amikor megtudta, hogy az O'Neill család feje a legtöbb fekete bőrű cseléde és földmunkást felszabadította. Időnként ugyan vásárolt új rabszolgákat, de nekik is lehetőséget biztosított arra, hogy egy bizonyos próbaidő letelte után kivásárolják magukat. Ügyes kézművesekként és munkásokként aztán bárhol megkereshették a kenyerüket. O'Neillék módszere ezzel együtt igencsak kifizetődőnek bizonyult, mert az emberek náluk közel kétszer annyit teljesítettek, mint a többi birtokon. Raymond egyre jobban tisztelte Connor O'Neillt, és a két férfi között idővel őszinte barátság alakult ki.

Amikor Samara újra meglátta, hogy édesapja az istállókhöz lovagol a kapitánnyal, alig-alig sikerült elfojtania a vágyódását. Raymond haja csillogott a napsütésben, és a nyeregben éppen olyan lélegzetelállítóan festett, mint a hajóján a kormány mögött. Számára azonban elérhetetlen, hiszen egyértelműen értésére adta, hogy nem kér a

társaságából...

Hogy az ördög vinné el Connt! Mindent elrontott. Ha bátyja akkor nem bukkan fel váratlanul az erdőben, egészen biztosan csodás és nagyszerű élményben lett volna része. Azóta Raymond mintha jéggé fagyott volna, és szenvedélye gunyoros türelemnek adta át a helyét. Szemében már csak nagyon ritkán lobbant fel újra a láng, ám akkor is mindjárt kialudt megint.

Már két hónap telt el a kilovaglásuk óta, és Samara reménye minden egyes nappal halványabb lett. Hampton kapitány hamarosan elhagyja őket. Apjuk úgy tervezte, hogy Brendan elviszi őt egy semleges kikötőbe, ahol már nem lehet az amerikaiak kárára.

Okvetlenül meg kell tudnom, hogy minden szép és jó csak az én képzeletem szüleménye volt-e, gondolta a lány. Hiszen többször is volt már rá példa, az *Egyszarvú* fedélzetén éppúgy, mint itt, Glen Woodsban, amikor a kapitány levetette az álarcát, és olyankor mindig azt az erős vágyódást olvasta ki a vonásaiból, amely újra meg újra ellenállhatatlan erővel hatott rá.

Ám ez az árulkodó érzés oly gyorsan el is tűnt, ahogy megjelent, és Samara nem tudta, hogy nem csupán a vágyai láttatták-e vele azt, amit látni vélt. Amíg ezt nem deríti ki teljes bizonyossággal, Raymondnak nem szabad innen elmennie!

15.

Samara rendkívüli gondossággal készítette elő a tervét, és minden úgy is történt, ahogyan az neki a legjobban megfelelt. Édesapja átlovagolt Jerry ültetvényére, a bizalmatlan Conn pedig bement Charlestonba, hogy előkészítse végleges visszatérését a hadseregbe. Francis már egy hete elutazott, és édesanyjuk sem ért rá éppen, mert az istállóban foglalkozott a nemrégiben született kiscsikóval.

A lány eredetileg azt találta ki, hogy az édesapjától kapott megbízásokra hivatkozva megkéri Raymondot, kísérje el vásárolni, és aztán valamilyen ürüggyel elcsalja a barlangba. Amikor azonban belépett hozzá a könyvtárszobába, tudta, hogy ez így nem fog sikerülni.

A kapitány az ablaknál állt, tőle teljesen szokatlan módon lógatta a vállát, és hol tördelte, hol meg ökölbe szorította a kezét. Samara megérezte dühét és levertségét, és azonnal heves fájdalom hasított belé. Tudta, hogy Raymond miatta került ilyen, állapotba. Aggódik a legénységéért, az ő otthonukat pedig legjobb esetben is csupán kényelmes börtönnek tekinti. Tétlenségre van kárhoztatva, és

akarata ellenére engedelmeskednie kell másoknak. Mivel pedig Hampton olyan ember, aki mindennél többre becsüli a szabadságot, egészen biztos, hogy egyre elviselhetetlenebb számára a Glen Woods-i tartózkodás.

Samara belátta, hogy nem hazudhat neki. A kapitány iránt érzett beteljesületlen szerelem fokról fokra érettebbé tette, s már nem akarta megtéveszteni ezt a páratlanul büszke férfit. Ehelyett odalépett hozzá, és szótlanul megállt mellette. Értésére kívánta adni, hogy tudja, mennyire szenved.

- Nem volna szabad itt lennie - szólalt meg Raymond egy kis idő múlva.

Samara nem válaszolt. A férfi hangja egészen más volt, mint lenni szokott, és mélységes szomorúság csendült ki belőle. Amikor a lány felnézett rá, észrevette, hogy vonásai pattanásig feszültek az izgatottságtól.

- Mutatni szeretnék magának valamit - mondta végül.

Raymond arcán váratlanul elbűvölő mosoly áradt szét.

- És ezúttal milyen meglepetésre számíthatok?

Hangjából enyhe gúny érződött ki, de a keze egy ösztönös mozdulattal végigsimított a lány haján.

- Kérem... Lovagoljon ki velem! - mondta

csendesen Samara, és kinyújtotta kezét a bizonytalanzkodó kapitány felé.

- Kis vadmacska - mormogta a férfi olyan halkán, hogy alig lehetett érteni a szavát.

- Angol... - felelte Samara, és az ő szájából ez úgy hangzott, mint valamiféle becézés. A férfi gúnyosan elmosolyodott.

- Az vagyok, és az is maradok.

- Tudom - suttogta a lány. - Ahogy valószínűleg örökre megmarad kalóznak, gazembernek és...

- Maga pedig, kis amerikaim, egy szégyentelen hazudozó! Még hogy férjes asszony! Szent egek, azonnal tudnom kellett volna!

- Lehet, hogy mi ketten éppen ezért érdekelnék meg egymást - felelte Samara, és halványan elmosolyodott.

- Hát az meglehet...

Habozó, gunyoros válasza hallatán a lánynak nagyot dobbant a szíve. A férfi szeme és szája elárulta neki, hogy Raymond egyáltalán nem közömbös iránta.

- Nagyon elgondolkodott, kis vadmacska - jegyezte meg a hajós, és egyszeriben ellágyultak a vonásai.

Milyen szép ez a lány, ahogy itt áll előtte, az ablakon besütő nap fényében! Nagy szemével kérdően néz fel rá, és bizonytalan mosoly játszik az ajkán... Raymond meglepődve észlelte magán a

hirtelen hangulatváltozást. Sok mindent érzett már nő iránt, de ilyen mélységes gyengédséget talán még sohasem. Ez a lány visszavonhatatlanul felébresztette benne a védelmező ösztönt, s csupán ez gátolta meg abban, hogy a következményekkel mit sem törődve, itt és most a magáévá tegye őt.

Pedig kívánta, jobban, mint bárkit és bármit ezen a világon. Ez a lány maga a sugárzó élet, megkapóan derűlátó, és nemcsak érti, de nagyszerűen műveli is a tréfát. Mindennél lebilincselőbb azonban szabad, semmilyen kényszernek nem engedelmeskedő szelleme, az, ahogyan fellopódzott Brendan hajójára, aztán pedig elszántan harcolt a bátyja szabadságáért...

Sajnos azonban arra is ez a szellem készítette, hogy engem elraboltasson, jutott az eszébe. Samara harcos alkat, akinek megvan a maga elképzelése tisztességről, becsületről, s mindent elkövet azért, hogy ezt az elképzelést érvényre juttassa. Hamptonnak sok nővel volt már dolga, de ebben a fiatal amerikai lányban olyan tulajdonságokat fedezett fel, amelyek ellenállhatatlanul elbűvölték.

- Kérem... - ismételte meg Samara, mert mindenképpen el akarta vinni Raymondot a barlangba, oda, ahol gondolataiban olyan nagyon közel volt már hozzá:

A kapitány kifogást próbált keresni, ám

csakhamar ráébredt, hogy valójában nem is nagyon akar. Mindenképpen ki kell jutnia ebből a házból, erre pedig itt és most ez az egyedüli lehetőség. Ezért aztán némán bólintott, bár gondolatban azonnal ostoba fajankónak nevezte magát a döntéséért.

A lány előtte lovagolt, és mutatta az utat. Átlépték az ültetvény határát, és egy darabig a Pee Dee folyó mentén, hatalmas tölgyek és szürkés mohával borított ciprusok mellett haladtak. A gondosan művelt angol rétek egészen mások, mint ez a buja vidék, amelynek szépsége vad és megfőkezhetetlen, gondolta a férfi, és egyszeriben megértette, miért lehet itt, ezen a tájon egy nő olyan független és eredeti, mint Samantha vagy Samara O'Neill.

Eszébe jutott, hogyan ment be hozzá a raktárházba első itt töltött éjszakáján anya és lánya is, s ereiben azon nyomban vad száguldásba kezdett a vér. Megrázta magát, hogy elhessegesse ezt az emlékképet, mert tudta, hogy most mindenképpen tiszta fejre lesz szüksége.

A barlang közelében Samara megállította a lovát. Raymond leugrott a magáéról, egy fához kötötte a kantárszárakat, majd lesegítette a nyeregből a lányt, de azonnal le is vette róla a kezét, és várta, hogy kiderüljön, mit akar megmutatni neki. Samara előrement, félrehajtotta a bejárat elől a vadszőlőt, és belépett a barlangba.

A férfi kíváncsian nézett körül a széles térségen, amelybe a szűk bejárat vezetett. A barlangon meglátszott, hogy használják néha, mert gyertyák és egy ónkupa mellett szalma is hevert a földön. Raymond elbűvölve figyelte Samarát, aki a ruhájára tapadó porral mit sem törődve, gyertyát gyújtott. Arca felizzott a halovány fényben, és szürke szeme várakozásteljesen csillogott.

A férfit is különös melegség járta át, noha a barlangban, ahová nem jutott be a nap, meglehetősen hűvös volt. Ő mégis úgy érezte, hogy egész bensője tüzel és ragyog.

Minden elhatározásáról megfeledkezett, amint Samara odalépett hozzá. A gyertyafényben különösen szép volt, haja varázsosan csillogott, tekintete pedig szerelemről és várakozásról mesélt.

Raymond már éppen azt akarta mondani, hogy nem, nem lehet, amikor a lány határozottan ráemelte a szemét, és kérdő pillantással nézett fel rá. Tudta, hogy választ fog kapni a kérdésére...

Raymond magához húzta, és először egészen gyengéden, ám hamarosan olyan követelő erővel kezdte csókolni, hogy a lány testét gyönyörűséggel vegyes fájdalom járta át. A kapitány megálljt akart parancsolni magának, Samara azonban odasimult hozzá, és a forró hullámok, amelyeket keltett a testében, mind-mind oda áramlottak, ahol Raymond

férfiassága összpontosult. Már alig bírt uralkodni magán, és nem volt más kívánsága, csak az, hogy végre egyé válhasson ezzel a nővel.

Samara felemelte a kezét, Raymond hajával játszott, s immár sokadszorra lenyűgözte a hajós férfias szépsége s a belőle áradó erő.

- Azt hiszem, szeretlek - suttogta, mert nem volt képes többé elhallgatni az érzéseit.

Raymond hátrébb húzódott tőle, a vállára tette a kezét, és mélyen a szemébe nézett. Félreérthetetlenül kiolvashatta belőle, ahogy Samara vágya reménykedéssé alakul át, a remény félelemmé lesz, a félelem pedig kétségbeeséssé...

A lány elfordult, hogy elrejtse a könnyeit. Raymond hallgatása minden szónál többet mondott neki. A férfi mögéje lépett, átkarolta, és a hajára tapasztotta a száját. De szép is volna, ha azt felelhetné, hogy ő is szereti...! De nem teheti meg. Samara hazájában ő szökevénynek, a nemzet ellenségének számít. Az édesapjának és a fivérének viszont a barátja. Nem hálhat együtt a lánnyal, ha nem házasságáról viszont nem lehet szó közöttük legalábbis egyelőre nem.

Samara egész testében reszketett, és annyira sebezhető volt, hogy a férfi hiába nyelt nagyokat a végén mégsem bírt az érzéseivel. Bármit képes lett volna elviselni, csak ezt a néma gyötrődés nem.

Hiszen ő is szereti Samarát, és inkább a lelkét adná el, semmint hogy fájdalmat okozzon neki...

Lassan maga felé fordította, felemelte a fejét ajkával felszárogatta a könnyeit, majd felegyenesedett, és gyengéden a szemébe nézett.

- Én is szeretlek, Samara... - mondta rekedtem

Soha nem hitte volna, hogy ez a szó valaha is elhagyja a száját, s most is csak nagyon nehezen sikerült kimondania. A lány először nem is értette, ám aztán elképedten meredt rá.

- Ne haragudj rám a sutaságomért - folytatta gyengéd hangon a hajós -, de eddig még soha nem mondtam ilyet...

A pillantása annyira meleg, annyira szívélyes volt, hogy Samara szíve majd kiugrott a helyéből.

Raymond felvett a földről egy gyapjútakarót; kirázta, és leterítette a fal mellé. Aztán megfogta a lány kezét, segített neki leülni, és ő is letelepedett mellé. Átkarolta a vállát, szorosan magához, vonta, és élvezte, hogy Samara készségesen odasimul hozzá.

- Most már csak az a kérdés, hogy mitévők legyünk - mondta lassan a férfi.

- Ha szeretjük egymást...

Raymond hangja talán soha nem volt még ilyen szelíd.

- Ennyire azért nem egyszerű, kicsim. Ha rám

találnak, fellógathatnak. Én nem maradhatok itt, és nem tudom, hogy te boldog lehetnél-e Angliában.

- Mindenütt boldog lennék, ahol ott vagy te is - válaszolta a lány, aki egyszeriben nem gondolt többet a körülményekkel. Úgy érezte, ha kell, egész világot meghódítja Raymond kedvéért. A férfi elmosolyodott. Ezt a választ csakis Samara adhatta.

- Elmegyek innen, amint Brendan hazajött - figyelmeztette.

- Én pedig veled megyek - jelentette ki a lány. Raymond halkán felnevetett.

- Már megint el akarsz szökni?

- Igen, ha nincs más megoldás - felelte elszántan.

- Nem hiszem, hogy szükség lenne rá - mondta a férfi, és mogorva hangja meghazudtolta szeme csillogását. - Semmi sem tart örökké, és ez a háború sem fog. Már folynak a tárgyalások, és egyre több angol akarja, hogy végre béke legyen. Addig itt kell maradnod. Ma még túlságosan is veszélyes lenne az utazás.

- De hát te és Bren...

- Mi katonák vagyunk - felelte Raymond nyomatékosan. - Aligha hiszed el, de óriási szerencséd volt, amikor a Samara meghódítása után egyszeriben kétségeim támadtak. Az ilyesmi nem túl gyakran fordult elő velem, és akkor is nagyon erősen kellett összpontosítanom, hogy megtörténjen... Te

nagyon értesz ahhoz, kis vadmacska, hogy elbűvölj egy férfiembert. De nem akarom, hogy velem vagy nélkülem tengerre szállj, amíg véget nem ér ez a háború.

A lány erősen megszorította Raymond kezét. Egyszeriben felébredt benne a vágy, hogy mindent megtudjon erről a férfiről.

- Te voltál már szerelmes? - kérdezte egészen halkán.

- Még soha - felelte Raymond ünnepélyesen. - És te? Emily, a barátnőd azt mondta, számtalan hódolódd van, és mindegyik örülne, ha neki nyújtánád a kezéd.

- Csakhogy nekem azok nem kellenek - válaszolta Samara olyan megvetéssel, hogy a férfi elnevette magát.

- Egyiküket sem tudod elképzelni a férjednek?

- Egyiküket sem - jelentette ki a lány. Csak... csak téged, akarta mondani, de valahogy nem jött a szájára a szó.

- Így viszont kétszeres számomra a megtiszteltetés - mondta Raymond gavallérosan.

- És még soha nem akartál összeházasodni valakivel? Úgy tudom, Angliában nagyon sok érdekházasságot szoktak kötni...

- Így igaz - felelte a férfi. - De azért akad néhány szerelmi házasság is. Engem azonban még az apám

sem tudott rábírní a nősülésre, noha épp elégszer megpróbálta - tette hozzá, és mélyen Samara szemébe nézett. - Szerelem nélkül nem akartam házasságra lépni, arra pedig nem számítottam, hogy ez az érzés valaha is rám köszönt...

A lány úgy érezte, nem érheti ennél nagyobb öröm. Ezek szerint Raymond mégis akarja őt!

- Jegyben sem jártál soha? - kérdezte, mert nem tudta elképzelni, hogy ennek a nagyszerű férfinak egészen eddig nem volt szorosabb kapcsolata.

- Nem - válaszolta Raymond, aki úgy gondolta, kurta látszatjegyességét igazán fölösleges lenne megemlítenie. - Legalábbis mostanáig nem - tette hozzá egészen furcsa, fátyolos hangon. - Már amennyiben feleségül akarsz menni egy angol gazemberhez... Ha jól emlékszem, ezt mondtad rólam az édesapádnak.

- Igen, ezt mondtam rólad és még sok mást is... - felelte Samara boldogan, mielőtt a férfi szája lezárta volna az ajkait.

Megint fellobbant bennük a tűz, ám ezúttal már nem fojtották el. Raymond gyengéden cirógatta Samara testét, s ez a könnyedség csak még izgatóbbá tette érintéseit, az érzékek örvénylő szédületébe kergetve a lányt, akinek minden porcikája reszketett a várakozástól. A férfi perzselő szája a nyakát becézgette, majd keze finoman a

ruhája kapcsaihoz nyúlt, és apró, ügyes mozdulatokkal sorra kinyitotta őket.

Raymond elragadtatottan nézegette Samara mezítelen mellét. Ajkával apró köröket rajzolt mind a kettőre, s előbb az egyik, aztán a másik bimbót érintette meg a nyelvével. Végül egymás után rájuk zárta az ajkát, és a lány egész testében végigborzongott a kéjtől.

Kigombolt inge alatt végre neki is sikerült megérintenie a férfi mellkasát, amire oly régen vágyott már. Ujjait beletúrta az aranyszőke szőrzetbe, apró mintákat rajzolt a mellére, s addig-addig izgatta a nyelvével Raymond fülcimpáját, amíg a férfi hangosan felnyögött.

Samara boldogan felkacagott, mert most már tudta, hogy ő is képes csodás érzéseket ébreszteni a férfiban, Raymond pedig kihallotta kacagásából a szerelmet, az odafigyelést, a vágyódást, és ez végtelenül boldoggá tette.

Tekintetük összekapcsolódott. Nagyon sok mindent el kellett mondaniuk egymásnak, és meg is tették, csak éppen szavak nélkül.

Raymond remegő kézzel bújtatta ki a lányt lovaglóruhájából, és csodálattal nézegette telt keblét, karcsú derekát és szépen gömbölyödő csípőjét.

- Gyönyörű vagy... - suttogta.

Samara szégyenlőssége azonnal semmivé vált.

Raymond szereti őt, kívánja, és szépnek találja... És ő is ugyanúgy vágyik rá, öntudatra ébredt testének minden szenvedélyével.

Rezzenéstelen tekintettel nézte a vetkőző férfit, és ámulva csodálta erős testének nyers szépségét. Raymond félt egy kicsit, hogy megijeszti a lányt, és rendkívül megörült, hogy félelme fölöslegesnek bizonyult. Amikor letérdelt mellé, Samara kinyújtotta feléje a kezét, és ő csak a pillanat törtrészéig habozott, mielőtt megfogta.

- Nagyon biztos vagy magadban... - mondta megfontoltan.

- Feküdj ide mellém! - felelte a lány egyszerűen.

Mindennél jobban vágyott rá, hogy Raymond egészen közel legyen hozzá, hogy érezhesse a bőrét, és azt, ahogy testének melege eggyé válik az övével. A férfi átkarolta, magához szorította, és gyengéden végigcsókolta a homlokát, az arcát, végül az ajkait. Érezte, hogy Samara minden egyes érintésére készségesen válaszol, s ámulva tapasztalta, hogy a lány egy kicsit sem szégyelli magát.

Samara maradéktalanul átadta magát csodás érzéseinek, és nem volt más kívánsága, csak az, hogy végre csillapodjék az a kízó sóvárgás, amely azóta emésztette, hogy az angol kapitány egy esztendeje először megcsókolta őt. Egy cseppet sem félt attól, ami történni fog közöttük, repesett a szíve,

hogyan Raymond szereti, kívánja, és feleségül akarja venni.

A férfi végtelen türelemmel simogatta, izgatta a lány testét, és ő ártatlan nyíltsággal válaszolt a gyengédségeire. Raymond már sokadszorra jutott arra a megállapításra, hogy Samara csupa ellentmondás...

Lassan és gyengéden a hátára fordította, aztán fölébe hajolt, és újra megcsókolta. Egy darabig kivárt, majd finoman cirógatni kezdte a lány testének legtitkosabb részét, s boldogan érezte, hogy megnyílnak Samara forró combjai, s vágya az övéhez hasonlóan egyre magasabbra és magasabbra hág.

Végül feltérdelt, dereka köré fonta a lány bársonyos lábait, majd leereszkedett rá, s férfiasságával addig izgatta, amíg Samara halkan felsikoltott, és reszketve könyörgött azért, amiről eddig még elképzelése sem igen lehetett...

Aztán lassan betöltötte őt a melegségével. A lány egy pillanatra égő fájdalmat érzett, de azonnal Raymondnak feszítette a testét, amikor a férfi elbizonytalanodott, így bátorítva kedvesét a folytatásra. Mindent meg akart adni neki, hogy egészen közel kerüljön a szívéhez, és soha többé ne hagyja el.

Raymond vigyázva mozogni kezdett, s az a csodás borzongás, amelyet Samara közben érzett,

nyomban elfeledtette vele a fájdalmat. Soha nem hitte volna, hogy ilyen varázslatos érzések is létezhetnek... Teste görcsbe rándult a sóvárgástól, de mindjárt fel is oldódott a legteltesebb kéjben, amelyről már-már azt, hitte, nem bírja ki. Raymond azonban még mélyebbre hatolt benne, s a gyönyör örvénye minden alkalommal még széditőbb és kábítóbb lett, mígnem a végén egészen magával rántotta...

Raymondnak egyszeriben lelkifurdalása támadt, amint észrevette a takarón a vérfoltot. Eddig is sejtette, hogy Samara érintetlen, de igazából csak a kis vörös folt láttán ébredt ennek a tudatára. S noha szándékai a lehető legtisztességesebbek voltak, és amint lehet, feleségül is akarta venni a lányt, ám ez nemigen nyugtatta meg háborgó lelkiismeretét, hiszen az esküvőig még hónapoknak, sőt talán éveknek is el kell telniük.

Semmiképpen sem lehet gyermekük addig, amíg nem gondoskodhat Samara jövőjéről.

- Ez mindig ilyen? - derítette föl a lány kérdése Raymond komor gondolatait. A férfi elmosolyodott.

- Csak ritkán, drágám. - A becenév önkéntelenül tolult a szájára. - Azt hiszem, hogy csak nagyon-nagyon ritkán és nagyon keveseknek ilyen.

- Lehet, hogy ez csupán nekünk kettőnknek adatik meg? - kérdezte Samara büszke örömmel.

Raymond mosolyogva nézte csillogó szemét. Jóságos ég, micsoda varázsereje van ennek a lánynak! Még egy szentet is képes lenne kísértésbe vinni...

- Igen, csak nekünk - válaszolta. - De nem szabad még egyszer megtörténnie. Addig nem, amíg össze nem házasodtunk.

- És az mikor lesz?

- Nem tudom, drágám. De ha akarod, még ma este megkérem a kezedet a szüleidtől - felelte a férfi, és a mosolya egyszerűen ellenállhatatlan volt. - Bár attól tartok, nem lesznek igazán boldogok tőle.

- Ha én boldog vagyok, ők is azok lesznek - válaszolta a lány derűlátóan. - Végül is az történt, amit anya már régen megjósolt nekem. Brendan is egészen biztosan örülni fog. Egyedül Conn támaszthat nehézségeket. Tudod, ő nemigen szereti az angolokat.

- Vettem észre...

- És mi Angliában fogunk élni?

- Azt szeretnéd?

- Nem tudom - felelte Samara őszintén. - Eddig még soha nem gondoltam arra, hogy távol is élhetnék Glen Woodstől. És én sem szeretem... az angolokat. Kivéve persze az olyanokat, amilyen te vagy - fűzte sietve hozzá.

A férfi szeme felragyogott a lány zavara láttán és

váratlanul felnevetett. Aztán felvette a földről az ingét, belebújt, és a nadrágja után nyúlt.

- Jobb lesz, ha most hazalovagolunk, kis vad macskám, különben az egész ország bennünket fog keresni.

- Nem akarok elmenni innen. Örökre itt szeretnék maradni - mondta Samara, de azért ő is öltözködni kezdett. - Édesanyám is ebben a barlangban szeretett bele a papába. Véletlenül bukkant rá itt, felgyógyította a sebesüléséből, és megmentette az életét.

- Ezért hoztál ide? - kérdezte Raymond csendesesen.

- Nem, nem hiszem. Amikor Brentől azt hallottam, hogy meghaltál, ide bújtam el a bánatommal, ám aztán váratlanul egészen bizonyos lettem abban, hogy a hír nem igaz. Sőt már-már úgy éreztem, itt vagy velem... Most biztosan azt gondolod, hogy ennek a gyerekek túlságosan élénk a képzelete.

- Gyerekek egyáltalán nem gondolkak - felelte a férfi gyengéden, és körülnézett. Igen, ebben a barlangban valóban van valami különleges. - Gyere, drágám! - fogta meg Samara kezét. - Meg kell mutatnod magad a többieknek.

16.

Connor O'Neill szó nélkül hallgatta Hamptont. Igaz, ami igaz, időközben megkedvelte az átkozott angolját, sőt mi több, néha egyenesen csodálta is, de csak azért, mert engedte, hogy a kapitány csalóka magabiztosságával megtévessze őt. Elhitte, hogy tartózkodóan fog viselkedni a lányával, és őszintén élvezte közös kilovaglásaikat. Kéretlen vendégükben szórakoztató és rendkívül értelmes embert ismert meg, akit minden érdekel, amit lát. Mélyreható kérdéseket tesz fel, alapos ismeretek alapján alkot véleményt, és vág az esze, mint a borotva.

De hogy ő legyen a lánya férje?

Bármennyire kedves és megnyerő is Hampton, mégiscsak az ellenségük, aki amerikai hajók zsákmányul ejtéséből tartja el magát, s ami még rosszabb, ha elvenné, magával vinné Angliába Samarát is.

- Nem - felelte Connor, és előbb a feleségére, aztán a kapitányra nézett. Samarát azonnal kiküldte a könyvtárszobából, amint kiderült, miről kíván beszélni vele a hajós. - Nem - ismételte meg. - Ehhez nem adom a beleegyezésemet.

Samantha a kanapén ült, rejtélyesen mosolygott, és roppant elégedett volt a dolgok ilyen alakulásával. Férjéhez hasonlóan, természetesen, őt sem töltötte el örömmel, hogy a lányuk esetleg Angliába kerülhet, ám amióta először hallotta Samara szájából a Raymond Hampton nevet, tudta, csakis ő teheti boldoggá. Connorban most még forr a méreg, de majd megnyugszik, és megadja a beleegyezését. Szerencsére férje is megkedvelte Raymondot, amit nemegyszer bevallott neki, amikor kettesben voltak a hálósobájukban.

- Na, és miből tartaná el Samarát? - kérdezte az O'Neill család feje. - Amerikai hajók elfoglalásából?

- Úgy, ahogy a maga fia angol hajókat foglal el? - kérdezett vissza harciasan a kapitány. - Egyébként már nem amerikai hajókra vadászom, hanem franciákra.

- A saját környékünkön is épp elég fiatalember jöhetne szóba Samarával kapcsolatosan. - mormogta Connor.

- A barátnőjétől, Emilytől hallottam, hogy mindnyájan a lába előtt hevernek. Megértem, hogy kellemetlennek érzi a helyzetet, uram mondta Raymond, és Samanthára pillantott, aki apró kacsintással adta értésére, hogy az ő egyetértésében biztos lehet.

Connor figyelmét nem kerülte el felesége néma

üzenete, és ez cseppet sem javított a hangulatán.

- Nocsak, már ön is, asszonyom? Szintén azt óhajtja, hogy a leánya Angliába költözzön?

- Samarának nem kell elhagynia Dél-Karolinát, amíg nem fejeződik be a háború - szólt közbe Raymond. Utána pedig... Talán itt, vagy Virginiában vásárolok földet. Nem várom el Samarától, hogy a fivéremnél lakjon.

A kapitány őszintesége egy pillanatra Connor torkára forrasztotta a szót. A feleségére pillantott, és arra a szakadékra gondolt, amely valaha kettejük között tátongott. Ok azonban ennek dacára is eltaláltak egymáshoz, sőt szerelmük napról napra erősebb lett.

O'Neill ajka lassan mosolyra húzódott.

- Bármilyen történjék is, maga élete végéig megmarad angolnak, ám én mégis kedvelem. És ezt a környékbeli ficsúrok egyikéről sem mondhatom el...

Samara el sem tudta képzelni, hogy valaki más is lehet annyira boldog, mint ő. A folyó partján ült, és jövődöbelije mellkasának támasztotta a hátát. A jövődöbelije! Micsoda gyönyörű szó! Még mindig nehéz volt elhinnie, hogy egy szép napon ennek a nagyszerű férfinak a felesége lesz, és nem igazán értette, hogy a kapitány miért éppen őt választotta.

Lelke mélyén azért némi félelem is bujkált, hogy talán csak valamiféle álmovilágba került, és nemsokára elérkezik majd a keserű ébredés ideje. Ám amint Raymondra nézett, azonnal nyoma veszett a bizonytalanságának.

A férfi örömmel vegyes aggodalommal figyelte Samara arcát. Ez a lány alaposan felforgatta az életét, hiszen amióta csak ismeri, soha nem tudhatta, mi lesz a következő lépése.

Még a szeme színében sem lehet biztos. Együtt változik a hangulatával, a ruhája vagy az égbolt árnyalatával, de még a tengerével is. Most éppen füstszínű és olyan kifejező, mintha csak egy festőművész vitte volna vászonra...

Ott, a barlangban valójában nem is akarta kimondani, hogy szereti, mégis nagyon könnyen jött a szájára a szó. Alighanem már a hajón, első közös estéjükön beleszeretett Samarába... Jobbjával szorosan magához ölelte, bal kezével pedig selymes tincseivel játszott. Gondosan ügyelt rá, hogy ne ismétlődhessék meg az, ami a barlangban történt, és Samara hiába próbálta újból és újból elcsalni oda, makacsul ellenállt. Bár teste szinte sajgott a vágytól, mégis úgy döntött, várni fog az esküvőjükig. Ha reményei beteljesülnek, hamarosan véget ér a háború.

Az az idő, amelyet még együtt tölthetnek,

hamarosan letelik. Connor O'Neill megtudta, hogy Brendan már horgonyt vetett az egyik közeli folyó torkolatánál. Útja rendkívül sikeres volt, és hajója, a Samara alig szenvedett károkat. Most még megvárja, amíg ezeket az apró sérüléseket kijavítják, berakodják a készleteket, aztán rövid látogatásra Glen Woodsba érkezik. Leendő sógora hazatérése pedig azt jelenti, hogy neki is el kell hagynia az országot.

Samara egész héten át azért könyörgött, hogy ő is elmehessen Raymondval. Völegénye és édesapja azonban egyetértettek abban, hogy semmiképpen sem kockáztathatja meg még egyszer az életveszélyt. Megszökni nem akart, ezért aztán nagyon gondosan előkészítette a mai kirándulást, amely talán hosszú időre az utolsó közös élményük lesz.

Raymond kigombolt inge fölé hajolt, játékosan beletűrt az aranyszín szőrzetbe, és szájával lágyan ütögetni kezdte a férfi pénzmaillatú bőrét. Végigsimogatta válla és melle duzzadó izmait, aztán felemelte a fejét, és sokáig nézte az arcát, hogy minden egyes részlete az emlékezetébe vésődjön.

Raymond teste azonnal válaszolt Samara izgató érintéseire. A lány nagyon-nagyon gyengéden nézett rá, ám ugyanakkor szenvedély is izzott a szemében. A férfi már egész testében reszketett. Lehajolt, szájával lágyan megcirógatta Samara ajkait, de

aztán erőt vett magán, és fölegyenesedett.

- Samara... Ezt nem szabad folytatnunk, drágám.

- Hmm... - dorombolta a lány kételkedve.

Raymond eltökéltsége már messze nem volt olyan szilárd, és nem állta meg, hogy meg ne mosolyogja magát. Sose hitte volna, hogy ez a kis macska, az ő vadmacskája úgy tudja majd alakítani, akár a viaszt.

- Azt hiszem, ennünk kellene valamit - tett még egy bátortalan kísérletet.

- Miért? - kérdezte a lány suttogva, és megint csókolgatni kezdte a bőrét.

Ez a kis boszorkány újra el akarja csábítani, és szó, ami szó, nem is csinálja rosszul! A férfi ereiben felforrósodott a vér. Hogy a fene enne meg, gondolta, és átadta magát a lány tüzes varázslatainak.

Egymás kezét fogva nyúltak el a fűben. Raymond szinte már emberfeletti erőfeszítés árán elérte, hogy magja ne kerüljön Samara testébe, ám ez csak növelte a lány elragadtatását.

- Nem tudom, ki fogom-e bírni nélküled - mondta, és a szája árulkodóan megremegett.

A férfi odagördült hozzá. Meztelen testén izzadság gyöngyözött.

- Ha ez megvigasztal, nekem sem lesz könnyebb, drágám.

A lány elkeseredetten ingatta a fejét. Nincs semmi, ami őt megvigasztalhatná. Raymondot a

Bermudákon vagy Angliában tucatnyi készséges nő veszi majd körül, szépek, nemesi származásúak és rendkívül műveltek.

A férfi azonnal kitalálta, mi jár a fejében.

- Amíg téged meg nem ismertelek, nem volt olyan nő, akivel éjjel-nappal együtt szerettem volna lenni, mint ahogy olyan sem, akivel megosztottam volna az életemet. Ezt el kell hinned nekem, Samara...

A lány átkarolta, mellkasára tapasztotta az arcát, és kétségbeesetten felzokogott. Raymond magához ölelte, vigasztalni próbálta, és nem vette észre, hogy közben az ő szeme is elpárásodik.

Raymond és Connor éppen Chatham Oaksban jártak, amikor Brendan hazaérkezett. Az angol vendég minél többet meg akart tudni az ültetvényen folyó munkákról, s különösen a dohány érdekelt, amelynek termesztését Jerry mostanában kezdte meg, hogy egyszer majd egészen felváltsa vele az indigót.

A családból csak a két nő volt odahaza, amikor az emberek kiabálni kezdtek.

- Mr. Bren! Megjött Mr. Bren!

Anya és lánya arcán öröm ragyogott fel, habár ez Samara esetében nem volt annyira felhőtlen, hiszen bátyja érkezése egyben azt is jelentette, hogy

Raymond most már hamarosan elutazik.

A lány hónapok óta nem látta legidősebb fivérét, és sok mindent el akart mesélni neki. Az ő egyetértése mindenkiénél fontosabb volt számára. Mégis úgy döntött, hogy egyelőre semmit nem árul el neki, hanem majd csak akkor lepi meg a hírrel, ha Raymond is megérkezik.

Brendan nagy szeretettel ölelte magához a húgát, majd kissé távol tartotta magától, és figyelmesen vizsgálgatni kezdte. Látta, hogy a szeme megint úgy csillog, mint régen, és boldogságtól ragyogó arcáról teljes elégedettséget olvasott le. Nagy kezével mosolyogva átfogta Samara karcsú derekát, megpörgette, s a lány hangosan felkacagott örömében.

- Egészen olyan vagy, mintha szerelmes lennél...

- Igen, igen! - kiáltotta a húga izgatottan.

Óriási szerencse, hogy végre túltette magát Hampton elvesztésén, gondolta Brendan. Nem tudta, elmesélje-e neki, hogy a kapitány a hajója elsüllyedése előtt még eljegyezte egy angol earl özvegyét. Ő maga az egyik zsákmányul ejtett hajón talált angliai újságból értesült erről.

- Megtudhatom, ki az a szerencsés férfiú? - kérdezte.

- Ezzel még várnod kell kicsit - felelte a lány pajkosan. - Vacsorára itt lesz.

- Olyan sokáig akarsz kínozni? Legalább annyit mondj meg, egyetértetek-e majd a választásoddal!

Samara huncut képpel nézett fel rá.

- Erre akár mérget is mernék venni, bátyuskám - mondta, és megint átölelte. - Jaj, Bren, hogy én milyen nagyon boldog vagyok!

A férfi lehajolt, és megcsókolta a homlokát.

- Alig várom, hogy megismerhessem azt a szerencsés flótást.

Felpillantott, rákacsintott az édesanyjukra, aki szintén roppant elégedettnek látszott, majd felszaladt hozzá a lépcsőn, és őt is a karjába zárta.

- Te egyetértesz Samara döntésével?

- Teljes szívemből - válaszolta Samantha. - Meddig maradhatsz?

- Sajnos, csak rövid ideig. Már folyik a hajó berakodása, és minden pillanatban szükség lehet rám. Ha tisztességesen megszorongatjuk az angolokat, a kereskedőik nagyon hamar szorgalmazni fogják a békekötést. Már nem sokáig engedhetik meg maguknak ezt a háborút. - Bren elmosolyodott, mintha csak elnézést kérne. - Sajnálom, nem akartam kiselőadást tartani. Gyere, húgocskám, és mesélj még egy kicsit arról a titokzatos hódolódótól!

- Már a menyasszonya vagyok - jelentette be Samara büszkén.

Bren meglepetten fordult meg, és az arca csak úgy ragyogott az örömtől.

- Minden jót kívánok neked őszinte szívvvel, Samara! Megérdemled, hogy boldog légy. Már annyira félttem, hogy... Félbehagyta a mondatot, mert nem akarta elrontani húga jó hangulatát.

- Mitől féltél? - kérdezte mosolyogva a lány.

Sejtette, hogy bátyja a Raymond Hampton utáni vágyakozására gondol, de még egy kicsit ugratni akarta. Úgy csak még nagyobb lesz a meglepetés...

- Attól, hogy... te...

- Hogy örökké Hampton kapitány elvesztését fogom siratni?

Bren bizonytalanul nézett rá.

- Most már láthatod - mondta Samara könnyedén -, hogy feleslegesen aggódtál értem. Nem roppantam össze, sőt!

Brendan megkönnyebbülten felsóhajtott.

- Ez nagyon jó, mert...

- Mert? - sürgette a lány a folytatást.

- Mert az egyik elfogott hajón találtam egy újságot, s az éppen Hampton eljegyzéséről számolt be.

Samara arcából minden csepp vér kifutott. Brendan döbbsen meredt az édesanyjukra, aki ugyancsak megütközve nézett vissza rá.

- Mikor... Mikor volt ez? - szólalt meg végre nagy nehezen a lány. - És kivel jegyezte el magát?

Brendan egyszeriben semmit sem értett. Lehet, hogy a húga még mindig Hamptonhoz kötődik, noha már valaki másnak a menyasszonya? Alaposan megválogatta tehát a szavait, mielőtt válaszolt.

- Valószínűleg azután, hogy elhagytuk a Bermudákat. Lady Stanton volt a menyasszony. - Azt már gondosan elhallgatta, hogy az a régi újság egy küszöbönálló szerelmi házasságról beszélt. - Tudod, Angliában a családok többnyire hamar megállapodnak egymás között gyermekeik egybekeléséről.

Brendan megjegyzése azonban mit sem enyhített Samara fájdalmán. A lány éppen elég jól ismerte ahhoz Raymondot, hogy tudja, őt soha senki nem lett volna képes eljegyzésre kényszeríteni. Ezt ő maga mondta neki. És sok minden mást is mondott még...

Például azt, hogy soha egyetlen nőnek sem tett ígéretet. Nem csoda hát, hogy nélküle akar elmenni innen... Elmegy, és többé nem jön vissza. Mindaz, ami itt, közöttük történt, számára nyilván nem volt több kellemes szórakozásnál, sőt az is lehet, hogy egyfajta bosszúállásnak szánta. Mennyire, de mennyire ostoba volt, amiért mindent elhitt neki!

Bren látta, hogy húga vonásait fájdalom torzítja el, és annyira elképedt, hogy egy hang sem jött ki a torkán. Édesanyjuknak pedig, akit általában semmi

sem billentett ki lelki egyensúlyából, olyanná vált az arca, mintha fényes nappal kísértetet látott volna meg.

Samanthának valóban csak a legnagyobb nehézséggel sikerült megőriznie a nyugalma. Kell lennie valamilyen magyarázatnak! Az nem lehet, hogy ő ekkorát tévedjen!

- Talán egy másik Hamptonról volt szó abban az újságban - jegyezte meg óvatosan.

Brendan sehogy sem értette, hogy édesanyjának és húgának miért lett egyszerre ilyen fontos a megboldogult angol kapitány eljegyzése.

- Nem, mama - válaszolta. - A cikk egyértelműen közölte, hogy Hampton fivére Beddingfield earlje, ő maga pedig az *Egyszarvú* kapitánya - tette hozzá, éberen figyelve édesanyja arcát. Mondd csak, miért érdekel annyira téged és Samará, hogy...

- Mert Raymond Hampton az a férfi, akivel ma este találkozni fogsz - mondta Samantha megfontoltan. - Az a férfi, aki feleségül kérte Samará.

- Hogy az ördög vinné el!

Brendan olyan dühös lett, hogy teljesen megfélemlített a hölgyek jelenlétéről, és hosszú, cifra káromkodásra fakadt. Samara összerezsent, noha titkon tökéletesen egyetértett a fivérével.

- Hogy élte túl a hajója elsüllyedését?

- Sikerült partra úsznia. Samara egy bálon találkozott vele odaát, Fontaine-ék ültetvényén.

Bren szánakozva karolta át reszkető hűgát, amíg édesanyjuk beszámolóját hallgatta. Mire Samantha a mondandója végére ért, már alig tudta magát türtőztetni. Hampton iránt érzett rokonszenve és tisztelete maradéktalanul eltűnt. Az angolról nem csak az derült ki, hogy kém, de édesapjuk vendégszeretetével is csúfosan visszaélt, galádul kihasználva Samara tapasztalatlanságát.

Eljegyzését csak néhány héttel az *Egyszarvú* elsüllyedése előtt jelentették be hivatalosan. Bren gondolni sem mert rá, mi lett volna, ha az az újságcikk a hűga kezébe kerül... Még hogy szerelmi házasság! A pokolba azzal az átkozott fickóval!

- Megölöm a gazembert! - sziszegte.

Samara csak lassanként ocsúdott fel első döbbenetéből. Brendannak nem szabad miatta kockára tennie az életét. Kettejük küzdelméből aligha kerülne ki győztesen. A végletekig veszélyes Hampton kapitánnyal valószínűleg még ő sem veheti fel a versenyt.

- Nem - jelentette ki határozottan. - Az szóba sem jöhet.

Brendant minél inkább feszítette a düh, annál jobban csodálta hűgát a tartásáért. Samara lassan érett, felnőtt ember lesz, csakhogy micsoda árat kell

fizetnie ezért! A legszívesebben pusztá kézzel tépné darabokra Hamptont!

- El... elcsábított? - kérdezte végül csendesen.

A lány tudta, hogy nem mondhat igazat, hiszen akkor vagy a családja ölné meg Raymondot, vagy fordítva. Ezért aztán minden erejét összeszedte, és vigyázott, hogy a hangja meg ne remegjen.

- Nem... Csak... megcsókolt - válaszolta.

- Hála Istennek! - sóhajtott fel Bren elégedetten. - De most mi legyen vele? Nem vagyok hajlandó biztonságba juttatni azt az alakot azután, hogy így elbánt a húgommal.

Samantha megrázta a fejét.

- Apátok szavát adta neki. Meg aztán - folytatta reménykedve - nem tudhatjuk, nincs-e elfogadható magyarázat arra, amiről az a lap írt.

- Nem vagyok kíváncsi semmiféle magyarázatra - jelentette Samara színtelen hangon. - Ez az angol már nagyon sok mindenben hazudott nekem.

Soha életében nem érezte még ennyire érzéketlennek és üresnek magát. Végigsimított az arcán, és megpróbálta elfelejteni a barlangban és a folyóparton történeteket. Készségesen Hampton karjába vetette magát... Mennyire megkönnyítette a dolgát! Hiába küzdött ellene, sorra eszébe jutottak a férfi elsuttogott, szerelmes szavai, s emlékükre még most is reszketés fogta el.

El kell mennem innen, gondolta. Nem találkozhatom még egyszer Raymonddal. Nem tudhatja meg, milyen mély sebet ejtett rajtam.

- Szeretnék átmenni Melanie-hoz, mielőtt visszajön - mondta határozottan. - Kérlek, mama, engedj el!

- Úgy vélem, alkalmat kellene adnunk Hampton kapitánynak, hogy... - kezdte Samantha bizonytalanul.

- Becsapott! Erre nincs magyarázat, mama.

- Engedd meg, hogy megőrizsem a büszkeségemet! Azt kell hinnie, hogy én hagytam el őt. - Nem is tudom...

- Ha már nem tekerhetem ki a nyakát, akkor tényleg ez lesz a legjobb megoldás - vágott Bren az anyja szavába. - Akár most rögtön elindulhattok Caesarral Charlestonba. Francis éppen otthon van. Kérjétek meg, hogy jöjjön ide! Holnap reggel a hajómra visszük Hamptont... ha kell, bilincsbe verve. Minél hamarabb megszabadulunk tőle, annál jobb. Ha apa nem adta volna a szavát neki, boldog örömmel felkötteném.

- Nem akarom, hogy a papa vagy Francis megtudja, miért döntöttem így - mondta Samara. - Akkor biztosan kihívnák párbajra a kapitányt. Mondd azt nekik, hogy meggondoltam magam, és mégsem akarok feleségül menni egy angolhoz. Azért

utaztam el, hogy elkerüljem vele a szóváltást.

Brendan habozott. Még soha nem hazudott az édesapjának, de Samarának igaza van. Apjuk tényleg kihívná Hamptont, és valószínűleg életét is veszítené a párbajban. Odalépett a hűgához, és óvatosan felsegítette a székről.

- Igyekezned kell, ha el akarsz menni, mielőtt megjönnek - mondta halkan.

Connor és Raymond kifejezetten kellemes napot töltött együtt. Már az istállóban tudomásukra jutott, hogy Brendan hazaérkezett. Samantha és Samara viszont elment a fogattal, és az istállószoigák nem tudták megmondani, mikorra várhatók vissza a hölgyek.

Raymond csalódottan fogadta a hírt. Brendan érkezése azt jelenti, hogy neki hamarosan el kell hagynia Glen Woodst, és addig minden szabad percét Samarával szerette volna tölteni. Annak viszont határozottan örült, hogy viszontláthatja a legidősebb O'Neill fivért. Csak kevés férfit érzett olyan közel magához, mint őt. Tudta, hogy nagyon szeretik egymást Samarával, és fontos volt számára, hogy ő is támogassa a hűgával tervezett házasságukat.

Örömteli izgalommal lépett be a könyvtárszobába,

és mosolyogva, kinyújtott kézzel közeledett Brendanhoz. Fagyos arca láttán azonban elhalt a mosolya. Megadóan leengedte a karját, és gyanakodva méregette az amerikaiat. A helyiségben szinte tapintható volt a feszültség.

- Szóval már mindent tud - szólalt meg halkán. - Feleségül kértem Samarát, és azt reméltem, maga is örülni fog az eljegyzésünknek.

- Itt nincs semmiféle eljegyzés, és házasság sem lesz - jelentette ki Brendan komoran. - Samara meggondolta magát, elutazott, és nem is jön vissza, amíg maga el nem megy innen. Holnap reggel indulunk.

- Hazudik! - morogta a kapitány.

- Azt hiszem, az magának sokkal jobban megy, mint nekem - felelte Bren. - Egyébként pedig téved. A húgom senkihez nem óhajt nőül menni a maga honfitársai közül, különösen nem egy olyan férfihoz, aki abból él, amiből maga, és a jelleme is olyan, amilyen a magáé.

Raymondnak hideg futkosott a hátán. Mi történt itt?

- Brendan... - kezdte, és egyértelműen kérlelő volt a hangja.

O'Neill arca azonban még zárkózottabb lett.

- Készüljön fel rá, hogy hajnalban indulunk!

- Egy tapodtat sem, amíg nem beszéltem

Samarával - jelentette ki Raymond eltökélten.

- Ő azonban nem kíván magával beszélni. Sem most, sem máskor. Belátta, hogy hibát követett el.

- Szavát sem hiszem.

- Az nekem édes mindegy. Ma éjszaka nem hagyhatja el Glen Woodst, holnap pedig velem tart, akkor is, ha kezét-lábát össze kell kötöztetnem. Apám megígérte magának, hogy gondoskodni fog a biztonságáról, és én tiszteletben tartom az ő szavát. Az azonban már a legkevésbé sem érdekel, hogy hogyan fog utazni.

Raymond pontosan tudta, hogy rövid életű és meglehetősen szerencsétlenül végződött kémtevékenysége nem magyarázza meg Brendan ellenségességét. A két férfi még akkor is farkasszemet nézett egymással, amikor Connor belépett a könyvtárszobába. Az ő arcáról is azonnal lefagyott a mosoly, amint megérezte a levegőt betöltő feszültséget.

- Örülök, hogy megjöttél, Brendan... Tudod már...

- Samara úgy döntött, hogy felbontja a jegyeséget - szakította félbe Bren az édesapját. - gondolja, nem tudna Angliában élni.

- De hiszen Raymond azt tervezi, hogy...

- Samara néhány napra a barátnőjéhez utazott, anya pedig elkísérte. Nekem már holnap vissza kell mennem a hajómra, és Hampton is velem jön.

- Na de... - Ez Samara kifejezett kívánsága - jelentette ki Brendan.

- Nem értelek. - A családfő most már igazán bosszús volt. Hampton kapitány végül is a vendége, sőt már-már a barátja is. - Hova ment pontosan Samara? Magyarázattal tartozik Raymondnak.

- Semmivel sem tartozik neki.

A Brendan szavaiból áradó mélységes elkeseredettség elnémította az idősebbik O'Neilt. Ez a viselkedés egyáltalán nem vallott az ő elsőszülött gyermekére. Szemlátomást elhallgat előle valami fontosat, és bizonyára a kapitány jelenléte miatt. Raymondhoz fordult.

- Négy szemközt szeretnék beszélni a fiammal.

Hampton, aki már alig bírt a dühével, közönyösen megrándította vállát. Feszült arca és a szája körül megjelenő mély vonás azonban elárulta, hogy egészen másként érez.

- Nem hagyom el Glen Woodst anélkül, hogy beszéltem volna Samarával - jelentette ki az ajtó felé menet.

A küszöbről még egyszer visszafordult, majd kilépett a verandára, és tekintetével a kopaszodó fákat kezdte pásztázni. Most először vette észre, hogy lombjuk nélkül egészen elhagyatottnak tűnnek. Akár csak én, gondolta, és érezte, hogy gombócok gyűlnek a torkában. Néhány perc alatt

minden szép álma szertefoszlott.

Haragja elpárolgott lassan, és nem maradt utána más, csak fájdalmas üresség. Mi történhetett itt? - töprengett csüggedten. Samara szereti, ezt biztosan tudta, és legalább annyira akarta az esküvőjüket, mint ő. Talán időközben tényleg arra jutott, hogy túl sok minden áll közöttük? De hát amikor olyan készségesen, olyan szerelmesen lett az övé...

Mit mesélhetett neki Brendan? És mi tette őt ilyen ellenségessé? Egy éve szinte már a barátjaként viselkedett. *Megtiszteltetés volt a számomra, kapitány* - ezek voltak az ifjú O'Neill utolsó szavai, mielőtt ott, a Bermudákon elbúcsúztak egymástól.

Lement a lépcsőn, és céltalanul nekivágott a sötétségnek.

- Fel nem foghatom, mi vette rá Samarát arra, amit tett. - Connor O'Neill jóval hangosabban beszélt a tőle megszokottnál. Soha nem láttam még ennyire boldognak...

Brendan elfordult, és a könyvespolcra szegezte a tekintetét. Egyszerűen képtelen volt az apja szemébe nézni.

- Valószínűleg csak most értette meg igazán, hogy mit is jelent az, hogy egy ellenséggel jegyezte e magát.

- Ugyan már! Badarság! - mondta Connor indulatosan. - Raymond megígérte, hogy nem támad meg többé amerikai hajókat. A franciák baja meg ugyan kinek fáj? Épp elég ideig bosszantottak bennünket.

Bren már-már vádló tekintettel meredt az apára.

- Úgy látom, Hamptonnak téged is sikerült megszédítenie. De most az egyszer lásd olyannak, amilyen valójában! Hajlandó volt elárulni a cinkosai nevét? Pedig egészen biztosan voltak segítői. Lenniük kellett! És róla mit tudunk? Miért ne lehetne valahol felesége, de ha az nem is, akkor menyasszonya? Angol nemes nem vesz el polgárlányt! Egy angol nemes egyáltalán nem köt szerelmi házasságot, hanem a családjá választja ki számára a jövődöbelijét. Egyszer sem jutott eszedbe, hogy Hampton talán csak kihasználja a lányodat? Hogy mindnyájukat kihasznál?

A fiú ijedten hallgatott el. Soha nem beszélt még ilyen hangon az édesapjával.

- Azt hittem, Hampton a barátod - mondta Connor hűvösen. - Néhány hónapja legalábbis még ezt vettem ki a szavaidból.

- Akkor még nem tudtam, hogy kém...

- Ez sem magyarázza meg Samara viselkedését - folytatta az apja konokul. - Hiszen tudott róla, és egészen eddig nem zavarta valami nagyon.

Brendan óvatosan megpróbált kitérni az egyenes válasz elől.

- Nyilván időre van szüksége, hogy mindent átgondolhasson, és ehhez egyedül kell lennie egy darabig.

- A húgod még soha nem menekült el, ha gondja támadt...

- Csakhogy ez minden korábbinál nagyobb gond. - A fiatalember a homlokát ráncolva játszotta ki az ütőkártyáját. - És anya is azonnal egyetértett az elutazásával.

Connor hitetlenkedve nézett a fiára. Samantha kezdettől fogva Raymond pártját fogta, és szent meggyőződése volt, hogy a lányát és a kapitányt egymásnak teremtették. Ő maga nem utolsósorban a felesége rábeszélésére engedett, amikor még nem ismerte meg, és nem tartotta nagyra, szinte a családja tagjának Raymondot.

- Azt hiszem, te valamit elhallgatsz előlem jegyezte meg csendesen.

- Nincs mit elhallgatnom. Ez a jegyesség most csak terhére volna Samarának. A háború akár még három évig is eltarthat, és Hamptont megölhetik, vagy meggondolhatja magát. Éppen ezért okosabb, ha az eljegyzéssel várnak a békekötésig. Ha még akkor is éreznek valamit egymás iránt, a kapitány visszajöhet, és mi tudni fogjuk, hogy valóban szereti

Samarát.

- Hampton ebbe nem fog belemenni. Brendan hangja megkeményedett.

- Az engem hidegen hagy. Raymond Hampton az egész családunkra veszélyt jelent, ha felfedezik itt, arról nem is beszélve, hogy rá milyen sors várna akkor. Azt vajon hogyan viselné e Samara?

Ezzel a felvetéssel már Connornak is egyet kellett értenie. Eddig is meglehetősen fáradtságos volt, hogy minden alkalommal el kellett rejteniük Raymondot, ha látogató érkezett hozzájuk. A környékbbeliek már találgatni kezdték, miért zárkóztak be egyszerűen a korábban olyan vendégszeretőnek ismert O'Neillék.

Ennek ellenére forrt benne a méreg. A családja gyalázatosan viselkedik, és ő teljességgel tehetetlen. Raymond azonban tényleg komoly veszélyben van itt. Meg kell győznie arról, hogy Samara kétségei érthetőek, de a lánya egészen biztosan leküzdí majd őket, és várni fog rá.

Igen, valószínűleg az lesz a legjobb, ha Hampton elutazik, gondolta kedvetlenül.

A kapitányt odakint találta meg, az istállóknál. Az angol a kerítésnek támaszkodva álldogált, és akkor sem fordult meg, amikor odalépett melléje.

- Szörnyen sajnálom - szólította meg, és a hangja mélységes szomorúságról árulkodott. Talán átmehetne...

Abbahagyta, mert belátta, hogy Hampton helyében ő sem hallgatna arra, amit mondanak neki.

- Holnap már nem leszek itt - felelte Raymond, és nem sikerült eltitkolnia a fájdalmát. Pedig milyen sokat várt ettől a naptól...! Erősen megmarkolta a kerítést, és lassan Connor felé fordult. - Tudom, nagyon sokat, kockáztatott miattam - folytatta csendesen. - s azon leszek, hogy soha ne kelljen megbánnia.

Egy pillanatra mélyen az idős férfi szemébe nézett, aztán megfordult, és visszament a házba. Connor O'Neill sokáig követte a tekintetével, s e percben családja minden tagjának szeretne volna kitekerni a nyakát.

Samarának soha nem volt még szomorúbb karácsonya. Tíz nappal ezelőtt, amikor hazajött Charlestonból, Raymondnak már csak hűlt helyét találta. Kedvetlenül csomagolta be az ajándékait, csak az egyiket tette el a ládája aljára, azt a sálát, amelyet éjszakánként Raymondnak kötött. Akkor még abban reménykedett, hogy a szeretett férfi itt tölti majd a szentestét, és mindenképpen maga készítette ajándékkal akarta meglepni.

Vajon hol lehet most? Úton Angliába, ahhoz a nőhöz, akit feleségül akar venni? Vagy új hajót kerített magának, és megint az amerikaiak ellen harcol? Nem, ilyen gyorsan ezt nem intézhette el. Valószínűleg éppen a kiszabadulását ünnepli valahol...

Elég volt rá gondolnia, szemét máris könny lepte el. Pedig mielőtt megismerte volna a kapitányt, csak nagyon ritkán sírt. A bátyjai férfiatlannak tartották a könnyezést, és ő utánozni akarta a viselkedésüket. Most azonban a legváratlanabb pillanatokban elsírta magát.

Samara...

Édesapja, hangja zavarta meg a töprengésben. Sietve megtörölte az arcát, aztán habozva megfordult. Apja nem hallgatta el előle, hogy haragszik rá. A lánya most először okozott neki csalódást. Határozott véleménye szerint igenis személyesen kellett volna beszélnie Raymondval. Olyan hevesen korholta ennek elmulasztásáért, hogy a felesége végül elárulta neki az eljegyzés felbontásának valódi okát. Samara megdöbbenésére édesapja ettől csak még mérgesebb lett.

- Hampton földet akart vásárolni Virginiában, hogy Samarának ne kelljen elhagynia a hazáját, és a közelünkben élhessen. Így beszél az a férfi, aki egy másik nőt akar feleségül venni?

- Talán csak azért mondta, mert...

Connor a felesége szavába vágott.

- Egyetlen férfi sem küzd az övéhez hasonló odaadással egy lány kezéért, ha nem gondolja komolyan a dolgot. És senki nem néz rá úgy egy nőre, ahogyan ő nézett Samarára, ha nem szereti. - Connor egyre ingerültebben járkált fel-alá a szobában. - Te aztán mindenkinél jobban tudhatnád, mennyi baj származhat az igazság elhallgatásából...

- Látnod kellett volna Samarát. Valósággal könyörgött azért, hogy semmit ne mondjak neked.

- Akkor nem láttam, most viszont látom -

válaszolta Connor nyersen. - Az ég szerelmére, miért nem adtatok lehetőséget Hamptonnak arra, hogy mindent megmagyarázzon?

Samantha bánatosan ingatta a fejét.

- És most mit tegyünk?

- Fogalmam sincs - válaszolta a férje elkeseredetten. - Ha Raymond helyében lennék, hallani sem akarnék többet a családunkról. Megpróbálok írni neki a Bermudákra és Angliába is, de azt senki sem tudhatja, lesz-e eredménye a magyarázkodásomnak, vagy hogy megkapja-e egyáltalán.

O'Neill nemigen tudta eldönteni, jól teszi-e, ha átadja lányának az ajándékot, amelyet a kezében szorongatott. Raymondnak adott szava azonban mindenképpen köti. A kapitány még jóval Brendan hazaérkezése előtt tervezte meg az ékszer, majd az ő segítségével egy helybeli aranyművessel készíttette el. Elutazásának reggelén kérte meg rá, hogy karácsonykor adja át Samarának.

Connor végül átnyújtotta a kis csomagot.

- Ezt Raymond hagyta itt neked. Gondolom, akkor szeretnéd kibontani, amikor egyedül vagy - mondta, majd felállt, és elhagyta a szobát.

Samara váltig hitte, hogy rosszabbul már nem is

érezhetné magát. De tévedett. Jó darabig tartogatta kezében a csomagot, mielőtt kibontotta volna. A kék bársonyba bugyolált kis ezüstmedál egyik oldalára kecses szkünert véstek, a másikra pedig egy borospalackot.

Tenyérébe zárta az ékszer, és szinte tapinthatóan érezte azt a nagy-nagy szeretetet, amellyel a díszítését kitalálták. Lelki szemei előtt megjelent Raymond huncutul csillogó szeme és mosolygó ajka. Nem először merült fel benne a kérdés, hogy nem tört-e meggondolatlanul pálcát az angol fölött, s nem döntött-e elhamarkodottan.

- Lehet, hogy tévedtem? - suttozta. - Lehet, nagyon nagyot tévedtem?

Raymond Hampton csak hónapokkal később látogatott haza Beddingfieldbe, s akkor kapta kézhez Connor O'Neill levelét. Brendan a floridai St. Augustine-be vitte, ott sikerült egy hajót találnia, amely a Bermudákra indult, ahol már várta Yancy és az *Egyszarvú* legénységének többi tagja, akiket néhány hete kicseréltek az amerikai foglyok ellenében.

Raymondnak szerencsére még maradt némi pénze a korábbi zsákmányszerző utakról. Abból megvásárolta a *Phoenix* névre keresztelt szkünert,

amellyel közel öt hónapig vitorlázott a francia partok előtt, és hat kereskedelmi hajót is zsákmányolt.

A *Phoenix* sérüléseit Londonban javítottak, ő pedig kihasználván az adódó időt, meglátogatta fivérét a régi birtokon.

- Kit ismersz te Dél-Karolinában? - kérdezte tőle Avery, és egy fehér borítékra mutatott.

Testvére csupán néhány levelet küldött neki, de amerikai kalandjairól nem számolt be. Csak annyit közölt vele, hogy az *Egyszarvút* elvesztette, és a maradék pénzből megvásárolta a *Phoenixet*.

Raymond megdermedt, amint meghallotta a Dél-Karolina nevet, és lebarnult arcán is látszott, hogy hirtelen elsápadt.

Avery csodálkozva vonta fel a szemöldökét.

- Nem bontod ki? Leigh oldalát már kifúrja a kíváncsiság, és akkor a magam testvéri érdeklődéséről még nem is szóltam...

- Nem - válaszolta Raymond, és magára hagyta elképedt fivérét.

Bár hosszú utat tett meg lóháton idáig, mégis újra felnyergeltette a lovát, megsarkantyúzta, és olyan vágtába kezdett, mintha az ördög kergetné. Már-már azt hitte, sikerült elfelejtenie azt a dél-Karolinai rémálmot, erre tessék, most újra itt kísért!

Ló és lovasa egyaránt izzadságban úszott, mikor visszaértek a birtokra. Avery aggodalmas arccal

méretegette öccsét, Leigh pedig semmit sem értett.

- Ha szépen megkérlek, elárulod, mi van veled? - kérdezte Avery.

Raymond büntudatosan nézett a házaspárra. Belátta, hogy esztelenül viselkedett, ezért aztán lehajolt, és megcsókolta sógornője arcát.

- Elnézéseket kérem...

- Nem kell bocsánatot kérned. Tőlünk nem - válaszolta Leigh. Tehetek érted valamit? Raymond végignézett összepiszkolódott ruháján.

- Azt hiszem, legelőször is meg kellene fürödnöm.

- Intézkedem, aztán leülhettek, és elbeszélgethettek egymással - mondta az asszony mosolyogva, majd kiment a szobából, és becsukta maga mögött az ajtót.

Avery vizsla tekintettel méretegette a testvérét, aki egészen magába zárkózott. Talán soha nem tűnt még ennyire, megközelíthetetlennek.

- Segíthetek valamiben? - kérdezte. Raymond szomorúan elmosolyodott.

- Nem. Azt hittem, már túl vagyok rajta... Odapillantott a levélre. - Ez mikor érkezett?

- Úgy négy hónapja.

- Jó, hogy nem tudtam róla.

- Nem akarod kinyitni?

- Aligha van más választásom. Különben csak még rosszabb lesz minden...

- Ha akarod, magadra hagylak - mondta Avery, és csöndesen kiment a szobából.

Raymond felvette az asztalról a borítékot, és meglepődve nézegette rajta a lendületes kézírást. Vajon ki küldhette? Samara biztos nem, az ő írását ismeri. Connor? Brendan? Nem, ő sem lehetett.

Feltépte a borítékot, elolvasta a levelet, majd bosszúsan összegyűrte a papirost. Nemcsak dühítette, hanem fájdalmas csalódást is keltett benne, hogy ilyen kevés bizalommal voltak iránta.

Ennek ellenére igyekezett megérteni O'Neilléket. Végül is ő ahhoz a társadalmi csoporthoz tartozik, amellyel szemben a legtöbb amerikai bizalmatlan, és amelyet hazája ellenségének tart. Mindemellett azt hitte, hogy a Glen Woodsban töltött hónapok alatt sikerült elnyernie a család barátságát. Ebben a hitben pedig különösen nehéz volt elviselnie a meghallgatás nélküli ítéletet.

Samara... Hát ő sem bízott meg benne? A barlangban megélt csodás óráik után valóban azt hitte volna, hogy csak kihasználta őt?

Kisimította a papírt, és még egyszer elolvasta a levelet. Connor O'Neill nagy gonddal válogatta meg a szavait. Megítélése szerint Raymondnak minden joga megvan arra, hogy magyarázatot kapjon a történetekre, ám a vélt okot ő maga is csak akkor tudta meg, amikor a kapitány már elutazott. Néhány

szóban beszámolt az újságcikkről és arról a megsemmisítő hatásról, amelyet annak tartalma tett Samarára, majd így folytatta:

Kell lennie valami ésszerű magyarázatnak a lapban írottakra, ezzel a magam részéről tökéletesen tisztában vagyok, és végtelenül sajnálom, hogy ön nem kapott lehetőséget arra, hogy megvédje magát. Meggyőződése, hogy szereti a leányomat, és semmi olyat nem tenne, amivel fájdalmat okozhatna neki. Én már a családom tagjának tekintettem, és még mindig annak tekintem magát, Kapitány.

Alighanem már az is elbizakodottság a részemről, hogy egyáltalán írok önnek, hát még ha abban reménykedem, hogy megértéssel lesz irántunk. Mindennek dacára úgy hiszem, hogy Samara őszintén szereti magát.

Tudom, hogy az adott körülmények között nem várhatok többet öntől, ám úgy gondoltam, mindenképpen magyarázattal kell szolgálnom.

Baráti üdvözlettel:

Connor O'Neill

Raymond sóhajtvá ereszkedett le az egyik öblös bőrfotelba. Ez a rejtély legalább megoldódott, s most már tudja, miért szakított vele olyan hirtelen Samara. Menekülésszerű elutazására ugyanis

mindeddig nem talált magyarázatot. Úgy gondolta, elég jól ismeri, és ez a gyáva megoldás a legkevésbé sem illett bele abba a képbe, amelyet róla alkotott magának.

Milyen odaadó, mennyire boldog volt ott a folyóparton! Úgy tűnt, fenntartás nélkül elhiszi, hogy szereti őt, ám ezek szerint mégis kétségek gyötörhették. Más magyarázat nem lehet arra, hogy minden további, nélkül elhitte azt, amit az az angol újság írt...

Mert más nemigen szólhatott ellene. Raymondnak hirtelen a barlangban folytatott beszélgetésük jutott az eszébe, amikor a korábbi szerelmeivel kapcsolatos kérdésre azt válaszolta, hogy még egyetlen nőnek sem tett kötelező ígéretet. És nem sokkal azután eljutott Samarához a Lady Stantonnal kötött eljegyzés híre...

Most már mindent értett. Lehetséges-e, hogy a történetek után mindent előről kezdjenek? Szereti Samarát, nő soha még nem ébresztett olyan gyengéd érzéseket a szívében, mint ő. Az arcát, a szenvedélyességét... a nevetését, bárhogyan is igyekezett elfelejteni, makacsul megőrizte az emlékezete.

Elképzelhető, hogy be kell érnie ennyivel? E percben képtelen volt megválaszolni ezt a kérdést. Egyelőre semmit sem tehet, a *Phoenix* javítása

hosszú heteket vesz még igénybe. Connornak már hónapokkal ezelőtt küldött egy váltót a Samarának készítettett ezüstmedál és az ő Glen Woods-i tartózkodásának költségeire. Egy pillanatra az is felmerült benne, hogy válaszol O'Neill levelére, de aztán hamar elvetette ezt az ötletet. Ahhoz még túlságosan dühös, és túlságosan frissek a sebei. Vigye el az ördög, ha most magyarázkodni kezd!

Avery ugyan minden tőle telhetőt elkövetett, hogy fivérét bevonja a birtok irányításába, Raymond mégis napról napra nyugtalanabb lett. Hamar ráébredt, hogy testvére nem szorul már a segítségére. Ha korábban voltak is kisebb-nagyobb gondjai, azok mára maradéktalanul és kivétel nélkül megoldódtak. A kapitány nemigen látott a beddingfieldinél jobban vezetett gazdaságot, és semmiképpen sem akart végleg itt maradni.

Egyre csábítóbbnak találta azt a gondolatot, hogy a háború befejeződése után földet vásároljon magának Virginiában, mégpedig akár Samara O'Neill-lel együtt, akár nélküle. Jó ideje megérett már benne az elhatározás, hogy valahol megvesse a lábát, és új életet kezdjen.

A zsákmányvadászattal tölthető napok meg vannak számlálva. Anglia és Franciaország néhány hete letette egymással szemben a fegyvert, és

valószínűleg Amerikával is hamar békét kötnek majd. Amerikai hajókat amúgy sem szándékozott már megtámadni, és ahhoz sem igazán érzett kedvet, hogy kereskedőnek vagy valódi kalóznak álljon. Ha pedig továbbra is hajózni akar, csak ez a két lehetőség áll nyitva előtte.

A Connorral folytatott beszélgetések során egyre jobban megbarátkozott a gazdálkodás gondolatával. Ráébredt, hogy lelke egy része a saját otthon biztonsága után vágyódik. Korábban nagyot kacagott volna ezen az elképzelésen. Személyes szabadsága mindennél fontosabb volt a számára, és még most sem igazán értette, mitől érlelődött meg benne ez a változás.

A háború végét azonban mindenképpen meg kell várnia, ha Amerikában akar Letelepedni. Az újonnan született nemzet tetteireje és függetlenség utáni vágya nagyon kedves volt a szívének. Az az ország sokkal jobban megfelel a vérmérsékletének, mint a jó öreg Anglia.

És persze az is az Amerikába költözés mellett szól, hogy Samara ott él, vallotta be magának, miután heteken át hiába küzdött azért, hogy elfelejtse a lányt. Samarának nem szabad azt hinnie róla, hogy felelőtlenül megbecstelenítette őt. Raymondot ez a gondolat bántotta a legjobban. Természetesen írhatna a lánynak, de félt, hogy az

nem hinne neki. Mindenképpen viszont kell látnia!

Hosszas gyötrődés után végül nagy vonalakban beszámolt Averynek és Eloise-nak a Dél-Karolinában történeteikről. Fivére arra buzdította, hogy személyesen keresse fel O'Neilléket, Eloise pedig megdöbbenéssel hallotta, miféle következményekkel járt a látszatjegységük.

Sógora ugyan többször is kísérletet tett rá, hogy visszavigye Londonba, ő azonban már egészen otthon érezte magát Beddingfieldben. Tudta, hogy Avery védelme alatt teljes biztonságban élhet, ezért készenek mutatkozott arra, hogy hivatalosan is bejelentse a Raymond Hamptonnal kötött eljegyzése felbontását.

Raymond néhány nap múlva visszalovagolt Londonba. Megkereste Yancyt, összehívta a legénységét, és közölte velük, hogy ezúttal nem zsákmányszerzésre indul, hanem egy, talán még annál is veszélyesebbnek ígérkező útra, amelynek végén valószínűleg el is adja majd a *Phoenixet*.

- Magával a pokolba is elvitorláznánk, kapitány - jelentette ki az egyik tengerész, kimondva ezzel valamennyiük gondolatát.

- Nagyon remélem, hogy oda azért nem jutunk - válaszolta Raymond mosolyogva, de a szemében büszkeség csillogott.

Három nap múlva kihajóztak. A *Phoenix* ragyogó

kék égbolt alatt, nyugodt tengeren, csúcsokat dőngetve, nem egészen három hét alatt elérte a Bermudákat.

Ez jó előjel, gondolta Raymond, amikor brit hadihajók hatalmas armadája között horgonyt vetettek St. George kikötőjében. Úgy tervezte, hogy vizet vesznek fel, kiegészítik az élelmiszerkészleteiket, utána pedig megpróbálnak eljutni a már előre kiválasztott folyótorkolatig. Ellátta Michael Simmonst a megfelelő utasításokkal, majd Yancyvel együtt kiment a partra, hogy beszerezze a legújabb híreket. A Fehér Lóban aztán meg is tudta, amire kíváncsi volt.

Az ivóban tartózkodó brit tisztek közül többen már alaposan felöntöttek a garatra. Raymond ismerős arcot keresett a tömegben, és hamarosan fel is fedezte az egyik régi iskolatársát.

- Longley! - szólította meg a skarlátvörös egyenruhát viselő ezredest. - Azt hittem, maga Wellington mellett szolgál.

A tisztt mosolyogva nyújtotta a kezét.

- Jóságos ég, Hampton! Ezer éve nem találkoztunk. Leül hozzánk?

Raymond bólintott, és bemutatta Yancyt. - A világ legjobb hajóorvosa.

- Akkor velünk kellene jönnie - mondta Clifford Longley. - A jelek szerint újabb ütközet vár ránk.

- Hol?

- Azt egyelőre nem tudom pontosan - felelte az ezredes. - Az admirális még tanácskozik, de én Washingtonra tippelek. Ideje, hogy alaposan megleckéztessük Madison elnököt - tette hozzá, majd gyanakvó pillantást vetett Raymondra.

Maga még mindig zsákmányszerzéssel foglalkozik? Úgy hallottam, egy egész sereg francia hajót elfogott már.

- És egy egész sereg amerikai is - kacsintott vidáman Raymond.

- Miért nem csatlakozik hozzánk?

- Mikor hajóznak ki?

- Augusztus elsején - felelte az ezredes - vagyis holnapután.

Raymond elmosolyodott.

- Addigra biztosan elkészülünk. Egy darabon mindenképpen követni fogjuk magukat. Most pedig mesélje el, hogyan került sor a franciákkal való békekötésre. Mert ha nem tévedek, maga is ott volt ezen a jeles eseményen.

Raymond napokon át követte az angol flottát, de aztán túl lassúnak találta a haladásukat, és egyedül vitorlázott tovább. Jó szelük volt, hamar elérték Karolina partjait. A kapitány ugyanabba a torkolatba

kormányozta a hajót, amelyben annak idején Brendan is horgonyzott a Samarával, és egészen addig felment a folyón, amíg a hatalmas tölgyfák között elrejtette a *Phoenixet*. Miután megbeszélte Simmonsszal a teendőket, Yancyvel együtt elhagyta a fedélzetet.

Mérföldeket gyalogoltak, míg végül elértek egy kisebb farmot. Raymond megkérte Yancyt, maradjon látótávolságon kívül, aztán alaposan összekoszolta a nadrágját meg az ingét, és bekopogott a ház ajtaján.

Odabent azt mesélte, hogy a lova megbokrosodott valamitől, ledobta a hátáról, majd fogta magát, és elszáguldott, ezért újat kell vásárolnia. Közel egy órán át alkudozott a farmerrel meg a feleségével, mire sikerült szert tennie egy úgy-ahogy elfogadható hátaslóra. Ezután visszament Yancyért, majd a következő tanyán neki is vett egy lovat az előzőhöz hasonló módszerrel.

Igencsak furcsa érzések töltötték el, amikor ráfordultak a Glen Woodsba vezető útra. Elképzelni sem tudta, hogyan fogadják... és ki lesz aki fogadja. Ha Conn és Brendan otthon vannak éppen, abból, bizony, komoly gondjai támadhatnak. És Samara? Vajon mit szól majd, ha meglátja őt? Elvégre majdnem nyolc hónap telt már el azóta, hogy utoljára látták egymást.

Lesz, ahogy lesz, gondolta eltökélten, aztán

megsarkantyúzta a lovát, és meg sem állt az istállóig.

- Kapitány úr! - kiáltotta Marcus boldogan. - De jó, hogy újra itt van... Mr. O'Neill is biztosan nagyon megörül majd magának.

Raymondban oldódott valamelyest a feszültség.

- Ő Mr. Yancy - mutatta be a barátját. O'Neill idehaza van?

- Igen, uram. Pár perce jött meg. Máris jelentem neki, hogy a kapitány úr megérkezett - válaszolta Marcus, aztán odakiáltott egy istállófiúnak, hogy vegye gondjaiba a lovakat. - Fáradjanak velem!

- Inkább idekint várok - felelte Raymond, mert nem tudhatta, ki van a házban, és milyen fogadtatásban részesülne, ha csak úgy beállítana. - Megkérné Mr. O'Neillt, hogy egyedül jöjjön ki hozzám?

- Nagyon szívesen, kapitány úr - mosolyodott el Marcus, és elsietett.

- Úgy látom, egy barátja már egészen biztosan van itt - jegyezte meg Yancy.

- Könnyen lehet, hogy ő az egyetlen - húzta el Raymond a száját, arra gondolva, hogy Connor kedves sorai ellenére is az lesz a legjobb, ha minden eshetőségre felkészül.

Kisvártatva kinyílt az istálló ajtaja, s a kapitány hamarosan meghallotta a házigazda ismerős lépteit,

majd pár pillanat múlva a hangját is, amely őt szólította. Kilépett a napfényre, és bizalmatlanul várta, mi következik.

- Szóval tényleg maga az! - nyújtotta O'Neill a kezét, majd amikor észrevette a kapitány kísérlőjét, tréfásan elmosolyodott. - Még egy kém?

- Ezúttal semleges vagyok, Connor - mondta Raymond, és egyszeriben nyoma veszett a feszültségének. - A barátom pedig igazán az, sőt mi több, attól tartok, hogy inkább a maga honfitársaival rokonszenvezik. Ő Yancy, a hajóorvosom. Azt hiszem, annak idején sokat meséltem róla.

- Isten hozta, Yancy! - biccentett Connor barátságosan, majd visszafordult a kapitányhoz. De jó magát újra látni! Annyira reméltem... Jöjjenek be!

- És Samara mit fog szólni?

Connor arca elkomorult.

- Ő most éppen a keresztanyjánál van látogatóban. Washingtonban.

- Washingtonban?

- Már egy hónapja elment, és néhány hétig még maradni is akar. Annabelle férje megbetegedett, és ő úgy érezte, szükség van rá. Természetesen azonnal írok neki...

- Nem maradhatok sokáig - szakította félbe Raymond, aki időközben megtudta, hogy az angolok

valóban elindultak Washington felé, és le akarják rombolni a fővárost. Egyszeriben nagyon rossz érzései támadtak. Senki sem mondhatja meg előre, mit tesz majd Samara, ha angolokkal találja szemben magát. Azok a tisztek pedig, akikkel a Bermudákon beszélt, biztosan nem lesznek szégyenlősek... Boldogtalan pillantást váltott Yancyvel.

- Legalább néhány napot maradjon! - kérte Connor. - Annyi mindenről kellene beszélnünk.

Raymond rádöbrent, hogy kutyaszorítóba került. Ha O'Neill már ma elküldené Samarának azt a levelet, akkor is késésben lennének. A brit csapatoknak már a Chesapeake torkolatánál kell járniuk, és ő egyébként sem számolhat be az angolok terveiről, mert nem akar árulást elkövetni. Gondolataiba mélyedve követte Connort a házba, s valami épkezláb megoldáson törte a fejét.

O'Neill elküldött egy inast a feleségeért, és mindenkinek töltött egy-egy pohárka konyakot.

- Megkapta a leveletem? - fordult aztán Raymondhoz.

Szerelmet érzek iránta.

- Még mindig szereti? - kérdezte Connor csendesen.

A kapitány bólintott.

- Azért jött vissza?

- El kellett... el kell még intéznem egyet-mást - felelte Raymond lassan. Mindent meg szeretnék magyarázni magának, de az levélben nem ment volna. Samarának... Samarának nem szabad azt hinnie, hogy... semmit sem érzek iránta.

- Még mindig szereti? - kérdezte Connor csendesen

- Megtiszteltetés számomra, hogy Samara a barátjának tekint - felelte végül mosolyogva.

Samantha újra Raymondhoz fordult.

- Azt hiszem... A férjem úgy gondolja... Mindenképpen elnézést kell kérnem magától.

- Meglehet, én voltam a hibás - mondta hosszú hallgatás után a kapitány.

- Beszélnem kellett volna az Eloise-zal kötött megállapodásomról, de mert nem volt jelentősége, nem tartottam fontosnak megemlíteni. - A kapitány a házaspárra emelte a tekintetét. - Csak névlegesen jegyeztem el magam, hogy megvédjek egy hölgyet, akit nagyon nagyra tartok. Nem tettem neki házassági ígéretet, csupán abban akartam megakadályozni valakit, hogy továbbra is fenyegethesse őt és a családját. - Nagyot nyelt. - Ha lehetőséget kaptam volna rá, könnyen tisztázhattam volna ezt a félreértést.

Utolsó szavai úgy hatottak Samanthára, mint egy arculcsapás. Jobb meggyőződése ellenére engedett

Samarának és Brendannak, és lehet, hogy ezzel örökre boldogtalanná tette a lányát.

- Igazán sajnálom - suttogta.

Raymond vonásai változatlanul kemények maradtak. Az utóbbi nyolc hónapban pokoli kínokat állt ki, eleinte Samara érthetetlen elutazása miatt, később pedig, miután megkapta Connor levelét, azért, mert rettenetesen bántotta, hogy O'Neillék ennyire bizalmatlanok voltak vele.

Connor pontosan tudta, mi megy végbe a férfiban. Harminc esztendeje ő is ugyanígy érzett amikor Samantha nem akart hinni benne és a szerelmében.

- Levélben is magyarázattal szolgálhatott volna - mondta, mert nagyon fúrta az oldalát, hogy Hampton valójában miért érkezett. - Maga azonban inkább megtette ezt a hosszú utat, nem is szólva a veszélyekről...

- Samara talán hitt volna a levelemnek? - kérdezte Raymond indulatosan, majd hirtelen mozdulattal Samanthához fordult. - Vagy ön, asszonyom? Nagyon úgy fest, hogy itt az én szavamnak nem sok becsülete van.

- Én már régóta nem kételkedem magában - mondta a házigazda, aki tökéletesen átérezte Hampton szenvedését. - Itt marad, amig hazahozom Samarát?

Raymond kifejezéstarten tekintettel nézett rá, és

megrázta a fejét.

- Sajnálom, nem lehet. Még ma délután tovább kell mennünk.

Connor elképedt. Hampton átszelte az egész Atlanti-óceánt, hogy beszélhessen Samarával, és helyére tegye a dolgokat. Mire hát ez a hirtelen sietség?

- És mit mondjunk a lányunknak?

- Azt, hogy visszajövök. Hogy mikor és hogyan, azt ma még nem tudom.

- Visszatér Angliába?

Raymond habozott. Nem akarta tovább szaporítani a hazugságok és a félreértések számát, ám azt sem mondhatta el Connornak, hogy csatlakozni kíván a Washington meg szálló angol csapatokhoz... igaz, kizárólag azért, hogy Samarát megvéddesse.

Végül nem válaszolt, csak felhúzta a vállát, és Samantha lovai felől érdeklődött. Nyilvánvaló volt, hogy ki akar térni a válasz elől, és Connort egyszeriben kiverte a hideg veríték. A kapitány régebben azt mondta neki, hogy nem harcol tovább Amerika ellen. Lehet, hogy úgy érzi, nincs már semmi, ami ígérete betartására kötelezné?

Az együtt elköltött vacsora után Raymond és Yancy elköszöntek a háziaktól.

- Ha jól sejtem, Washingtonba lovagolunk - jeezte

meg a hajóorvos, miután maguk mögött hagyták
Glen Woods határát.

Barátja némán bólintott, s a két férfi
megsarkantyúzta a lovát.

Washingtonban nyugalanság és szorongás uralkodott. Az európai háborúkban alaposan kipróbált angol seregek felhajóztak a Chesapeake folyón, és már csak mérföldekre voltak a várostól.

Francis előző éjszaka futárt menesztett Samarához és Annabelle-hez, és felszólította őket, hogy mihamarabb hagyják el Washingtont. Az amerikai csapatok szétszóródtak, és nem voltak többé abban a helyzetben, hogy feltartóztassák az ellenséget. Parancsba kapták, hogy ellenállás nélkül adják fel a várost, és vonuljanak vissza Georgetownba.

Annabelle férjének, Joshuának azonban folyamatosan rosszabbodott az állapota. Túl volt már a nyolcvanadik életévén, és régi sebesülései miatt amúgy is gyenge volt a szíve. Felesége nem mert útnak indulni vele, Samara pedig nem akarta magukra hagyni őket.

Miután mindketten álmatlanul töltötték az éjszakát, megbeszélték, mitévők legyenek. Legelőbb is elegendő nagyságú készletet akartak beszerezni a Joshua számára szükséges orvosságokból, mert nem tudhatták, hozzájuthatnak-e még ilyesmihez, ha az

angolok megszállják Washington.

Az utcákon teljes volt a zűrzavar. A legkülönbébb háztartási eszközökkel megrakott kocsik próbáltak előrejutni a menekülő amerikai katonák között. Egy lovas kiáltozva óvta az embereket a vörös kabátosoktól. Samara utat tört magának Ewell doktor házához, de az orvos nem volt otthon. A lány úgy döntött, továbbmegy Julien boltjába.

Julien az elsők közé tartozott, akikkel Washingtonban összebarátkozott, és az utóbbi, bizonytalanságban töltött napokban még közelebb kerültek egymáshoz. Samara tudta, hogy a fiatalember, aki francia bevándorlók gyermekeként látta meg a napvilágot, egy kicsit bele is szeretett. Neki azonban, bármennyire igyekezett is, nem sikerült többet látnia benne jó barátnál, mert még mindig nem felejtette el Raymond Hamptont.

A boltot zárva találta ugyan, de Julien kint állt az ajtó előtt, és a hadsereg meg a lakók menekülését figyelte. Amikor észrevette Samarát, odaszaladt hozzá, megfogta a karját, és biztonságos helyre vitte.

- Nem volna szabad itt lennie - mondta aggódva.

- Nem ülhetek odahaza tétlenül, amikor rengeteg az elintéznivaló. Mik a legújabb hírek? Madison elnök elhagyta már a várost? Hová tartanak a csapataink, és hol tartózkodik Winder tábornok?

- Lassabban, lassabban! Én sem tudok többet.

Madison elnököt senki sem látta. Bladensburgben volt, amikor megverték az amerikai sereget. Azt beszélik, a felesége készíti elő a menekülését. Hogy Winder tábornok mit tervez, arról sejtelmem sincs.

- Maga is elutazik?

- Apám és anyám még francia állampolgárok, ezért semlegeseknek számítanak, amióta Napóleon letette a fegyvert - válaszolta a fiatalember. - Úgy gondolják, nincs mitől tartaniuk, és abban reménykednek, hogy az angolok megkímélik majd a boltunkat. Magának és Mrs. McLaughlinnak viszont minél előbb el kellene innen menekülniük.

- Nem lehet - mondta a lány. - A bácsikám nincs olyan állapotban, hogy utazhasson. Annabelle attól tart, belehalna.

- Akkor maguk mellett maradok - jelentette ki Julien, és átfogta Samara vállát.

A lány hálásan rámosolygott. A menekülő seregek láttán kezdett inába szállni a bátorság.

- Okvetlenül meg kell találnom Ewell doktort - mondta.

Az általános felfordulásban azonban nem sikerült előkeríteniük az orvost, ezért aztán visszamentek a lány keresztanyjáékhoz. Az öreg Joshua valósággal tombolt, hogy nem vehet részt a harcokban, és a felesége csak nagy nehezen tudta lecsillapítani.

Egész éjszaka lövéseket és kisebb robbanásokat

hallottak, s itt is, ott is tüzek lobbantak fel a városban, mert az angolok az összes kormányépületet felégették. Az órák vánszorogva teltek, és Samara úgy érezte, soha nem jön már el a reggel. Virradatkor lövésre készen tartott fegyverrel a kezükben angol katonák kezdtek portyázni az utcákon.

- Juliennel még egy kísérletet teszünk Ewell doktor felkutatására - jelentette be Samara.

Keresztanyja, akit egyre jobban aggasztott Joshua állapota, egyetértett a fiatalokkal, akik hamarosan útnak is indultak. A lány egy esetlen, színevesztett ruhát vett fel, sűrű haját pedig sapka alá rejtette, hogy az angolok ne figyeljenek fel rá.

Amikor megérkeztek, látták, hogy az orvos házát, amelynek összes ablaktábláját betörték, katonák veszik körül. Samara minden bátorságát összeszedve, felment a lépcsőn. Éppen be akart kopogni, amikor kinyílt az ajtó, és a lány kis híján összeütközött egy magasra nőtt brit ezredessel. A férfi fél kézzel elkapta, hogy ne essen el, és kedvesen rámosolygott.

- Clifford Longley ezredes, szolgálatára - mutatkozott be udvariasan. - Segítségére lehetek valamiben?

A lány zavartan ráncolta össze a homlokát.

- Dr. Ewell... Ewell doktort keresem - mondta, és a hangja egyre magabiztosabban szólt. Ez itt az ő háza. Mit tettek vele?

Longley mosolygó szemmel nézte a haragos kis amerikaiat. Bumfordi ruhája ellenére is felismerte, hogy igencsak takaros jelenség.

- Semmit sem tettünk a doktorral, kislány. Ő ajánlotta fel Ross tábornoknak és a törzskarának, hogy használják főhadiszállásul a házát.

- Ezt nem hiszem el - sziszegte Samara összeszorított fogai között. - Önként soha nem engedne be angolokat a házába.

A kijelentés félreérhetetlenül sértő volt.

- Ön meg akar bántani engem, Miss... Miss...

A lánynak esze ágában sem volt, hogy elárulja a nevét. Büszkén felszegte a fejét, és szürke szeme villámokat lövellt.

- Hol van Ewell doktor? - kérdezte.

- Megpróbálom megkeresni önnek - válaszolta az angol ezredes, akinek hanghordozása azonnal megnyerte Samara tetszését. Talán azért, mert Raymondéra emlékeztet, gondolta bánatosan.

Most ne Raymondson járjon az eszed, hanem Joshuán! utasította rendre magát, majd Juliennel együtt követte az ezredest a házba, és szorongva megállt a várószobában. Longley türelmét kérte,

amíg megtudakolja, hol található éppen Ewell doktor. Mint megjegyezte, a legtöbb tiszt egyelőre alszik, és lehet, hogy az orvos sem kelt még fel.

Samara a nyitott ajtón át benézett a rendelőbe, amelyet most az angol ezredes használt dolgozószobául. Onnan, ahol állt, ráláthatott az iratokkal megrakott íróasztalra, és többé le sem tudta róla venni a szemét.

- Julien - suttogta izgatottan -, maradjon az ajtóban, és figyelmeztessen, ha megjön a tiszt!

Mielőtt a fiatalember visszatarthatta volna, beszaladt a rendelőbe, és figyelmesen szemügyre vette az íróasztalon kiterített térképeket. Az egyik Washingtont ábrázolta. A város több pontja meg volt jelölve, ahogy az utak is a többi térképen. A lány tudta, hogy nem veheti magához a rajzokat, mert azt azonnal észrevennék. Tekintete aztán egy méretes bördobozra esett, s miután nagy levegőt vett, annak is sietve átvizsgálta a tartalmát. Újabb térképekre bukkant, köztük New Orleanséra is, amelyre szintén a már látott jeleket rajzolták.

- Atya ég! - mormolta, amikor rájött, hogy katonai megszállás tervei akadtak a kezébe.

Néhány másik, ugyancsak fontosnak tűnő irattal együtt harisnyakötője alá dugta a térképet, aztán gyorsan a helyére tette a dobozt. Észrevette, hogy Julien integetni kezd, s még éppen idejében

visszaért a várószobába.

Egy-két másodperc múlva megjött az ezredes is, az oldalán Ewell doktorral. Az orvost szemlátomást az ágyából kellett kiugrasztani. Samara meglehetősen furcsállta, hogy az angolok őrizetlenül hagyták itt őket. Talán azért voltak ilyen figyelmetlenek, mert fárasztó éjszaka állt mögöttük, elvégre felégették a Fehér Házat, a Capitoliumot, és ki tudja, mit még...

Erre a gondolatra megint düh fogta el a lányt, és metsző pillantást vetett az ezredesre.

- Négyszemközt szeretnék beszélni Ewell doktorral - jelentette ki foghegyről.

A tiszt kissé zavartan nézett vissza rá, mert nem értette, miért ilyen ellenséges vele azután, hogy ennyit fáradt miatta.

- Ahogy óhajtja! - mondta végül udvariasan, és visszahúzódott a dolgozószobájába.

Samara azért imádkozott, hogy az ezredes egyelőre ne nézzon bele a bördobozba. Nekik mindenesetre minél hamarabb el kell tűnniük innen.

- Doktor úr - fordult az orvoshoz -, Joshuának okvetlenül szüksége van még néhány dobozra az altatószerből. Annabelle attól tart, hogy az angolok mindent el fognak szedni - tette hozzá, és gyűlölködő pillantást vetett a rendelőbe nyíló ajtóra.

Ewell doktor a fejét csóválta.

- Csúnya ügy, az igaz, de Ross tábornok rendkívül előzékenyen viselkedett. Megígérte, hogy nem fog akadályozni az orvosi tevékenységem ellátásában, és a gyógyszereimet sem foglaltatja le.

- Nem akarom elhinni, hogy angolokat lát vendégül...

Az orvos felsóhajtott.

- Nem volt más választásom, kedvesem. Ők maguk szemelték ki a házamat, s amíg Ross tábornok itt tartózkodik, nincs mitől tartanom. Egyébként sem maradnak túl sokáig.

- Minek is maradnának, amikor gyakorlatilag már lerombolták Washington? - kérdezte a lány elkeseredetten. - Nekem is mihamarabb vissza kell mennem, különben Annabelle aggódni fog értem.

- Azt pedig nem vehetjük a lelkünkre - mondta az orvos. - Máris hozom a gyógyszereket.

Nemsokára néhány üvegcsével tért vissza. Samara gondosan zsebkendőbe tekerte és a kezításkájába tette őket.

- Köszönöm - mondta, majd Juliennel együtt sietve elhagyta a szobát.

Alig léptek ki az utcára, amikor a harisnyakötője alá rejtett papírok csúszni kezdtek lefelé. Elbújt egy kapualjban, hogy megerősítse a kötést. Amint elkészült, és kilépett az utcára, Julien, aki éppen egy angol katonával viaskodott, futni kezdett, hogy

elterelje róla a figyelmet. A katona vállához emelte a puskáját, és azonnal tüzelt.

A lány rémülten szaladt oda Julienhez, és ölébe vette vérző fejét. Nem vette észre, hogy a papírok megint lecsúsztak a lábán, és szétszóródtak az utcaköveken.

Raymond felfigyelt rá, hogy valami történik az utca végén, de nem tudta pontosan kivenni a részleteket. Csak annyit látott, hogy egy nő egy földön fekvő férfi fölé hajol, és eszébe villant, hogy talán segítenie kellene. Mire azonban elindulhatott volna, már katonák vették körül a párt.

A Chesapeake-öböl szájánál megint összetalálkozott a brit flottával, és egészen Alexandriáig felvitorlázott a Potomac folyón. Ott horgonyt vetett, majd szemérmetlenül magas áron lovat vásárolt egy angolbarát amerikaitól.

Az egyik járókelő elmondta neki, hogyan juthat el Joshua McLaughin házához, és hamarosan meg is érkezett a szép, klasszicista épület elé, amelynek kertjében a legkülönfélébb alakú és színű virágok nyíltak.

Kopogtatására hamar kinyílt az ajtó. Annabelle és a kapitány egymásra néztek, és mindketten azonnal tudták, kivel van dolguk. Samara sokat mesélt

Raymondnak különönc keresztanyjáról, aki nem sokra tartja az úri társaság kifinomult szokásait.

Az asszony kíváncsian méregette a magasra nőtt férfit, és pillanatnyi kétsége sem volt a kiléte felől. Keresztlánya nagyon pontos leírást adott róla, de az angol kapitány hihetetlenül férfias kisugárzására még az ő szomorú szavai sem készítettek fel. Raymond Hampton vitathatatlanul a legszebb férfi volt, akivel életében találkozott. A hajós rámosolygott, és ő önkéntelenül viszonzta a mosolyát.

- Hampton kapitány - mondta, de nem kérdő hangsúllyal, hanem úgy, mint aki biztos a dolgában.

- Maga pedig Annabelle. Sokat hallottam magáról.

- Inkább nem kérdezem meg, miket hallott - felelte az asszony, végigmustrálva a kapitány összepiszkolódott batisztingét, testre simuló bivalybőr nadrágját és elhordott, de kétségkívül drága csizmáját.

- Nincs oka aggodalomra! - felelte nevetve a férfi. - Ha Samara nem rabolta volna el a szívemet, magának könnyen sikerült volna. Igazán nagyon tetszett, amiket megtudtam - fűzte hozzá, és pillantása elárulta, nem üres bóknak szánta, amit mondott.

Szerencsés lány vagy, Samara, gondolta Annabelle. Ez a férfi valóban egészen rendkívüli

jelenség. Akárcsak az édesapád.

Az asszony szíve fájdalmasan összerándult. Ötven esztendeje szerelmes Connor O'Neillbe, de a sors mást rendelt a számára, és ő ma már, annak is örülni tudott, hogy a szeretett férfi megmaradt jó barátjának, és boldogan él Samanthával. Ugyanilyen boldogságot kívánt Samarának is. Minden tőle telhetőt el fog követni annak érdekében, hogy keresztlánya ne fusson el csukott szemmel a boldogsága mellett, tökélte el magában.

- Fáradjon be, kapitány! Samarának el kellett mennie valamiért, de bármelyik percben itt lehet.

- Mesélt... mesélt rólam valamit?

- De még mennyit!

- Most én vagyok az, aki nem mer több kérdést feltenni - fintorodott el Raymond alig észrevehetően.

- Egyet-mást azért magamtól is kitalálok. Kalóz vagyok, utolsó gazember, kém, és ami alighanem mindennél rosszabb, angol is. A többbit Samara talán még el tudná viselni, ha úgy hozná a szükség.

- A férfi arcáról eltűnt a mosoly. - Attól tartok, az utóbbi napok eseményei nemigen járultak hozzá ahhoz, hogy jobb véleménnyel legyen rólam.

- A keresztlányom szereti magát, kapitány. Ebben egy pillanatig sem kételkedem.

- Én annál inkább. Tudom, hogy nem bízik bennem...

- Ezek szerint semmi sem volt igaz az eljegyzéséről szóló történetből?

- Nem, és ezt ő is megtudta volna, ha szemtől szembe megkérdez engem.

- Azt hiszem, Samara túlságosan is szereti magát, és ez az erős érzés nagyon megijesztette - mondta Annabelle tűnődve. - Ugyanúgy megijedt, mint sok évvel ezelőtt az édesanyja... Annak idején Samantha is elfutott.

- És én hogyan akadályozhatom meg ebben Samarát?

- Nem gondolom, hogy megakadályozhatná. Neki kell magára találnia, és ez egészen biztosan így is lesz. Sokat szenvedett, mióta maga karácsony előtt elment tőlük.

- És most ez a megszállás?

- Ez természetesen nem könnyíti meg a helyzetét, kapitány, de nem hinném, hogy visszariadna egy kis nehézségtől - nézett rá az asszony kihívóan.

- És maga? Maga nem riad vissza attól, hogy beengedjen egy angolt a házába?

- Az attól függ - válaszolta Annabelle mosolyogva. - Ha a keresztlányomon kívül mást is el akarna rabolni innen, fegyverrel szállnék szembe magával. És vigyázzon, mert ügyesen bánok a puskával!

- Ezt egy másodpercig sem vonom kétségbe - mondta Raymond, aki határozottan jól érezte magát

ennek a rendkívüli asszonynak a társaságában.

Már egy órája beszélgettek, amikor Annabelle nyugtalanzkodni kezdett.

- Samarának nem volna szabad az utcán lennie, amikor a város tele van idegen katonákkal. A többségük ugyan fegyelmezetten viselkedik, ám egy olyan szép lány, mint ő, könnyen bajba kerülhet.

- Elmegyek, és megkeresem - jelentette ki a hajós. - Egy barátom,.. - folytatta, de ijedten félbehagyta a megkezdett mondatot.

- Ne zavartassa magát, kapitány! - találta ki a gondolatát Annabelle. - Magától értetődik, hogy vannak barátai az angol hadseregben. Mindenképpen vegye igénybe a kapcsolatait!

A férfi bólintott, és vágyakozva gondolt arra, hogy bárcsak Samarába is szorult volna egy kevés a keresztanyja megértő elnézéséből.

Raymond végül Ewell doktor házában talált rá Cliff Longleyra. A bejáratot őrző behemót káplár először be sem akarta engedni.

- Az ezredes úr nagyon harapós kedvében van - magyarázta.

- Régi barátok vagyunk - nyugtatta meg Raymond a katonát. - Okvetlenül beszélnem kell vele.

- Nekem végül is mindegy. A maga fejét fogja leharapni, nem az enyémet - felelte a káplár, majd kinyitotta a fogadóhelyiség ajtaját, és a

dolgozószobára mutatott.

Longley összeszorított szájjal ült odabent, és roppant bosszúsnak látszott. Akkor sem pillantott fel, amikor Raymond megállt a küszöbön, hanem továbbra is az előtte fekvő papírokat nézte.

- Mit járkálnak itt? Megmondtam, hogy senkit ne engedjenek be!

- Még egy régi barátot sem ?

Longley felnézett, és megenyhült az arca.

- Ó, maga az, Raymond? - mondta meglepődve. - Jó, hogy jön. Tanácsra lenne szükségem, és maga jól ismeri a nőket.

- Valamikor így volt, de egy ideje már nemigen hiszem - dűnnyögte maga elé a kapitány, majd kérdően felvonta a szemöldökét.

- Ostoba hibát követtem el - kezdte az ezredes. - Akár a hadseregből is elbocsáthatnak érte.

Raymond figyelmesen vártan folytatást.

- Reggel beállított ide egy fiatal lány, és az itt lakó orvossal akart beszélni. Kint hagytam a várószobában, amíg a doktort előkerestem, ő pedig összeturkálta a papírjaimat. Ross tábornok számára készített, rendkívül fontos iratokról van szó.

- Mi a neve? - kérdezte a kapitány.

- Ewell doktor hosszas unszolás után elárulta, hogy Miss O'Neillnek hívják:

Raymond valósággal kővé vált a rémülettől, noha

pontosan erre a válasza számított. Sietve összeszedte magát, hogy ne látsszon meg rajta, mennyire aggódik Samaráért.

- Egészen biztos benne, hogy kémkedett?

- Tetten érték. Egy térképet és több iratot is találtak nála.

- Most hol van?

- Fogdában. Még nem döntöttük el, mi történjék vele. - Az ezredes észrevette, hogy barátja arca szokatlanul feszült. - Miért érdekli ennyire az a nő?

- Ő és én... nos, úgy volt, hogy összeházasodunk...

Cliff Longley döbbenten meredt Raymondra.

- Egy férfival járt itt, akit menekülés közben meglőttek.

Raymondnak eszébe villant az utcán látott jelenet. Samara lett volna az egyik szereplő? Távolról úgy festett, hogy az a férfi és az a nő nagyon közel állnak egymáshoz...

- Itt történt, az utca végén? - kérdezte fojtott hangon.

Longley bólintott.

- És mi lett a meglőtt férfival? - Túl fogja élni, aztán felakasztják. A sebesülése súlyosabbnak látszott, mint amilyen valójában volt.

- És a lány?

Az ezredes együtt érzően nézett a barátjára.

- Nem engedhetjük szabadon, Raymond. Az egyik

legfontosabb haditervünket lopta el. Feltehetően tudta, hogy mit tesz.

- Csak nem akarja...

- Erről nálam magasabb beosztású tisztek döntenek. Az biztos, hogy Angliába szállítják. És ez a legkevesebb, ami megtörténhet vele.

- Cliff... - Raymond már valósággal könyörgött. - Valamit nem mondtam el magának annak idején. Miután a hajóm elsüllyedt Dél-Karolina partjai előtt, egy angolbarát amerikai segített rajtam. Cserébe megkért, hogy szerezzek meg a számára bizonyos értesüléseket, de rajtakaptak...

Egy pillanatra elhallgatott. Láttá, hogy az ezredes érdeklődéssel fürkészi az arcát.

- Samara szülei mentettek meg, és négy teljes hónapig rejtegettek. Az életüket kockáztatták miattam, noha támogatták a háborút, és három fiuk is az amerikai hadseregben szolgált. Nagyon sokat köszönhetek az O'Neill-családnak.

- Értem - mondta Longley csendesen. - De fogalmam sincs, tehetek-e valamit.

- Elvehetném... - felelte Raymond. - És akkor magam vihetném Angliába. Most azonnal. A feleségemként.

Az ezredes idegesen tördelte a kezét.

- Az a lány egy vadmacska. Karmolt és harapott, amikor a katonáim el akarták választani a

kísérőjétől.

- Ez rá vall - ismerte el a kapitány panaszosan. - Éppen csak megismertük egymást, amikor egy borosüveggel el akart tenni láb alól.

- És maga mégis feleségül venné?

- Igen. Legalábbis nagyon szeretném...

- Akkor is, ha ő nem akar magához menni?

Longleynak egyszerűen nem fért a fejébe, hogy ez a finom lelkű arisztokrata éppen egy ilyen vérmes amerikai nőbe szeretett bele.

- Volt már, hogy akarta... - felelte Raymond. - És úgy hiszem, újra sikerülne meggyőzőnöm. Tud valamit arról a férfiről, akivel együtt járt itt?

Feszülten várta a választ, ámbár már a kérdést is fájt feltennie. Annabelle ugyan az ellenkezőjét állította, ám a jelek szerint Samarának nem kellett sok idő ahhoz, hogy mással vigasztalódjon.

- Miss O'Neill határozottan kijelentette, hogy az a férfi csak elkísérte őt, és semmi köze nincs a történetekhez. Szerintem viszont csak védeni próbálja a cinkosát.

- Tehet érte valamit?

- Talán elérhetem Ross tábornoknál, hogy őt is Angliába küldjük, de ott egészen biztosan a dartmoori fogházban végzi. Miért aggasztja ennyire annak az alaknak a sorsa?

- Mert Samara soha nem bocsátaná meg nekem...

és az egész brit birodalomnak sem, ha a barátját felakasztanák. Megpróbálna szólni az érdekében?

Longley hitetlenkedve csóválta a fejét.

- Félek, hogy a kicsike áttételesen véget vethet a katonai pályafutásomnak, ám ez semmi ahhoz képest, amit magával művel. Tisztában van azzal, Raymond, hogy mire készül?

- Beszél Ross-szal? - makacskodott a kapitány.

Az ezredes vállat vont.

- Rendben van, beszélek vele, de ígérni semmit sem ígérhetek. Ámbár Ross tábornok általában meglehetősen elnéző... főleg a szép nőkkel szemben.

- Köszönöm, Cliff.

- Semmit se köszönjön! Én volnék a legboldogabb, ha ez a nő elkerülne innen - fújta egy nagyot Longley.

- Ha nem lesz szem előtt, akkor talán azt is elfelejtik, amit elkövetett. Még mindig nem értem, hogy lehettem ennyire felelőtlen... De ki gondolta volna egy ilyen takaros lányról, hogy kémkedésre készül?

- Ahogy mondja válaszolta Hampton, és szomorúan elmosolyodott. - Ki gondolta volna?

Raymond tűkön ülve várakozott, amíg az ezredes Ross tábornokkal beszélt. Kérdés, kérdés után hasított a fejébe. Ki az a férfi, akivel Samara együtt

volt? Milyen kapcsolat fűzi hozzá? Miért hajolt olyan gyengéden fölébe? Lehet, hogy Annabelle rosszul ítélte meg a keresztlánya érzéseit? És vajon igent mond-e Samara az ajánlatára?

Valósággal beleőrült a gondolatba, hogy a lányt letartóztatták a britek, s ha kikoszarazza őt, nagy valószínűséggel börtönbüntetés vár rá... legrosszabb esetben pedig halál.

Hampton komoran maga elé meredt. Mennyi bosszúságot és keserűséget okozott már neki ez a szerelem! Egyáltalán nem volt biztos benne, e percben legalábbis nem, hogy még egyszer képes lesz Samara előtt megnyitni a szívét. Semmiképpen sem szabad megtudnia, mit érzek iránta, határozta el. Ilyen fegyvert nem adhatok a kezébe.

Épp hogy csak megfogalmazódott benne a döntés, amikor elégedett ábrázattal Longley lépett a szobába.

- Ross tábornoknak megtetszett az ajánlata - újságolta. - Úgy gondolja, egész jó kiutat kínál ebből a meglehetősen kényes helyzetből. Nem szeretné, ha egy napon a szemére vetnék, hogy felkötöttet egy nőt. Ugyanakkor azt a lehetőséget sem találja jónak, hogy Miss O'Neillt fogolyként szállítsák Angliába. Amennyiben egyetért, a káplánunk most azonnal összeadja, majd néhány emberem a *Phoenixre* kíséri magukat. Utána haladéktalanul útnak indulnak,

hogy a kisasszony senkivel se léphessen kapcsolatba. Erre szavát kell adnia.

- Szavamat adom - válaszolta Raymond sietve. - És a fiatalemberrel mit terveznek? Kétlem, hogy Samara bármilyen ajánlatot elfogad, amíg nem tudja, hogy vele mi történik.

- Ő Dartmoorba kerül - közölte Longley. - Többet nem sikerült elérnem.

- Köszönöm, Cliff.

- Egyelőre ne köszönjön semmit! Előbb beszélnem kell Miss O'Neill-lel, hogy kiderítsem, voltak-e bűntársai, vagy... - tűnt el a mosoly az ezredes ajkáról - csupán a kedvező lehetőséget használta ki.

Raymond bólintott. Jól ismerte Samarát, és egészen biztos volt abban, hogy nem megbízást hajtott végre.

- Örülnék, ha jelen lehetnék a beszélgetésükön.

- Azt nem lehet. Mindent elértem, amit elérhettem. Ha maga ott lenne, abból az ifjú hölgy könnyen azt a téves következtetést vonhatná le, hogy máris teljes biztonságban van.

A kapitány olyan mogorva képet vágott, hogy Longley majdnem elnevette magát.

- Ne aggódjon, nem fogok hüvelykszorítót alkalmazni, csak közlöm a hölgygel, mi vár rá és a barátjára. Az ezredes kérdő pillantást vetett Raymondra. - Nem vonja vissza az ajánlatát? Igazan

komolyan gondolja?

- Miért, van másik lehetőség? Szabadon biztosan nem engednék Samarát.

- Igaza van - ismerte el Longley. - De el kell érnie, hogy legalább négy hónapig hallgasson. Ez rendkívül fontos. Megértett?

- Tudom, mi forog kockán - felelte a kapitány. - Remélem, nem vonja kétségbe Anglia iránti hűségemet.

- Természetesen nem - biztosította az ezredes. - Különben soha nem adtam volna beleegyezésemet ehhez az örült tervhez.

- Mikor hozzák ide Miss O'Neillt?

- Egy kicsit később. Ross tábornok úgy véli, és én teljes mértékben egyetértek vele, hogy az ifjú hölgynek gyorsabban megoldódik a nyelve, ha néhány órát a fogdában tölt.

Samara a sivár cella aprócska padján kucorgott. Ez volt az egyetlen, bútordarab a helyiségben, rajta kívül csak az egyik sarokban állt egy vécének használható vödör. A szűk kamrát izzadság, kosz és félelem szaga töltötte be. Az ó félelméé...

Az ablaktalan cellába csak az ajtóba vágott keskeny résen át jutott be némi fény. Az időnként behallatszó orrfúvásokból tudni lehetett, hogy őr áll

a folyosón. Miután behozták, Samara hiába kérte, sőt később egyenesen követelte is, hogy értesítsék Annabelle-t. A katonák nem bántak rosszul vele, de nem is szóltak hozzá. Még azt sem voltak hajlandók elárulni, hogy Julien életben van-e.

A sötét lyukban töltött órák az ezredes várakozása ellenére nem félemlítették meg a lányt, sőt éppen ellenkezőleg, csak még jobban felkorbácsolták a dühét.

Nem is tudta, mennyi idő telt el, mire végre kivezették a cellájából, és zárt kocsiban visszavitték a főhadiszállásra. Vértelmes ruhája csupa por lett, az arca piszkos volt, s a haja is összekócolódott, amikor kézitusát vívott az angol katonákkal, akik el akarták szakítani Julientől.

- Foglaljon helyet, Miss O'Neill! - mondta a vörös kabátos tiszt rezzenéstelen arccal.

Vonásai kemények voltak, a tekintete hűvös és barátságtalan. Samarának olyan érzése támadt, hogy ez talán nem is ugyanaz az ember, akivel egyszer beszélt már ebben a házban.

Merev tartással ült le, és idegesen babrálta kezításkáját. Abban őrizte az orvostól kapott gyógyszereket, amelyeket nem vettek el tőle. Bár rettenetesen félt, erősen uralkodott magán, hogy semmiféle érzelmet ne lehessen leolvasni az arcáról, és bátran állta az ezredes pillantását.

Longleynak csak nehezen sikerült lepleznie csodálatát, és egyszeriben megértette Raymondot. Megviselt külseje ellenére is látta Samarán, hogy csodaszép, tüzes nő, akibe jó adag bátorság szorult.

A lány minden bevezetés nélkül Julien Deveraux sorsa felől kezdett kérdezősködni, és az ezredes terve, hogy ő fogja irányítani a beszélgetést, már akkor kudarcra fenyegetett, amikor valójában még bele sem fogtak.

Longley előrehajolt a székén, és szó nélkül, behatóan nézte Samarát.

- A barátja életben van - mondta végül. - És minden bizonnyal fel fogják akasztani. Ami magával is könnyen megtörténhet.

A tiszt látványos közönyössége minden eddiginél jobban feldühítette a lányt. Ugy beszél ez az angol, mintha semmi különös nem volna abban, hogy valaki bitófán végzi! Dacosan előreszegezte az állát. Meg kell mentenie Julient, hiszen ő sodorta bajba.

- Egyedül én vagyok a vétkes - mondta már-már kétségbeesetten. - Mr. Deverauxnak semmi köze nem volt hozzá... Véletlenül fedeztem fel azokat az iratokat... Ő ártatlan, csupán engem akart megvédeni.

Longley arckifejezése egy szemernyit sem változott.

- Véletlenül nem fedezhette fel - jelentette ki. -

Hiszen azokat egy bördoboz alján tartottam.

Samara elpirult, és valami használható kifogás után kutatott az agyában.

- Akkor is én voltam. Én egyedül - nyögte ki végül. Megláttam a papírokat az íróasztalán, aztán a dobozt is észrevettem, és... Julien nem is volt a szobában!

- Rossz úton jár, ha csak azért veszi a védelmébe Mr. Deveraux-t, mert azt hiszi, hogy nőket nem akasztunk fel. Óriási tévedés! Igenis felkötjük az elfogott kémeket, akárkik legyenek is!

- De Julien nem...

- Maga viszont kétségkívül az - kapott a szón Longley. Megvetette magát a kíméletlenségéért, de tudta, hogy mindenképpen ki kell derítenie az igazságot. Elismeri, hogy kémkedett?

Samara kétségbeesetten tördelte a kezét. Vagy ő menekül meg, vagy Julien. De bármi történjék is vele, nem fogja kiszolgáltatni a barátját!

- Igen - válaszolta halkán. Most pedig legyen szíves, és engedje el Julient!

- Egyedül csinálta? Jobban jár, ha az igazat mondja. Az ezredes most már egészen biztos volt abban, hogy a lánynak nem voltak társai. Nyilvánvalóan hirtelen ötlettől vezérelve követte el azt, amit elkövetett. Es saját magát sem mentheti fel a felelősség alól, hiszen hanyagságával a szó szoros értelmében ajtót nyitott Samara előtt. A lány idegesen harapdálta az ajkát.

Vajon hisz neki ez a tiszt? Nem akar meghalni, ám azzal a tudattal sem lenne képes tovább élni, hogy Julient akasztották fel helyette. - Börtönbe is zárhatják - folytatta Longley. - Hogy milyen ott az élet, abból már kapott egy kis ízelítőt. És nekem elhiheti, hogy az angliai börtönök sokkal rosszabbak... Változatlanul ragaszkodik ahhoz az állításához, hogy egyedül maga a bűnös?

- Igen - suttogta Samara.

Felrémllett előtte, micsoda pokol vár rá, és egy pillanatilag azt mérlegelte, nem kellene-e mégis inkább a halált választania, ám gyorsan elvetette ezt a gondolatot. A halál nagyon is végleges megoldás. De talán kínálkozik egy harmadik lehetőség is - jegyezte meg az ezredes rejtélyesen, és oda-biccentett az ajtóban álló katonának. A lány reménykedve felpillantott, de mindjárt le is hajtotta a fejét. Miféle szörnyű javaslatot készülnek tenni neki? Hogy nyerjen egy kis időt, gyorsan feltette azt a kérdést, amely már kezdettől fogva foglalkoztatta. - Hogyan fedezte fel, hogy én.., hogy elkísérjék, és biztonságban hazajuthasson. A barátja azonban nyilván azt hitte, hogy az embereim zaklatni akarják magukat, s hogy megvédje tőlük, rájuk támadt.

Samara jól ismert nevetést hallott az ajtó felől.

- Nagyon úgy fest, drágám, hogy Isten szent ege alatt mi ketten vagyunk a legtehetségtelegebb

kémek - jelent meg Raymond a küszöbön, és zöldeskék szemével fagyosan nézett rá. - Be kell látnod, sok közös vonásunk van. Ez a házasság vagy az égben, vagy a pokolban köttetik meg.

A kapitány hanyagul támasztotta az ajtófélfát, a lányt azonban nem tévesztette meg a látszat. Amikor Hampton ilyen nyugodt hangon beszél, az idegei általában már pattanásig feszülnek. Samara kezdeti öröme kétségbeesésbe csapott. Raymond egész idő alatt itt volt, hallotta, ahogy fenyegették, ijesztgették, és nem szólt egy szót sem. Ám ez még nem minden. Jelenléte a brit főhadiszálláson kétségtelenné teszi, hogy ez a férfi az ellenségeihez tartozik.

A lány szeme elpárásodott, és minden erejére szüksége volt, hogy vissza tudja tartani a könnyeit. Ezt az elégtételt nem akarta megadni Hamptonnak.

- Szarházi alak vagy! - mondta hangosan.

Longley felkapta a fejét, de aztán halványan elmosolyodott. A híres nőcsábász, aki számtalan szívet hódított meg és tört össze Angliában, most aztán alaposan megkapta. Raymondnak azonban a szeme sem rebbent, csak a tekintete lett még a korábbiánál is hűvösebb. Hogy csinálja? - találgatta magában az ezredes, és nagy érdeklődéssel várta barátja választ.

A kapitány valóban hallotta a beszélgetés egy

részét, és minden alkalommal, amikor elhangzott a Julien Deveraux név, fájdalom hasított a szívébe. Nem tudott ellenállni annak a késztetésnek, hogy ő is ugyanúgy fájdalmat okozzon.

- Olyan érzésem van, mintha ezt a jelenetet egyszer már eljátszottuk volna - mondta végül. - Akkor is nevetlen gyerek módjára viselkedtél.

A lány legszívesebben felugrott volna ültéből, hogy arcon üsse, de az utolsó pillanatban rádöbbsent, hogy a férfi szándékosan hergeli. Újra összeszedte minden akarateráját, és visszafordult Longley ezredeshez.

- Neki is itt kell lennie? - kérdezte dühösen.

- Attól tartok, igen - válaszolta a tiszt. - Ugyanis ő a harmadik lehetőség.

- Ezt nem értem...

- A kapitány felajánlotta, hogy feleségül veszi magát, és elviszi oda, ahol már nem hasznosíthatja azokat az értesítéseket, amelyeket olyan szégyenletes módon megszerzett tőlünk. Samarának torkára forrt a szó a meglepetéstől. Csak most értette meg, vagy legalábbis érteni vélte, mi folyik itt. Ezek ketten igencsak csúnya játékot akarnak játszani vele, de ő abban nem fog részt venni. Elvégre Hamptonnak menyasszonya van, sőt az is lehet, hogy időközben már meg is nősült.

A fájdalom egyre kegyetlenebbül szorongatta a szívét. Mindannak dacára, amit Raymond elkövetett

ellene, a legszívesebben odaszaladt volna hozzá, hogy a karjába vesse magát. De tudta, hogy ezt nem teheti meg. Nem veszítheti el a büszkeségét, hiszen már csak az maradt meg neki.

- Akkor inkább az akasztófát választom - jelentette ki, fagyos pillantást vetve Hamptonra.

- A barátodra nem gondolsz? - kérdezte a kapitány, akinek az arcáról semmiféle érzelmet nem lehetett leolvasni.

A lány elsápadt.

- Ezzel meg mit akarsz mondani?

- Itt nem csak a maga sorsáról van szó, Miss O'Neill - szólt közbe az ezredes. Hanem a társáéről is.

- Hiszen már megmondtam magának...

- Azt hiszi, futni hagyjuk? Ő is láthatta az ellopott papírokat! - Longley hangjából most először hallatszott ki némi együttérzés.

- De nem látta - állította Samara konokul.

- Sajnálom, de a maga szava nem elég nekem.

- El is mondhatta a társának, mi áll az iratokban.

- Esküszöm, hogy nem mondtam el.

- Milyen alapon várja el, hogy megbizzam magában? A ma reggeli akciójával eljátszotta ezt a lehetőséget.

- Mit akarnak tenni Mr. Deveraux-val? - kérdezte ijedten a lány. Érezte, hogy bármelyik pillanatban

eleredhetnek a könnyei. Minden erejével igyekezett uralkodni magán, mégis remegni kezdett a keze. Nem nézett Raymondra, így aztán nem láthatta a férfi arcára kiülő mélységes fájdalmat, csupán a hangját hallotta, az pedig igencsak gúnyosan szólt.

- Ennyire aggódsz érte? Akkor bezzeg nem volt benned ilyen nagy részvét, amikor az én életem forgott kockán.

A lány felállt, és közelebb lépett a kapitányhoz.

- Julien semmit sem követett el, csak engem akart megvédeni. Nem engedheted, hogy felakasszák.

- Valóban? - Raymond már alig bírt uralkodni magán. Közel egy évig senki másra nem gondolt, csak Samarára. Most meg kiderül róla, hogy azt az amerikai tacsót szereti. Különben miért lenne kész akár az életét is feláldozni érte? - És ugyan miért nem? - kérdezte fojtott hangon. - Azért, mert a szeretőd?

A férfi mérhetetlen közönye a végsőkéig korbácsolta Samara dühét. Úgy érezte, nincs más lehetősége, mint visszaadni a kölcsönt.

- Igen, azért - válaszolta dacosan.

- Szereted?

- Igen. Kedves, rendes ember, és...

- És minden megvan benne, ami belőlem hiányzik - fejezte be a kapitány a mondatot, és fájdalmasan összeszorult a szíve. - Meglehet, neki tényleg több

oka volt rá, hogy kedves legyen veled.

Samara néma fájdalommal nézett a férfira. Raymond egy pillanatig olyan szomorúnak és sebezhetőnek látszott, mint soha még, de aztán újra hideg és kifejezéstartelen lett a tekintete.

- Még mindig a válaszodra várunk - mondta kíméletlenül.

A lány zavart tekintettel meredt rá. Ezt nem gondolhatja komolyan!

- De hiszen neked már van egy... Raymond semmi kedvet nem érzett ahhoz, hogy elsorolja látszatjegyeségének indítékait. Ez a házasság egyébként is csak papíron létezne. A lány már nem szereti... Connornak azonban tartozik annyival, hogy hozzásegítse ehhez a kiúthoz, és egyébként is beleőrülne, ha Samarának valami baja esnék. A házasságot aztán bármikor felbonthatják vagy érvényteleníttethetik...

- Más lehetőség nem létezik - magyarázta türelmesen. - A barátod számára sem. Ígéretet kaptam arra, hogy angliai börtönbe kerül, amennyiben te belemégy ebbe a megoldásba. Ha nem - vont a vállát -, akkor felakasztják.

- Miért hoznál értem ekkora áldozatot? - szűrte meg a szót fogai közt a lány. - Gyűlöllek, ezt magad

is tudod...

Amikor azonban a férfi aggodalom barázdálta arcára pillantott, azonnal világossá vált előtte, hogy nem mondott igazat. Soha nem lesz képes megvetéssel gondolni Raymondra. Csak nehogy meglássa rajtam, mennyire szeretem! fohászkodott magában.

- Miért tennéd? - kérdezte még egyszer.

- Tartozom vele apádnak - jelentette ki a férfi szárazon.

Samara utolsó reménye is szertefoszlott. Raymond tehát csak az édesapjára való tekintettel akarja elvenni... Juliennnek azonban nem szabad meghalnia azért, amit ő követett el, Lehajtotta fejét, és beletörődött a sorsába.

- Elfogadom az ajánlatot - suttogta. Julien érdekében tette hozzá. A valódi okot Raymond Hampton soha nem fogja megtudni.

- Rendben van - válaszolta a kapitány. - Ma délután meglesz az esketés. Addigra hozok neked valamit Annabelle-től, amit felvehetsz.

- Én is szeretnék beszélni keresztanyámmal. És Juliennel is!

- Az sajnos, lehetetlen - szólalt meg Longley, aki eddig a háttérbe húzódott.

- És miért az? - kérdezte Samara dacosan.

- Azért, mert nem szeretnék lehetőséget adni

arra, hogy továbbadhassa az értesüléseit, kedves leendő Mrs. Hampton - felelte mosolyogva az ezredes. - A káplánunk összeesketi magukat, utána pedig azonnal a férje hajójára viszik.

Samara egyik férfiről a másikra nézett, ám ők semmi jelét nem adták, hogy segíteni akarnának rajta. Raymond egyetlen korábbi vitájuk során sem maradt ennyire hűvös. A lányt rémület fogta el. Egy olyan férfi oldalán kell elhagynia a családját és a hazáját, aki egyértelműen megveti őt. Az pedig, hogy ő szereti ezt a férfit, enyhén szólva nem könnyíti meg a helyzetet.

Összeszedte minden bátorságát, és egyenesen Raymond szemébe nézett.

- Elmondod Annabelle-nek, hogy mi történt?

- Azt fogom neki mondani, hogy úgy döntöttél, Angliában feleségül jössz hozzám. De mert nekem haladéktalanul útnak kell indulnom, a legszívélyesebb üdvözléted küldöd, és általam üzened, hogy nagyon boldog vagy - felelte a férfi. - Semmi értelme sem lenne felesleges aggodalmat okozni a családnak.

- Elképesztően figyelmes vagy - válaszolta a lány nekikeseredetten. - Csakhogy Annabelle nem fog hinni neked.

- Hinni fog, ebben biztos vagyok - jelentette ki Raymond. - Bár csak ma délután ismerkedtünk

meg, Annabelle és én az első perctől fogva nagyszerűen megértettük egymást. Te meg írsz neki egy levelet, amelyben megmagyarázod ezt a kissé szokatlan eljárást. Esetleg azt is hozzáfűzheted, hogy maradéktalanul boldog vagy, és mindenben egyetértesz velem.

- Azt már nem! - tiltakozott Samara. - Hazudni nem fogok.

- De bizony fogsz - mondta a férfi, és a hangja kemény volt, akár az acél. - Különben nem lesz esküvő. A családnak nem szabad azt hinnie, hogy akaratom ellenére vittelek magammal.

- Pedig éppen ezt tervezed - sziszegte dühösen a lány. - Nem akarok feleségül menni hozzád.

- Gondolj Julienre! - figyelmeztette Raymond csendesen.

- Menj a pokolba!

- Már régen ott vagyok - felelte a férfi, és bevágta maga mögött az egykori rendelő ajtaját.

Az első levelet Longley ezredes dobta vissza. Csak nagy nehezen sikerült megállnia, hogy ne mosolyodjon el, amikor arról olvasott, hogy a lány mennyire aggódik az egyik, New Orleansben tartózkodó bátyjáért. A második, finoman szólva is kevésbé lelkes változat ellen Raymond emelt kifogást. Türelme erősen fogytán volt.

- Tollba mondom neked a szöveget, te pedig szóról

szóra leírod.

A lány kimerülten beletörődött a sorsába. Raymond már távozni készült, amikor eszébe jutottak Joshua orvosságai.

- Várj! - szólt utána, majd elővette az üvegcséket a táskájából. - A bácsikám gyógyszerei - tette hozzá magyarázatul, és nem vette észre, hogy az egyik üveg véletlenül nála maradt.

Raymond elvette az orvosságokat, és futó pillantást vetett Samara bánatos arcára. Szívesen megvigasztalta volna, de ő is sértve érezte magát. Ezért aztán hűvösen bólintott csupán, és elsietett.

A lányt felkísérték az egyik emeleti szobába, majd rázárták az ajtót. Ahogy kinézett az ablakán, látta, hogy odalent ő áll a kapuban. Elcsigázottan rogyott le az ágyra.

Néhány órával később két katona érkezett egy fürdődézsával, több vödör gőzölgő vízzel, fésűvel, kefével, sőt Samara kedvenc ruháját is meghozták.

- Arra kell kérnem, hogy egy óra múlva legyen készen, Miss - mondta egyikük zavartan.

19.

Voltaképpen ennek kellene életem legboldogabb napjának lennie, gondolta Samara, miközben ott állt Raymond oldalán a brit káplán előtt. A legboldogabbnak, és mégis ez lett a legkeserűbb...

Lopva a kapitányra pillantott, aki mereven, rezzenéstelenül nézett maga elé. Szája nem volt több egy keskeny vonalnál, szeme körül kirajzolódtak a kimerültség ráncai. Amikor a szertartásrend szerint meg kellett fogniuk egymás kezét, mindkettejüké olyan hideg volt, akár a jég.

Samarában minden józan megfontolás dacára is élt még egy szikrányi remény, ám az is nyomban szertefoszlott, amikor az esketés előtt meglátta a tisztek csoportjában álló Raymond arcát. A kapitány hűvösen, keserűen nézte őt, miközben lejött a lépcsőn, és nem szólt hozzá egyetlen szót sem.

A lány mindent elkövetett, hogy a lehető legcsinosabb legyen, noha senki és semmi nem volt ebben a segítségére. Büszkesége azonban nem engedte, hogy legyőzöttként jelenjen meg az ellenségei előtt. Azonkívül - bár ezt semmi pénzért

nem ismerte volna el azt akarta, hogy Raymond szépnek találja őt. Ezért aztán alaposan megmosta, és addig kefélt a haját, amíg az vissza nem kapta különös, vöröses fényét.

Annabelle a kedvenc batisztruháját küldte el neki, amelynek világoskék színe kékes árnyalatot kölcsönzött a szemének. A ruha mély kivágása szabadon hagyta melle hajlatát, s a deréktól enyhén bővülő szabás révén nagyszerűen érvényesült karcsú alakja. A brit tisztek egyértelmű csodálattal néztek rá, Raymond tekintete azonban teljességgel közönyös maradt.

Samara alig hallotta a káplán szavait, és úgy válaszolgatott a kérdéseire, mintha nem is ő beszélne, hanem valaki más. Nem lehet, hogy ő legyen az, aki itt áll a sötétvörös uniformist viselő tisztek között ezzel a rideg idegennel az oldalán, akinek olyan hideg volt a csókja, mint a jeges szél...!

Mindennek a tetejébe a szertartás után még pezsgőt is felszolgáltak. Micsoda idéltlen ötlet! - gondolta a kényszeredett menyasszony, de azért gyorsan két pohárral is megivott a gyöngyöző italból, hogy valamelyest csillapítsa a fájdalmát. Raymond átkarolta a derekát, dűnnyögött is hozzá valamit, aztán egy csukott kocsinhoz kíserte, udvariasan felsegítette, majd rácsukta az ajtót.

A lány eltökéltsége kártyavárként omlott össze.

Ugyanolyan közönyösnek akart mutatkozni, mint Raymond, ám közben mégis a vigasztalására és a biztatására vágyott. A férfi azonban a megvetésen kívül semmiféle érzelmet sem mutatott iránta. Samarának eleredtek a könnyei, és hangtalanul zokogni kezdett.

Raymond komoran lovagolt a kocsi előtt. Ross tábornoktól és Longley ezredestől eltérően, aki fegyveres kíséretet is adott melléjük, ő nem tartott attól, hogy Samara szökéssel fog próbálkozni. Nem, amíg Julien élete kockán forog.

Eredetileg úgy gondolta, hogy ő is beül a kocsiba, de a lány szemlátomást nem óhajtotta a társaságát. Az esketés alatt egyetlenegyszer sem nézett rá, és az ajka is hűvös, érzéketlen maradt, amikor előírásosan megcsókolták egymást. Amint lehetett, azonnal elhúzta a kezét, és a szükségesnél egy szóval sem szólt hozzá többet.

Így aztán neki sem maradt más választása, mint hogy szintén hűvösnek és közönyösnek mutakozzék. Még mindig forrt benne a düh, amikor eszébe jutott, mi volt Samara első válasza a házassági ajánlatára. Indulatosan megsarkantyúzta a lovát, és meg sem állt a hajójáig.

Simmonst és Yancyt jó előre értesítette a várható

indulásról, így aztán a *Phoenix* kihajózásra készen állt a kikötőben. A parton egy csónak várakozott, hogy a fedélzetre vigye őt és Samarát. Yancy a töltés oldalában üldögélt, és kérdően nézett a barátjára, amikor az izzadságban úszó lován megállt előtte.

- Olyan az arca, mintha az ördög kergetné - jegyezte meg.

- Kerget is - felelte kurtán a kapitány.

- És a menyasszony?

- Mindjárt ideér, de vigyázzon vele, Yancy, mert nincs a legjobb, hangulatban.

A hajóorvos, aki nem volt tisztában a körülményekkel, értetlenül vonta fel a szemöldökét.

- Samarát kémkedésen érték, és csak úgy menekülhetett meg, ha feleségül veszem - morogta Raymond magyarázatképpen, és olyan zárkózott volt az arca, hogy Yancy nem is tett fel neki több kérdést.

Hampton átadta lovát az egyik tisztnek, és szóltanul várta a kocsit. Amikor megérkezett, habozva odalépett az ajtóhoz. Samara feltűnően vörös szemmel az egyik sarokban gubbasztott Raymond soha nem látta még őt sírni, és akarata ellenére is fájdalom hasított a szívébe.

Noha egy belső hang arra figyelmeztette, hogy ne tegye, mégis felszállt a kocsira, leült a lány mellé, és gyengéden letörölte a könnyeit. Az kitárta a karját,

Samara pedig belesimult, miközben újabb zokogás rázta meg. A kapitány csitítóan simogatta a haját, és azt suttogta, hogy nem lesz semmi baj, meglátja, minden jóra fordul, de a lány ettől csak még hevesebben sírt.

Amikor végre elapadtak a könnyei, Raymond puhán megcsókolta a homlokát, nem úgy, ahogy egy férfi csókolja meg a szeretett nőt, hanem jó barátként, aki vigasztalni akar. És ez csak még jobban fájt neki...

- Bocsáss meg, kérlek - húzódott el.

- Nincs mit megbocsátanom, kis vadmacskám. Raymond hangja melegen és barátságosan csengett.

- Ez a nap a legerősebb katonát is megviselte volna. Nagyon bátor voltál. Ígérem, nem lesz semmi baj. Angliában majd érvénytelenítettjük a házasságunkat, utána pedig visszajöhetsz Karolinába, és... elhallgatott, mert nem tudta folytatni.

A lány kihúzta magát, keze fejével, mint egy kisgyerek, letörölte a könnyeit, és megpróbált erősnek látszani, de igyekezetét nem koronázta siker.

- Jól vagyok - mondta. - Komolyan.

A férfi bólintott. Kinyitotta az ajtót, kiszállt a kocsiból, majd visszafordult, és a kezét nyújtotta. A lány habozott egy pillanatig, de aztán elfogadta a

felkínált segítséget. A pad széléhez érve azonban megint tétozott kicsit, és a hajósra emelte a tekintetét. Raymond nem öltözött át az esketés óta, ugyanazt a sötétszürke díszkabátot viselte, hozzá valamivel világosabb, ezüsttel kihímzett mellényt, amely alatt csak úgy világított hófehér batisztinge. Világosszürke nadrágja megfeszült izmos combján, erős lábszárát pedig térdig érő fekete csizma borította.

Ez itt az ő férje... A férje, akinek se teste, se lelke nem kívánta ezt a házasságot. Samarába újra belehasított a fájdalom. Raymond is észrevette, hogy elkomorult a tekintete, így aztán ölbe vette, leemelte a kocsiról, óvatosan beültette a csónakba, majd intett az evezősöknek, hogy indulhatnak. Amikor elérték a Phoenixet, felsegítette asszonyát a fedélzetre, és végig ott állt mellette, amíg végighajóztak a Potomac folyón.

Az ég ragyogó kék színben tündökölt, és a szél is éppen megfelelő irányba fújt. Samara bánkódása láttán Raymond dühe már régen elpárolgott, s helyét perzselő vágynak és mardosó fájdalomnak adta át. Éppen ezért gondosan kerülte és valamilyen kifogással azonnal elhagyta a fedélzetet, ha Samara is felbukkant.

A lány viselkedésére szintén rányomta bélyegét a közöttük levő feszültség, és amikor csak tehetett, a kabinjában maradt. Ha már végképp nem bírta elviselni az egyedüllétet, felkereste a hajóorvost. Vele sem sokat beszélt ugyan, de a szeme minden szónál többet mondott.

Yancy eleinte tűnődve, ám később egyre gondterheltebben figyelte Samarát és a kapitányt. Fel nem foghatta, hogyan lehetnek ezek ketten ennyire vakok. Amikor lopva lesik a másikat, mindig szerelem és vágyódás csillog a szemükben... A legszívesebben összeütötte volna a fejüket, de tudta, hogy nyíltan nem avatkozhat a dolgukba. Néhány hétig egyébként is együtt lesznek a hajón. Ha valamennyire is ismerem az emberi természetet, gondolta, akkor maguktól is megoldódnak a gondjaik. De azért egy kicsit én is besegítek a sorsnak, határozta el.

Második este, vacsora után felkísérte Samarát a fedélzetre, és együtt nézték a naplementét. A hajóorvos figyelmét nem kerülte el, hogy a lány újra meg újra a kormánykerék mellett álló Raymond felé pillant.

Samara azonnal elszomorodott, ha csak egy pillanatra is meglátta a kapitányt. Hűvös udvariasságát még a haragjánál is nehezebben viselte, és bármelyik percben boldog örömmel a

karjába vetette volna magát. De nem tehetette meg, hiszen Raymond már nem kívánja őt...

Mindennek dacára most sem tudta levenni róla a szemét. Szíve vadul kalapált, és kiszáradt a szája, miközben a férfit leste, aki megint varázsosan festett. A szél széles mellkasára tapasztotta az ingét, szűk nadrágja alatt tisztán kirajzolódtak az izmai.

Samara nagy nehezen elfordította róla a tekintetét, és a látóhatárt kémlelte, ahol a vörös napkorong már majdnem elérte a tengert. A fodrozódó vizet arany, skarlátvörös és rózsaszín sugarak világították meg, mintha valamilyen mesebeli birodalomba akarnák csalogatni a *Phoenixet*.

- Le kell mennem egy pillanatra, de maga csak maradjon - mondta a hajóorvos.

- Én is megyek - válaszolta Samara riadtan.

- Ne, ne, maradjon csak! Mindjárt visszajövök.

Samarát annyira magával ragadta a naplemente varázslata, hogy nem ellenkezett tovább. Egy pillanatra elképzelte, hogy madárrá változik, belemerül ezekbe a káprázatos színekbe, aztán egyre feljebb és feljebb száll a felhőtlen égbolton. Csodálatos volna olyan szabadnak lenni...

- Nagyon szép, ugye? - Raymond mély hangja zavarta meg az álmodozásban.

A lány nem is vette észre, hogy Simmons átvette a

kormányzást, s a kapitány már jó ideje csak őt figyeli. Erősen megmarkolta a hajókorlátot, és a férfi felé fordult. Meleg tekintete láttán egy csapásra megtört benne az ellenállás, s némán eléje lépett.

A hajós átfogta a derekát, gyengéden megcsókolta, őt pedig azonnal égető forróság öntötte el. Keze elindult felfelé Raymond mellkasán, a szemét könnyek lepték el, miközben azt kereste, amiről már azt hitte, örökre elveszítette. Teljes szívéből akarta Raymond szerelmét, és azt is tudta, hogy ez a szív örökre az övé. Ezt azonban nem merte kimondani, mert félt, hogy összetöri vele ezt a gyengéd pillanatot.

A férfi szája a nyakára, majd onnan a hajára vándorolt, még közelebb, még szorosabban húzta magához, és ő boldogan fúrta be arcát a s szőke szőrzetbe.

- Te kis vadmacska... - suttogta Raymond e gyötörten.

Samara hátrébb húzódott, hogy belenézhessen a szemébe, aztán beletúrt a hajába, felágaskodott hozzá, és ő megint képtelen volt ellenállni a kis piros száj csábításának. Csókja egyre emésztőbb, egyre követelőzőbb lett, a másik közelségében és melegségében igyekeztén eloszlatni minden korábbi kétségét.

Aztán lassan kiegyenesedett, megfogta a lány

kezét, majd a nap felé fordult, amely időközben alábukott, és hosszú, vörös csík maradt utána a víztükrön.

- Beszélünk kell egymással - mondta. - Okvetlenül.

Samarának reszketni kezdett a lába, és testén lázas borzongás futott végig. Raymond sejtette, mi megy végbe benne, és már nem érezte magát annyira kiégettnek.

- Elmentem Glen Woodsba - kezdte. - Apád elmondta, hogy Washingtonban vagy. Kevéssel azelőtt a tudomásomra jutott, hogy az angol hadsereg a főváros bevételére készül. Ezért voltam ott... hogy gondoskodni tudjak a biztonságról.

- Te nem a... hadsereggel jöttél?

- Nem - felelte a férfi, és halványan elmosolyodott.

- Meg akartalak védeni saját magadtól... és még éppen időben érkeztem. Még egyszer meg akartalak kérni, hogy gyere hozzám feleségül. Egészen másként képzeltem el ezt a találkozást, de bárhogyan szerettem volna, nem bírtam uralkodni a haragomon.

- A haragodon...?

- Dühös voltam, mert minden jel arra vallott, hogy vonzódasz ahhoz a fiatalemberhez... Mert nem bíztál bennem... Mert pillanatnyi kétkedés nélkül elhitted, hogy nem vagyok szavatartó ember.

Samara szíve fájdalmasan összeszorult. A férfinak igaza van. Valóban többször is túl gyorsan pálcát tört felette, és félt, nagyon is félt szeretni őt.

- De hát az az újságcikk...

- Amiatt mentem el újra Glen Woodsba. Amikor kevéssel karácsony előtt Brendannal hazaindultam, a családoból senki sem volt hajlandó megmondani nekem, miért tűntél el olyan hirtelen. Még édesapád sem tudta. Amint azonban megismerte az okát, azonnal levelet írt nekem, mert érezte, hogy kell lennie valamiféle magyarázatnak arra, ami abban a lapban állt.

- És van? - kérdezte Samara megszeppenten. Raymond felemelte a fejét.

- Van, még hozzá roppant egyszerű. Csak meg kellett volna kérdezned tőlem.

Samara összerezte a keserű hang hallatán. A férfi elengedte a kezét, és megint a végtelen tengerre pillantott.

- Soha nem bízál meg bennem igazán. Úgy van?

Samara tisztában volt vele, hogy itt és most sok forog kockán.

- Igen - mondta lassan. Más vagy, nagyon más, mint azok az emberek, akiket korábban ismertem. Nem értettem, miért éppen engem választottál. Biztosan voltak az életedben olyan nők, akik sokkal szebbek és okosabbak, mint én. És amikor Bren...

- Hogy lehet valaki ennyire buta? - emelte föl Raymond a hangját. - Hát tényleg nem tudod, milyen páratlanul szép vagy? Imádom a tűzességedet, a humorodat, a bátorságodat, még ha sokszor nem is a legjobb cél érdekében élsz vele. Nagyon ritka tulajdonságok ezek. Ugyanúgy, mint reményeim szerint az átkozott konokságod is... Samarának felragyogott a szeme.

- Ez azt jelenti, hogy... hogy nem csak apa miatt vettél feleségül? Az esküvőnk napján azt mondtad, hogy Angliába érve azonnal érvényteleníttethetjük a házasságunkat...

- Igen, mert úgy gondoltam, hogy te így akarod - válaszolta a férfi. - Azt állítottad, hogy szereted azt a fiatal amerikai...

- Mert azt hittem, Angliában már eljegyeztél egy nőt, és annyira dühös voltam...

Raymond a szája elé kapta a kezét, hogy hangosan fel ne nevessen, de már nem tudott uralkodni magán. Emberei, akik lopva figyelték őket, hónapok óta először hallották szívből kacagni a kapitányukat.

Samara először azt hitte, Raymond hirtelen elvesztette az eszét, ám a következő pillanatban már együtt, nevetett vele.

- Nagyon úgy fest, hogy mi ketten pompásan összeillünk, - kacsintott a hajós a feleségére. Azt

hiszem, én legalább annyira konok vagyok, mint te. A büszkeségem egyszerűen nem engedte, hogy tisztázzam azt az eljegyzés körüli félreértést. Utána pedig te voltál, aki szántszándékkal hagytad, hogy félreértsen a Julien Deveraux-hoz fűződő kapcsolatodat...

Samara mosolyogva simogatta meg az arcát.

- Ha tudnád, mennyire szerettem volna a karodba vetni magam! De te annyira, annyira hűvös voltál...

- Te meg harapós!

- És rémült... rettenetesen rémült.

- Meg szép és bátor...

- Azt hittem, megvetsz...

- Úgy látom, kölcsönösen és lépten-nyomon félreértettük egymást. Ennek azonban egyszer s mindenkorra vége - hajolt Samara szájára a férfi, és könnyedén megcsókolta, aztán váratlanul újra elnevette magát. - Most már igazán elegendő beszédtemát szolgáltatunk a legénységnek. Kényelmes, szép kabinom van, és nagyon sok időt elvesztegettünk...

- Túl sokat - helyeselt kigyúlt arccal a lány. - Főként, mert már két teljes napja házasok vagyunk.

Hosszú másodpercekig csak nézték egymást, és szinte már kétségbeesetten szorították egymás

kezét. Aztán Raymond lehajtotta a fejét, és sóváran csókolni kezdte Samara duzzadt ajkait. A lány készséggel engedett, úgy érezte, egész teste boldogan válaszol. Reszketve a vágyakozástól, gyengéden játszott a férfi ajkával, és minden módon igyekezett értésére adni, mennyire szereti.

Raymond kikapcsolta Samara ruháját, az ingével együtt lesimította a válláról, majd belenézett csillogó szemébe, és tekintete megállapodott felesége szerelemtől kipirult arcán. Mennyire, de mennyire hiányzott neki! Amikor aztán ő is vetközni kezdett, Samara megfogta a kezét.

- Hadd csináljam én! - suttogta.

A hálófülkéhez vezette a férfit, kibújtatta az ingéből, s közben napbarnított bőrét és szőke haját simogatta. Utána letérdelt elé, és kioldotta a nadrágja zsinórját. Raymond halkán felnyögött, majd lehúzta magával Samarát az ágyra, s végül maradék ruhájától is megszabadult.

Samara megint elámult a férfi testének szépségétől, ám az nem hagyott neki sok időt az álmélkodásra. Csókolni kezdte a nyakát és a mellét, s addig-addig becézgette teste minden porcikáját, amíg tetőtől talpig tűzben nem égett.

Samara Raymondnak feszítette a testét, és teljesen átengedte magát az érzékek szédítő világának. Belekapaszkodott a férfi vállába, egyre

közelebb és közelebb húzta magához, úgy élvezte heves mozdulatait, amelyek mind közelebb juttatták az elragadtatott önkívülethez.

Hosszú percekig feküdtek némán, szerelmes kimerültségben. Raymond gyengéden cirógatta Samara száját, majd arcát puhán asszonya arcára fektette.

- Szeretlek, Raymond - suttogta Samara. - Mindig is szerettelek. Azóta, hogy először kinevettél...

- Szeretnéd, ha ezután is megtenném?

- Köszönöm, de egyelőre elég volt belőle. Meg aztán felesleges is volna, mert nem hiszem, hogy ennél jobban szerethetnék.

- Bárcsak hamarabb tudtam volna, drágám! Az mindkettőnkét nagyon sok szenvedéstől megkímélt volna.

- Te sem voltál valami közlékeny.

A férfi elmosolyodott.

- Ígérem, hogy bőségesen kárpótolni foglak. Samara újra magához húzta, s érezte, hogy a férfi teste azonnal készenek mutatkozik a folytatásra. Egész éjjel Raymond karjában feküdt, s amikor néha felébredt, csodálattal nézegette férjét, gyengéden meg-megérintve az ujjával, mert egészen bizonyos akart lenni abban, hogy valóban itt van vele.

A következő napokban Samara és Raymond szokatlanul sok időt töltött a kabinban, s ha a kapitány feljött a fedélzetre, olyan volt, mintha kicserélték volna: vagy énekelt, vagy füttyörészett.

Emelkedett hangulata azonban sajnos nagyon hamar odalett, mert a *Phoenix* egyre lassabban haladt előre. Mióta elhagyták Washington, folyamatosan gyengült a szél, s még mindig nem jártak elég távol az amerikai partoktól ahhoz, hogy ne fenyegetse őket veszély.

Raymond balsejtelme be is igazolódott, amikor a negyedik napon az őrszem elkiáltotta magát, hogy hajó van a láthatáron. A kapitány azonnal az orrfedélzetre sietett, és szeméhez emelte a távcsövét.

- Milyen zászló alatt fut? - kérdezte Yancy.

Hampton vonásai megkeményedtek.

- Amerikai szkúner - felelte. - Valószínűleg zsákmányszerzők.

- Akkor most mit csináljunk?

A hajóorvos tudta, hogy barátja megfogadta, nem harcol többé amerikai hajók ellen. Samarához fűződő kapcsolata még mindig törekeny, és aligha járulna hozzá a megszilárdításához, ha tűzpárbajba keverednének a honfitársaival.

- El kell tűnnünk innen, amilyen gyorsan csak lehet - válaszolta a kapitány. - Már ha az az átkozott szél hajlandó lesz végre feltámadni.

A szél azonban egy szemernyivel sem lett erősebb, és a sokvitorlás amerikai szkúner egyre közelebb ért hozzájuk.

- Mit akarsz tenni? - fordult Samara aggódva a férjéhez.

- Azt, amit tennem kell.

- Csak nem adod meg magad?

A férfi olyan gyengéden simogatta meg felesége arcát, mintha attól félne, most érinti meg utoljára.

- Azt nem tehetem. Megígértem, hogy elviszlek Angliába.

- Nekem is ígértél valamit...

- Tudom. Éppen ezért nem is fogok harcot kezdeményezni. De ha ők támadnak ránk, védekeznünk kell. - Raymond újra belenézett a távcsőbe, és látta, hogy az amerikai szkúnerről figyelmeztető lövést készülnek leadni. - Szóljon Michaelnek, hogy készítse elő az ágyúkat!

Yancy előbb kapitányára, majd Samarára pillantott.

- Igenis, uram! - felelte engedelmesen.

- Menj le a kabinba, Samara! - tette Raymond felesége vállára a kezét.

- Nem megyek.

A férfi fáradtan nézett rá.

- Nem szívesen tenném, de ha nincs más megoldás, megkötöztetlek. Légy szíves, és menj!

- Raymond!

- Sajnálom, de nincs más választásom.

Samara kinyújtotta a kezét, de mindjárt le is engedte.

- Vigyázz magadra! - suttogta.

- Úgy lesz, kis vadmacskám - felelte Raymond szomorú mosollyal, figyelmét ismét az amerikai szkúnernek szentelve. Eldördült az első ágyúlövés, s a golyó kevéssel a *Phoenix* orra előtt csapódott a vízbe.

- Vigye le, kérem, a feleségemet! - kiáltotta Yancynek.

Samara ellenkezés nélkül elindult az orvossal. Pillanatnyi kétsége sem volt afelől, hogy Raymond akár kényszerrel is eltávolítaná a fedélzetről. Követte Yancyt a kabinjába, és segített neki előkészíteni a kötszereket.

A hajótest megremegett, ahogy a legénység vizsonozta a tüzet, s nemsokára be is csapódott a *Phoenixbe* az első ágyúgolyó. Samara olyan erővel szorította össze a kezét, hogy belefehéredtek a csontjai. A legszívesebben felsietett volna a fedélzetre, hogy meggyőződjön róla, nem esett-e baja Raymondnak. Tudta azonban, hogy ott csak zavarna. Az amerikai hajó sorsa a legkevésbé sem érdekelte, neki egyedül az számított, hogy a férje életben maradjon. Már elképzelni sem tudta, hogyan élhetne

tovább nélküle.

- Biztosan nem esett baja - szólalt meg a hajóorvos, aki rögtön kitalálta a gondolatait. - Raymond egyszerűen legyőzhetetlen. Ezért is szolgálják olyan szívesen az emberei. Ha a kapitányuk sértetlen marad, velük sem történhet semmi baj.

- Annyira szeretem őt, Yancy!

- Tudom - felelte a férfi csendesen. - És ő is szereti magát. Soha nem láttam olyan kétségbeesettnek, mint akkor, amikor el kellett jönnie Dél-Karolinából.

- Bíznom kellett volna benne...

A hajót újabb robbanás rázta meg, s pár perc múlva már meg is érkeztek a kis kórházba az első véres, lőporfüsttől fekete férfiak. Samara minden figyelmét a sebesültek ellátására fordította, és nem is vette észre, hogy a *Phoenix* közben felgyorsult, és az ágyúdörgések is egyre távolabbról hallatszanak.

Aztán nemsokára, fáradt mosollyal az ajkán, Raymond is megjelent a küszöbön. Szeretettel nézte serényen dolgozó feleségét, és megrázta a fejét, amikor Samara ijedten pillantott vérfoltos ingére.

- Nem komoly - nyugtatta meg. Csak egy szilánk. Lásd el előbb a többieket!

- Mi történt?

- Egy ágyúgolyónk eltalálta, és eltörte az amerikaiak főárbocát, úgyhogy nem jöhetnek

utánunk. Ráadásul a szél is felerősödött, így mostanra már elég jelentős előnyre tettünk szert.

- A *Phoenix* milyen állapotban van? - nézett fel Yancy.

- Megsérültek a vitorláink és a rudazatunk, de mindent egybevetve, igazán szerencsésen úsztuk meg ezt a dolgot - felelte Raymond nyugodtan. - Visszamegyünk az amerikai partokhoz, és ott javíttatjuk ki a károkat. Ha viharba kerülnénk, így semmiképpen sem jutnánk el Angliáig, de még a Bermudákig sem.

Ezen az éjszakán még a megszokottnál is szenvedélyesebben szerelmeskedtek. Az a lehetőség, hogy elveszíthetik egymást, mérhetetlenül felkorbácsolta a vágyukat. Miután Raymond beléhatolt, felesége mind jobban és jobban magába vonta, mintha örök időig ölelni akarná, saját részévé tenni, hogy soha többé ne váljon el tőle.

Elragadtatottan élte át a beteljesülést, és magában azért imádkozott, hogy Raymond magja megfogadjon benne. Semmire sem vágyott jobban, mint arra, hogy gyermekük szülessen. Félelme még nem csitult el teljesen, és rettegve gondolt arra, hogy hamarabb elveszítheti a férjét, semmint hogy a fiát vagy a lányát hordaná a szíve alatt.

A *Phoenix* lassan elérte a partot, majd lehorgonyzott egy eldugott helyen, ahonnan Raymond néhány embere kíséretével kiment a szárazföldre. Samarát Yancy védelmére bízta, s amikor elbúcsúzott tőle, mélyen a szemébe nézett.

- Szépen kérlek, ez egyszer maradj itt a hajón!

Felesége elkínzott, bánatos arca minden szónál kifejezőbben beszélt.

- Pillanatra se tévessze szem elől! - fordult aztán a hajóorvoshoz. Ha úgy hozza a helyzet, nyugodtan zárja be a kabinjába! - tette még hozzá, és futó csókot lehelt Samara ajkára. - Nyakas apa nyakas lánya - dűnnyögte mosolyogva, és elsietett.

- Biztosan vissza akar menni a sebesültekhez - mondta Samara az orvosnak, miután a kapitány csónakja kikötött a parton. - Magával megyek.

- Az nagyon jó lesz. A maga szelíd szavai sokkal többet érnek, mint az én szegényes próbálkozásaim - felelte Yancy, és szavai mosolyt csaltak a fiatal nő arcára. - Ne fusson el, Samara! - fogta aztán halkabbra a hangját. - Raymond sok mindent elnézne magának, de azt aligha bocsátaná meg, ha árulóvá tenné. Esküvel fogadta, hogy elviszi Angliába. Ne tegye kockára a boldogságukat!

- A fivérem veszélyben van. A hazám veszélyben van. Hogyan feledkezhetnék meg róluk? És hogyan

dönthetnék egyikük ellenében a másik javára?

- De Raymond a férje, és Anglia most már a maga hazája is...

- Nem! Anglia nem!

Yancy felsóhajtott.

- Tegye azt, amit a kapitány mondott! Maradjon mindig a közelemben!

Eltelt a délután, majd beesteledett. A tengerészek visszajöttek, és több csónakrakomány faanyagot hoztak magukkal. Raymond ugyan alig állt a lábán, mégis késő éjszakáig ellenőrizte a javítási munkálatokat. Elmondta Samarának, hogy reggel még egyszer ki kell menniük a partra, aztán pedig útnak indulnak.

Bent a kabinban felesége levetkőztette, lemosta testéről az izzadságot, majd egy pohár konyakot is kitöltött neki. Miután Raymond megint tisztának érezte magát, lehúzta magához Samarát az ágyra; ahhoz azonban túlságosan kimerült volt, hogy hívogató tekintetének engedjen. Fáradtan lehunyta a szemét, de mindjárt ki is nyitotta, és fürkészően nézett a feleségére.

- Mindig éberem alszom, szépséges vadmacskám. De azért azt hiszem, jobb, ha ma éjszaka te fekszel belül.

Samara türelmetlenül várta, hogy a férje elaludjon. Emlékezett rá, hogy Joshuát még az

égzengés sem tudta felkelteni, ha néhány cseppet bevett az altatószeréből, és bízott benne, hogy Raymondra és a tisztjeire ugyanilyen hatással lesz az orvosság. Már az este becsempészett belőle egy kicsit a kávéjukba, a kabinjukban pedig a férje konyakjába is. Mivel Raymond egyébként is szörnyen fáradt volt, néhány óráig biztosan mélyen fog aludni.

Az asszony felült, és elmélyedve nézegette a férjét. Milyen sebezhetőnek látszik, és milyen szép! - gondolta. Jaj, mennyire szeretem!

Ennek ellenére tudta, hogy soha nem bocsátaná meg magának, ha legalább ne kísérelné meg továbbadni értesüléseit az amerikai hatóságoknak. Hogy lenne képes tükörbe nézni, ha Conn életét veszítené, vagy ha az angolok döntő győzelmet aratnának, és elfoglalnák a hazáját?

Gyengéden megsimogatta Raymond fejét, hajába fúrta az arcát, és azt kívánta, bárcsak felébredne, hogy visszatarthassa attól, amire készül.

- Szeretlek - suttogta. - Ezt soha ne vond kétségbe, kérlek...

Óvatosan átmászott az alvó férfin, belebújt az ingébe, és a gyertya fényénél rövid üzenetet írt egy pergamenlapra. Magához vett néhány aranyat, mert biztos volt benne, hogy szüksége lesz pénzre, majd halkán kiosont a kabinból. Délután az egyik

tengerészládában talált olyan matrózruhát, amely jó volt rá. Most elővette onnan, ahova rejtette, és gyorsan magára kapta.

Két őrszem is ült az árbockosárban, de mindketten a tenger felé néztek. Samara átsietett a hajó másik oldalára, nesztelenül leengedett egy kötelet, átmászott a korláton, és úszni kezdett a part felé.

20.

Raymond Hampton már nem először tűnődött el azon, miért is vállalja ezt a rengeteg fáradságot. Megmagyarázni nem tudta, egyszerűen csak úgy érezte, hogy meg kell tennie, és Yancyvel meleg ruhát, takarót, ennivalót küldött a dartmoori erődben fogva tartott Julien Deveraux-nak. Sőt mi több, családjá nevét és be-folyását még arra is felhasználta, hogy elérje az amerikai idő előtti szabadon bocsátását. Három napja kísérte el az egyik dán hajóra, hogy visszatérhessen Amerikába a családjához. Tartozott ennyivel Juliennek, elvégre a fiatalember kizárólag azért került bajba, mert meg akarta védeni Samarát.

A háború több mint egy hónapja befejeződött, a foglyok kicserélése azonban késedelmet szenvedett, mert január 18-án, két héttel a fegyverletétel után, New Orleansben újabb ütközetre került sor, amely az angolok csúfos vereségével végződött. Három ezredük semmisült meg, több mint kétezer katonájuk maradt a harctéren, miközben az amerikaiaknak alig voltak veszteségeik.

Miután eljutott hozzá a hír, Raymond azt találgatta, mennyiben járulhatott hozzá az ő vaksága a csata végzetes kimeneteléhez. Meglehetősen valószínűtlennek gondolta, hogy az amerikai vezetés különösebb jelentőséget tulajdonított volna egy fiatal nő állításainak, az viszont vitathatatlan tény, hogy Andrew Jackson tábornok felkészülten várta a brit csapatokat...

A hajós szomorúan emlékezett vissza arra a szeptemberi reggelre, amelyen egyedül ébredt fel a kabinjában, Samara pedig eltűnt. A dagály elmosta a nyomait, tehát már legalább egy éjszakányi előnyre tett szert. A kapitány utána akart menni, Yancy és Simmons azonban meggyőzték róla, hogy nem teheti meg, ha nem akarja veszélybe sodorni az embereit.

Azt az üzenetet, amelyet Samara hátrahagyott neki, sem akkor, sem később nem olvasta el. A feleségét nyilvánvalóan nem érdekelte, hogy elveszítheti miatta a becsületét. Ezt pedig szavakkal nem lehet jóvátenni. Raymond úgy gondolta, nem maradt számukra más lehetőség, csakis a válás.

Miután Julient felvitte a dán hajóra, maga is elhagyta Londont. Deveraux azt javasolta neki, kísérje őt haza, és beszéljen még egyszer Samarával, ám ehhez egyelőre túlságosan friss volt, túlságosan sajgott még a seb. Az utóbbi két évben

azonban Raymond megtanulta becsülni az amerikaiak függetlenség iránti vágyát és a mások véleményével szembeni megértő türelmét, így aztán egyre inkább megszilárdult benne az az elhatározás, hogy az Újvilágban fog letelepedni.

Az éjszakát egy vendégfogadóban töltötte, és alaposan meghányta vetette a jövőt. Mire délfelé elérte családja birtokának határát, végleges döntésre jutott: Fivérét odakint találta a földeken, éppen a munkálatokat ellenőrizte.

- Elmegyek Amerikába - közölte vele minden bevezető nélkül.

Avery mosolyogva húzta össze a szemét.

- Kíváncsi voltam, meddig lehet még erősebb a büszkeséged a józan eszednél. Mik a terveid?

- Földet szeretnék vásárolni Virginiában... Persze, nem most azonnal, mert előbb a *Phoenixet* kell eladnom. Az ára jól jön majd az újrakezdéshez.

Avery elhúzta a száját. Tudta, milyen sokat jelent öccsének az a hajó. Ha nagyra tartott szabadságának erről az utolsó zálogáról is hajlandó lemondani, akkor valóban komoly lehet az elhatározása, hogy megtelepszik valahol.

- Talán nem is lesz szükség rá - mondta megfontoltan.

Raymond értetlenül nézett rá, de Avery cseppet sem törődött fivére döbbenetével.

- Ki ér előbb az istállókhöz? - kérdezte kiáltva, és a két fivér versenyt lovagolt hazáig.

A versenyt - mint általában - most is Raymond nyerte meg. Miközben kitöltött maguknak egy-egy pohárka konyakot, Avery az íróasztalához lépett, és néhány borítékot vett elő belőle. Komoran méregette az öccse arcát, amely hónapok óta nem volt már annyira feszült, mint most. Tudta, hogy a következő percek komoly próbára teszik a kapcsolatukat, ezért minden szavát alaposan meggondolta.

- Samara néhány hónapja írt nekem. A leveléhez egy neked szólót is mellékel, de megkért, hogy ne adjam át azonnal. Úgy gondolta, tudni fogom, mikor érkezett el az ideje - mondta, és átnyújtotta Raymondnak a borítékot.

A hajós hosszú pillanatokig nézte a levelet. Tekintetében zavarodottság és harag keveredett.

- Nem lett volna szabad visszatartanod - jelentette ki végül indulatosan.

- Más is van még - folytatta Avery. - Azt a pénzt, amelyet Beddingfield fenntartására küldtél, nem használtam fel, hanem befektettem neked, mégpedig sikerrel. Mára már egész kis vagyont mondhatsz a magadénak. Annyi földet vásárolhatsz, amennyit csak akarsz, és a *Phoenixet* sem kell eladnod hozzá.

Avery állta az öccse tekintetét, és akkor sem vette le róla a szemét, amikor azt olvasta ki belőle, hogy Raymond legszívesebben az arcába váгна. Mindenre felkészült, hiszen tisztában volt azzal, hogy fivére nemigen tűri el, ha beavatkoznak a magánéletébe.

Az arcul csapás elmaradt ugyan, de a hajós vonásai jöttányit sem enyhültek meg. Meglobogtatta a levelet.

- Talán a tartalmát is ismered, hogy szemlátomást többet vélsz tudni az életemről, mint én magam?

- Nem ismerem - felelte Avery csendesen. - De nem nehéz kitalálni, hogy mi áll benne. Samara boldogtalan... és nagyon szeret téged.

Raymond a bátyjára szegezte a pillantását.

- Ha szépen megkérlek magamra hagynál hány percre?

Avery bólintott, és elhagyta a szobát.

Raymond még jó darabig nézegette Samara finom, tiszta kézírását, mielőtt reszkető kézzel feltörte a pecsétet. Önkéntelenül elmosolyodott, amikor elolvasta a megszólítást.

Szeretett Angolom!

Megkértem a fivéredet, hogy csak akkor adja át Neked ezt a levelet, ha már elpárolgott

valamennyire a haragod, és remélhetőleg hiányolod a feleségedet. Én ugyanis változatlanul a feleségednek tekintem magamat, és mindig is annak fogom tekinteni. Ha azonban Te úgy óhajtod, természetesen beleegyezem a házasságunk felbontásába. Bármibe beleegyeznék, csak hogy kárpótoljalak azért a szenvedésért, amelyet miattam kellett elviselned.

Mindamellett nem szabad, hogy egy kapcsolatot félreértések terheljenek, ezért újra elmondom, hogy nagyon szeretlek. Te vagy a mindenem, nélküled magányos vagyok, és üres a szívem. Sokat kaptam tőled, s viszonzásul csak bánatot okoztam. Ez a tudat éjjel-nappal gyötör.

Kérlek, próbáld megérteni, miért hagytalak el azon az éjszakán. Soha semmi nem esett annyira nehezemre, mint annak a lépésnek a megtétele. Nem lettem volna képes azonban úgy élni tovább, hogy segíthettem volna a fivéremén és a hazámon, de elmulasztottam megtenni. Nem lettem hűtlen hozzád, Drágám, csupán önmagamhoz akartam hű maradni.

Meg fogok hajolni a döntésed előtt, de teljes szívemből remélem, hogy megértesz majd. Nem kérhetem, és nem is kérem, hogy bocsáss meg nekem, mert hasonló körülmények között ma sem cselekednék másként. Csak azt sajnálom, hogy Te

ugyanúgy megszenvedted ezt, mint én magam.

Utolsó leheletéig szerető

- Avery! - bömbölte el magát Raymond, és sugárzó szemmel nézett az ajtón belépő fivérére. - Ne vágj már ilyen mogorva képet! Ezúttal még megbocsátok neked, de ha még egyszer kényszerítést éreznél arra, hogy beleavatkozz a dolgaimba, akkor... hirtelen mosoly áradt szét az arcán.

- Akkor ne fogd vissza magad!

A két testvér megkönnyebbülve borult össze, nevetésük betöltötte az egész házat.

Három nappal később fellovagoltak Londonba, felkeresték a család ügyeit intéző bankot, s a tárgyalást követően Avery egy igencsak tekintélyes összegről szóló váltót adott át a fivérének. Ő maga azután visszament Beddingfieldbe, Raymond pedig egybegyűjtötte a legénységét, enni- és innivalót rakatott be a hajójára, és 1814. április elsején végleg Amerika felé vette az irányt.

Beszúrás. Kihúzás. Beszúrás. Kihúzás. Samara a könyvtárszobában ült, és erősen összpontosítva egy órangyalt hímzett az ölében fekvő anyagra. A kirajzolódó alak feltűnően hasonlított egy bizonyos angol hajóskapitányra, noha ő maga talán inkább az

ördöggel cimborált...

Egy pillanatra megpihent, s kezét gyengéd szeretettel gömbölyödő hasára fektette, amelyben most újra mocorogni kezdett a gyermek. Bárcsak itt lennél, Raynond, gondolta, és te is érezhetnéd azt, amit én! Férje utáni vágyakozása mit sem enyhült az eltelt hónapok során, éjjel-nappal ugyanúgy gyötörte, s még családja körében is elhagyatottnak érezte magát. Egyetlen vigasza a magzata volt, de néha még miatta is elfacsarodott a szíve.

Már akkor tudta, hogy gyermeket vár, amikor megírta azt a levelet Raymondnak, de szándékosan nem szólt róla semmit. A történetek után nem akarta olyan együttélésre és apaságra kényszeríteni a férjét, amelyre az talán nem is vágyik. Mindazonáltal reménykedett benne, hogy Raymond elolvassa a levelét, megérti őt, és szerelemből tér majd vissza hozzá. Elviselhetetlennek tartotta volna, hogy a férfi csupán a kötelességtudat miatt éljen vele.

Lassan az utolsó öltések is rákerültek az anyagra, és Samara vizsgáló tekintettel nézegette a művét. Magára ismerne-e Raymond ebben a kiterjesztett szárnyú angyalban? töprengett, majd halkán elnevette magát. Hampton kapitány alighanem elszörnyedne, ha meglátná ezt a kézímunkát.

- Te meg min mulatsz? - lépett be Brendan a szobába.

Samara a bátyja felé fordult, és megmutatta neki a hímzését.

- Éppen azon gondolkodtam, vajon mit szólna Raymond, ha meglátná ezt az angyalt. - Az az utolsó angol gazember...?

Bren azóta sem bocsátotta meg magának, hogy úgy bánt a kapitánnyal, ahogyan, és mélységes szégyenérzet töltötte el, miután megismerte az igazságot. Azonnal felajánlotta Samarának, hogy elviszi Angliába, ő azonban nem kívánt élni ezzel a lehetőséggel. Sőt mi több, kifejezetten megtiltotta Brendannak, hogy róla vagy születendő gyermekéről írjon. Azt akarta, hogy a férje mindenfajta befolyásolástól mentesen hozza meg döntését.

- Elmegyek Angliába, és beszélek vele - jelentette ki Bren váratlanul.

Samara olyan hirtelen húzta ki magát, hogy a kicsi megint megmozdult a hasában.

- Nem ezt ígérted.

- A gyerekről egy szót sem szólok - mondta a bátyja. - Bár nem tartom helyesnek, hogy eltitkolod az érkezését. A férjednek joga van ahhoz, hogy tudjon róla. Az az apróság félig az övé is!

Samarának könny szökött a szemébe.

- Nem akarom, hogy csak miatta jöjjön vissza hozzám.

- Akkor gyere velem, és beszéljetek egymással!

Nem volna szabad még egyszer ugyanazt a hibát elkövetned... elkövetnünk - igyekezett Bren meggyőzni a hűgát, és kis híján elcsuklott a hangja. - Nem bíztunk benne... és ez nagy hiba volt.

- És ha ezúttal már nem tud megbocsátani?

- Az is elképzelhető, de az igazságot ennek ellenére meg kell mondanod neki. Nem megoldás, hogy örökösen csak elmenekülsz.

- Én nem menekülök - mondta Samara csöndesen, és egy kövér könnycsepp gördült végig az arcán. - De több fájdalmat már nem akarok okozni neki. Ha talál egy nőt, akiben megbízhat...

Brendan két tenyere közé fogta a hűga arcát.

- Legalább esélyt kellene adnod neki, Samara.

- Nem válaszolt, kísérltet sem tett rá, hogy kapcsolatba lépjen velem... Valószínűleg hallani sem akar rólam többé.

- Férj és feleség vagytok - emlékeztette Bren. - Nemigen hiszem, hogy ezt a házasságot egykönnyen érvényteleníttetni tudnátok, miután... szemmel látható, hogy nem csak papíron jött létre - vetett egy jelentőségteles pillantást hűga domborodó hasára. - Mihamarabb útnak kellene indulnunk.

- Majd még meggondolom...

- Tedd azt! - felelte a bátyja. - Különben örökké bánni fogjuk.

A következő napokban Samara többször is komolyan fontolóra vette Brendan szavait, s végül arra a következtetésre jutott, hogy a bátyjának igaza van. Raymondnak tudnia kell a gyermekéről, törvényes örököséről. A levél valóban nem megoldás. Ha szemtől szembe állnának egymással, tévedhetetlenül megállapíthatná, hogy a férje kívánja-e még.

A döntést hamarosan tett is követte, és március utolsó napján a Samara nevű szkúner, főárbocán az amerikai lobogóval, elhagyta Charleston kikötőjét.

Az út igazán kellemesen telt a fiatalasszony számára. Megnyugtató érzés volt az óceánt kémlelni, felfedezni a távolban a vitorlákat, s mindezt félelem és rettegés nélkül. Gyakorlatilag évek óta most először uralkodott béke az ismert világon.

Bár egyre inkább elnehezedett, Samara mégis sokszor álldogált a hajókorlátnál, és a láthatárt nézte, ahol az ég és a tenger egymásba olvadt. Ezekben a pillanatokban szinte fizikailag is úgy érezte, mintha Raymond is ott állna mellette. A szél zúgásából megannyiszor a férfi nevetését vélte kihallani, s az arcát melengető napsugarakat is az ő érintésének képzelte.

Magzata minden mozdulata örömmel töltötte el, s tökéletesen tisztában volt vele, milyen értékes ajándékot kapott Raymondtól.

A kocsi már Beddingfield közelében járt, és, Samara kíváncsian hajolt ki az ablakon. Raymond sokszor mesélt neki fivére anyagi gondjairól, most csodálkozva látta, hogy a birtok igazán kitűnő állapotban van. A gondosan ápolt kerteket szépen nyírt sövények keretezték, s amikor megpillantotta a házat, egészen elámult a gyönyörűségtől.

Brendan leszállt a fogatról, és megkérte a kocsist, hogy várja meg őket, mert nem tudhatták, miféle fogadtatásban lesz részük a történetek után. Aztán bátorítóan megszorította húga kezét, és vigyázva lesegítette a kocsiról.

Kinyílt az udvarház ajtaja, és egy roppant méltóságteljes alak lépett ki rajta. Az arca teljességgel kifejezéstelen volt, csak a szeme csillogott egy kicsit. Kérdően nézett Brendanra és Samarára, akin már erősen meglátszott, hogy áldott állapotban van.

- Miben állhatok a szolgálatukra, uram?

- Itthon van Mr. Raymond Hampton? - kérdezte Brendan feszengve, mert nem tudta, milyen cím is illeti meg valójában a sógorát.

- Nem, uram - felelte a lakáj.

- És a fivére, Beddingfield earlje?

- Azt hiszem, éppen vacsoránál ül - válaszolta az inas. - Bevihetem a vizitkártyáját, uram?

- A hölgy Mrs. Raymond Hampton, én pedig a

fivére vagyok...

A komornyik arca szempillantás alatt felderült, és finoman meghajtotta magát.

- Mrs. Hampton! Mister...

- O'Neill.

- Mr. O'Neill, méltóztassanak követni!

Átvágtak a tágas előcsarnokon, amelynek falain számos festmény függött, majd beléptek a kárpitozott fogadóhelyiségbe.

- Kérem, várjanak itt mondta a komornyik.

Samara képtelen volt elengedni Brendan kezét, mert az őket körülvevő pompa közepette egészen kicsinek érezte magát. Ez az érzése akkor sem enyhült, amikor kinyílt az ajtó, és Avery lépett be a fogadószobába.

Egy pillanatig az asszony azt hitte, hogy a komornyik tévedett, és mégiscsak Raymond érkezett az üdvözlésükre, de aztán felismerte a két fivér közötti különbségeket. Az arcuk hihetetlenül hasonló ugyan, ám ennek a férfinak nem olyan aranyló fényű a haja, és nem csillog annyira a szeme sem.

Avery nagy érdeklődéssel szemlélte a sógornőjét.

- Maga csakis Samara lehet - mondta, majd odalépett hozzá, megfogta a kezét, lenézett

gömbölyödő hasára, és kisfiúsan elmosolyodott. - Nem is írt a Hampton család legújabb tagjáról...

Nem tudtam, hogy... Raymond örülne-e neki.

- Ugyanúgy boldoggá teszi majd, mint engem. Isten hozta Beddingeldben! - hajtotta meg Avery a fejét, majd Brenhez fordult. - Ön pedig...

- Brendan O'Neill.

- Már hallottam önről... Avery Hampton vagyok, Raymond fivére. Parancsoljanak, foglaljanak helyet!

- Raymond... hol van?

Avery nehezen állta meg, hogy ne mosolyodjon el.

- Attól tartok, szépséges sógornóm, hogy elkerülték egymást az óceán közepén. Úgy négy hete szállt hajóra, hogy meglátogassa magát.

- Hozzám indult? - kérdezte Samara elképedten.

- Elhozta Londonba a kegyed ifjú barátját - felelte Avery. - Deveraux-nak hívják, ha jól emlékszem. Amikor aztán bennünket is meglátogatott, átadtam neki a maga levelét, s mert amúgy is tervezte, hogy felkeresi, azonnal elindult.

- De hát mi dolga volt Raymondnak Juliennel?

- A fivérem úgy érezte, felelősséggel tartozik azért a fiatalemberért. Mindent megtett, amit csak tehetett, s végül sikerült is elérnie a szabadon bocsátását.

Samara arca felragyogott, és Avery egyszeriben megértette, miért bűvölte el a testvérét ez a fiatal

teremtés. Ha mosolyog, az olyan, mintha az égbolt is szebben tündökölné.

- Rögtön vissza kell fordulnunk - nézett Samara a bátyjára -, hogy mihamarabb Charlestonban legyünk.

- Az nem volna igazán bölcs megoldás - ingatta Avery a fejét, és tekintete újra a fiatal nő kigömbölyödött testére esett. - Ismerem a testvéreimet, és tudom, hogy híresen türelmetlen ember. Ő is azonnal vissza fog fordulni, és akkor csak megint elkerülnék egymást. - Elmosolyodott. - És tudja, nem biztos, hogy még egy dühkitörését el tudnám viselni. Már akkor is komoly veszélyben forogtam, amikor megtudta, hogy visszatartottam a neki küldött levelét.

Samara előrehajolt, és arcon csókolta a sógorát.

- Köszönöm...

Megint kinyílt az ajtó, és egy csinos fiatalasszony lépett be rajta.

- A feleségem, Leigh - fogta meg Avery a kezét. - Ez az ifjú hölgy pedig Samara Hampton, aki hajszáj híján örületbe kergette Raymondot.

- Nagyon örülök, hogy megismerhettem. Maga valóban rendkívüli szépség nyújtotta Leigh a kezét. - Azt viszont nem is tudtam, hogy...

- A jelek szerint Raymond sem tudta - jegyezte meg a férje bánatosan. - De sebjaj, majd lesz neki

meglepetés! Samara addig itt marad nálunk - jelentette ki, aztán Brendanhhoz fordult. - És ön, O'Neill kapitány? Ön is a vendégünk lesz?

- Nem tudom, a fivére jó néven venné-e, ha itt találna - felelte Bren zavartan. - A legutóbbi találkozásunk után nem a legjobb barátságban váltunk el egymástól...

- Természetesen jó néven fogja venni - mondta Avery megnyugtatóan. - Mindnyájan nagyon hálásak vagyunk, hogy épségben elhozta hozzánk Samarát.

- Ez esetben köszönettel elfogadom a meghívásukat. Sok mindent jóvá kell tennem.

Avery szája árulkodón megrándult.

- Alig várom, hogy jobban megismerhessem O'Neill családot. Raymondából nem sokat sikerült kisorsoznom...

Most már Brendan is elmosolyodott.

- Meg tudom érteni, hogy nem akaródzott beszélnie rólunk. Köztünk szólva, éppen elégszer megkeserítettük az életét.

- Öröömre szolgál, ha meghallgathatom - mondta Avery. - De azt hiszem, a húgának legelőször is le kellene pihennie. Leigh majd felviszi a szobájába. Kérem, érezzék otthon magukat.

A *Phoenix* komótosan közeledett a Temze torkolatához. Raymond lassan két hónapja úton volt, és a mérge már-már fokozhatatlanná erősödött. El nem tudta képzelni, hogy létezik ezen a világon két, náluk balszerencsésebb ember. Szerelmük kezdetétől fogva egyik csapás követi a másikat. Most már csak jó egy napi járóföldre van ugyan a feleségétől, de ki tudja, miféle újabb akadályba ütközik megint.

- Eljön velem Beddingfieldbe? - kérdezte Yancyt, aki éppen most lépett oda hozzá a hajókorláthoz.

- Azt hiszem, egy ideig kettesben kellene maradniuk Samarával, már amennyire ez a beddingfieldi palotában megoldható.

- Ha Samara még egyáltalán ott van - sóhajtott nagyot a kapitány.

- Hogyne lenne? - kérdezte mosolyogva a hajóorvos. - Ha két ember ennyi mindent vállal egymásért, mint maguk, akkor ott igazi szerelemnek kell lennie.

- Brendan is Beddingfieldben lehet még...

- Az, bizony, nagyon valószínű - jegyezte meg Yancy. - Felőle mit tart manapság?

- Magam sem tudom. Amit tett, a húga védelmében tette, és ez ellen senkinek nem lehet kifogása - mondta Raymond, ám a hangja közel sem csengett ennyire magabiztosan. Utolsó találkozásuk

óta még mindig nem tudott egészen megbocsátani Brendannak. Az az átkozott büszkesége sehogy sem engedte.

- Akárhogy is van, nem kell hozzá sok idő, minden kiderül...

Samara az ablaknál ült, és a beddingfieldi udvarház hosszú kocsifelhajtóját nézte. Még bizsergett a melle, mert az előbb szoptatta meg a kisfiát, aki azóta boldogan gügyörészett mellette a bölcsőben. A fiatal édesanya valószerűtlenül szépnek látta fekete hajú, ragyogó kék szemű gyermekét. Gyengéden megsimogatta az apróság arcocskáját, s arra gondolt, hogy ugyan nagyon pici még, de máris mennyire tökéletes...

Aztán újra az út felé fordult. Jó két hete szinte egyfolytában itt ült, és a felhajtót leste. A szülés könnyen folyt le, s a többiek tiltakozása ellenére Samara már a harmadik napon felkelt a gyermekágyból. Senki és semmi nem tarthatta távol az őrhelyétől.

A kertben sorra kinyíltak a virágok, s megszámlálhatatlan árnyalatban ragyogtak a napfényben. Miközben unokahúgát és unokaöccsét figyelte, akik édesanyjuk felügyelete alatt játszottak az udvaron, mérhetetlen hála töltötte el a szívét. Itt

mindenki annyira szívélyes hozzá, s Avery, Leigh és a két kicsi már majdnem olyan kedves neki, mint a saját családja.

Amikor ismét a távolba tekintett, halvány foltot fedezett fel az úton, amely az előbb még nem volt ott. Éberén figyelte, ahogy közelebb érve mind nagyobb és nagyobb lesz, s nemsokára azt is ki tudta venni, hogy egy lovas tart a ház felé. Az arcát ugyan nem láthatta még, mégis rögtön tudta, ki az. Senki nem ül olyan büszkén a nyeregben, mint Raymond... A nap megcsillant aranylóan szőke haján, amikor felemelte a fejét, és fürkészve végignézett az ablakok során.

Samara képtelen volt tovább egy helyben maradni. Kiszaladt a szobából, és a szeretett férfi elé sietett.

Raymond közvetlenül a felesége mellett állította meg a lovát, majd lehajolt hozzá, sugárzó arccal felemelte magához, s úgy ölelte, mintha a világ legdrágább kincsét tartaná a karjában. Repeső szívvel és vad vágyakozással kapaszkodtak össze, hogy soha senki ne választhassa el őket többet egymástól.

- Szeretlek, Mrs. Hampton!

- Én pedig imádlak téged, Hampton kapitány.

A férfi hátrahajolt, elragadtatottan nézte Samara szép arcát, aztán gyengéd csókokkal borította be. Samara is megsimogatta az övét, megigézve,

kedvesen, s Raymond végre maradéktalanul biztos lehetett abban, hogy ez a varázsos teremtség egyedül csak az övé.

- Ajándékkal vártalak... - suttozta az asszony.

- Nekem te vagy a legszebb ajándék - felelte a férfi, de azért kíváncsian figyelte feleségét, aki feltűnően nyugodtan és jelentőségteljesen beszélt.

- Velem kell jönnöd.

- Kell? Sokkal jobban szeretnék még a karomban tartani.

- Gondolod, hogy a lovad is támogatná ezt az ötletet?

- Igazad van, tényleg teltebb lettél egy kicsit - felelte Raymond mosolyogva. - De nekem így is nagyon tetszel.

Samara halkan felnevetett, és kibontakozott az ölelésből. A férfi óvatosan leengedte a földre, majd ő is leszállt a nyeregből, és egy póznához kötötte a lovát. Felesége megfogta a kezét, magával húzta a házba, felvezette a lépcsőn, és várakozásteljes arckifejezéssel végigment vele a hosszú folyosón.

Halkan kinyitotta a szobája ajtaját, kiküldte a pesztonkát, aki eddig a babára vigyázott, aztán újra megfogta Raymond kezét, és megcsókolta szélről, naptól cserzett arcát. A hajós félrehajtott fejjel, kíváncsian nézett körül, s egyszerre csak halk, majd egyre hangosabbá váló sírás ütötte meg a fülét.

Samara szélesen elmosolyodott.

- A fiad már majdnem olyan hangosan tud kiabálni, mint te.

Raymond elképedten meredt a feleségére, aztán három nagy lépéssel a bölcsőnél termett. Samara az ajtóban maradt, onnan figyelte a férfit, aki először hitetlenkedve, később ámulva, végül hihetetlen boldogsággal nézte a kisbabát.

- Bemutatom a fiadat, a legifjabb Hamptont - lépett aztán melléje. - A keresztnév kiválasztásával megváltalak...

Raymondnak remegett a szája, és a szeme árulkodóan elpárasodott. Átkarolta hitvesét, és az aprócska teremtenyt figyelte, aki közben megnyugodott, és már-már ünnepélyesen nézett fel az édesapjára.

Három héttel később Beddingfield aprócska kápolnájában gyűlt össze a meghatott család. Leigh és Brendan voltak a keresztszülők. Avery büszke elégedettséggel figyelte a szertartást tőle származott az ötlet, hogy Leigh mellé Brent kérjék fel az ifjú Tristan Adrian Hampton keresztapjának.

Ez életem harmadik legboldogabb pillanata, gondolta Samara, és megszorította a férje kezét. Hogy a másik kettő közül melyik kapja az első, és

melyik a második helyet, azt nem tudta volna megmondani. Az egyikben a fiát hozta világra, a másikban lobogó szoknyával szaladt Raymond elé...

A keresztelő után pezsgőt bontottak. Ezzel egyszermind a búcsúünnepségek sora is megkezdődött. Elsőként Brendan készült elutazni, a következő héten pedig Raymond és Samara, még hozzá Eloise társaságában. Samara nagy öröme Bren őszintén megkedvelte Eloise-t, és meg is hívta az O'Neill család birtokára.

De még ennél is jobban örült a fiatalasszony annak, hogy a férje és a fivére közötti barátság megint a régi lett. A két férfi eleinte gyanakodva méregette egymást, aztán pedig jó időre eltűnt a könyvtárszobában. Mire előkerültek, szent volt köztük a béke. Az a döntés, hogy Bren legyen a kis Tristan keresztapja, csak még jobban megerősítette az egymáshoz nagyon is hasonló sógorok kapcsolatát.

Abban állapodtak meg, hogy Eloise Samarával és Raymondval utazik. Ez jobban megfelelt az illemszabályoknak, és Eloise különben is segíteni akart a kisbaba ellátásában.

A sokat próbált házaspár számára a nappalok és az éjszakák egyaránt újabb örömeket hoztak. Szenvedélyük még a réginél is nagyobb tűzzel lángolt, s egymásban végre maradéktalanul

megbízva kovácsolgatták új életükre vonatkozó terveiket.

Elutazásuk napjának reggelén Raymond még a szokottnál is jobban elérzékenyült, amikor a kis Tristan aprócska kezével buzgón gyömöszölni kezdte édesanyja mellét.

- Csakis egy amerikai lehet ennyire türelmetlen - jegyezte meg kedvesen.

- És egy brit ennyire mohó - nevetett rá Samara.

Jobb elegyét elképzelni is nehéz volna ennek a két világnak - állapította meg Raymond egy kalóz önelégült mosolyával.

Samara már éppen ellenkezni akart, de a férje hosszú csókkal némította el, az pedig boldog örömmel lemondott a további szavakról...